ஓம்
குமரகுருதாசகுருப்யோநம:

அத்தியாச்சிரம சுத்தாத்துவைத
வைதிக சைவ சித்தாந்த ஞானபானு

பாம்பன் :
ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாச சுவாமிகள் சரித்திரம்

மஹாதேஜோ மண்டல வெளியீடு
திருவான்மியூர், சென்னை – 600 041.
டிசம்பர் 2019
விலை : ரூ.60

ஓம்

குமரகுருதாச குருப்யோநம :

முன்னுரை

இருமொழியின் கருத்துணர்ந்தெவ் வெவருளத்து
ஞானவிளக் கேற்று வானை
ஒருமொழியைச் சிவற்குரைத்தோ னுயரருள்பெற்
றருணகிரி யெனவுள் ளானைப்
பெருமொழிநூ லுரைகள்பல வருள்*குமர*
*குருதாச*ப் பேரி னானைத்
திருமொழியெற் குரைத்தானைச் சிறியேனை
யாள்வானைச் சிந்தை செய்வாம்.

ஸ்ரீமத் – குமரகுருதாச சுவாமிகள் மிகச் சிறந்த பெரியார்களுள் ஒருவர். 'ஆரியத்தொடு செந்தமிழ்ப் பயன்' நன்கறிந்தவர். தமது இளமைப் பருவந் தொட்டே முருகவேளின்மீது அன்பு முகிழ்த்து வரப்பெற்றவர். அப்பெருமானருளைப் பல நிலைகளிற் கனவினு நனவினுந் தரிசிக்கும் பேறு பெற்றவர். சுமார் 20 ஆண்டு இல்லற நடாத்திப் பின்னர்ச் சுமார் 34 ஆண்டு நேரிய துறவறத்தினின்று அச்செவ்வேளின் சீரைத் தம் வாழ்க்கையாலும் தாம் செய்தருளிய சாத்திர தோத்திரங்களாலும் பல விடங்களினும் பரப்பி வந்துள்ளவர். இவை போன்ற அருமை பெருமைகள் வாய்ந்த நஞ் சுவாமிகள் சுமார் 80 ஆண்டுகள் இவ்வுலகில் ஞானவள்ளலாய் நிலவி, நிகழும் ஆண்டில் திருவுருக் கரந்துள்ளார்கள். நம் நாட்டில் இத்தகைய நம் பெரியார் பண்டை வரலாறுகள் ஒழுங்காக உரிய காலத்தில் வரையப்பெறாது விடப்பட்டமையால் அவற்றில் மெய்ம்மை

மறைதல் பொய்ம்மை புகுதல் என்னும் குறைகள் நிகழ்ந்து நம்மை இடர்ப்படுத்தி வருவது மலையிலக்கே. நம் சுவாமிகள் வரலாறும் இவ்வாறு கறைப்பட்டும் குறைபட்டும் போகலாகாதெனக் கருதி, யான் இற்றைக்குப் பத்தாண்டுகட்கு முன்னர் சுவாமிகள் ஜீவிய சரித்திர விவரங்களை உலகறியத் தரவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தேன். அவர்கள் அதுவுமோர் ஆரவாரத்தின் பாற்படுவதாகுமென்று கூறி மறுத்து விட்டார்கள். மேனாட்டு மொழிகளில் பெரியோர்களின் உண்மைச் சரிதங்கள் பல விருப்பதையும், அவற்றுட் சில தற்சரிதங்களாகவேயுள்ளதையும் செப்பி, சுவாமிகள் வாழ்க்கையிலிருந்து பிற்காலத்தோரும் நலம் பெறற்கு அவர் உண்மைச் சரித்திரம் வெளியாதல் அவசியமாமென மீண்டு மீண்டும் வற்புறுத்தி வேண்டினேன். பின்னர்ச் சுவாமிகள் இவ்வேண்டுகோளை யங்கீகரித்துத் தமது ஜீவிய சரிதத்தைச் சொல்லி வந்தார்கள். ஆனாலதைத் தம் வாழ்நாளெல்லை கடந்த பிறகே வெளியிட வேண்டுமென்னுமொரு கட்டுப்பாட்டையமைத்தனர். சுவாமிகள் சொல்லியவைகளை அவ்வப்போது குறிப்பாய் எழுதி வைத்தேன். இப்பால் சுமார் 2 ஆண்டுகட்கு முன்னர், அக்குறிப்புகளைச் சுவாமிகள் பார்வையிட்டுத் தருமாறு பெரிதும் வேண்டினேன். அவர்களும் அவ்வாறே செப்பஞ்செய்து தந்தருளினார்கள். இப்படித் திருத்தப் பெற்றதே இந்நூலின் பெரும் பகுதியும், எஞ்சிய சிறு பகுதி "சுவாமிகள் செவ்வேட் பரமன் சேவடி சேர்தல்" என்னுந் தலைப்பின்கீழ் வருவது. இது சுவாமிகள் சீடர் திரு.மா.துரைசாமி முதலியாரவர்களால் எழுதப்பட்டது.

இங்ஙனம் யாக்கப்பட்ட இந்நூல், சுவாமிகள் சரிதக்குறிப்புகள் கொண்ட சுருக்க வரலாறெனவே

கொள்ளற்பாலது. இப்பெரியார் சரித்திரத்தில் சேர்க்கத்தக்க உண்மைகள் இன்னும் பலவுள்ளன வென்றறிகின்றேன். அவையிற்றை அவரோடு நெருங்கிப் பழகிய அன்பர்கள் எழுத்துவாயிலா யறிவிக்கும்படி வேண்டப்படுகின்றனர். அரிய விச்சரிதத்தைத் தற்கால முறையில் ஆராய்ந் தெழுதுதற்கு அவைகளுந் தேவை. சுவாமிகள் அவதார காலநிலைமை, அவர்காலப் புலவர் சந்திப்பு, சுவாமிகள் சமயக்கோட்பாடு, பிற நூல்களையவர் தழுவிய முறைமை, அவரருளிய நூல்களின் மதிப்புரை முதலிய விஷயங்களும் பாகுபாட்டுடன் விரித்தெழுதத்தக்கவை. திருவருட் சம்மதமிருப்பின் இவைகளையெல்லாம் சேர்த்துப் பின்ன ரிச்சரித்திரம் இம்முறையில் வரையப்படும்.

இச்சரிதச் சுருக்கத்தை இக்குருபூசை விழாவிற்குள் வெளியிட வேண்டுமென்று அன்பர் பணித்தனர். ஆதலால், மிகச் சுருங்கிய காலத்தில், பல அலுவல்களினிடையே, இதை விரைந்து பதிப்பிக்க நேர்ந்தது. முதலில் யான் விரும்பியபடி ஆராய்ச்சி முன்னுரை எதுவும் எழுத முடியவில்லை. எனினும் சுவாமிகளிடத்து உயர் மதிப்பும் மிக்க அன்பும் கொண்டுள்ளவர்களும், சுவாமிகள் நூல்கள் பலவற்றை அவர்கள் உள்ளம் உவப்ப முன்னமே அச்சிட்டிருப்பவர்களுமாகிய திரு.வி.சகோதரர்கள், தங்கள் “சாது அச்சுக்கூடத்”தில் மிக விரைவாய் அழகுற இதனை அச்சிட்டு உரிய பொழுதில் தந்த நன்றியைக் குறிக்காது விட இயலாது. அவ்வாறே சுவாமிகளிடம் உபதேசம் பெற்ற சற்சீடர்களே என்னும்படி அவர்களைத் தரிசித்த நாள் முதல் இன்று காறும் அவர்கள் மாட்டுத் தமக்குள்ள பேரன்பைச் செயலில் காட்டிவரும் திருவாளர்கள் C.S. மதுரை முதலியாரவர்கள், T.T. குப்புசாமி செட்டியாரவர்கள், K. சண்முகஞ் செட்டியாரவர்கள் முதலிய

மெய்யன்பர்களையும் இங்கு பாராட்டிக் குறித்தல் முறைமையாயுள்ளது.

இக்கால அருணகிரிநாத ரென்றிலகி, முருகவேள் புகழை முற்பட வளர்த்த நமது சுவாமிகள் சரிதத்தின் அருமையை அனைவரும் உணர்ந்து, அம்முனிவர் காட்டிய செந்நெறியைப் பின்பற்றிப் பேரின்பப் பெருவாழ்விற் குரியவராக வேண்டுமென்று சிவசுப்பிரமணியத்தின் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

திருவான்மியூர் *ச.சச்சிதானந்தன்*
27-06-1929

உ

ஓம் குஹேசாயநம :

பாம்பன்

ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாச சுவாமிகள் சரித்திரம்

சுவாமிகள் அவதாரமும் இளமையும்

பாண்டிவள நாட்டிலே, திருவிராமேச்சுரத்தைச் சார்ந்த பாம்பனென்னும் க்ஷேத்திரத்திலே, சிவாலய அகத்திருப்பணி வேளாளராய சாத்தப்பப் பிள்ளை யென்பாருக்கும் இராமேச்சுரத்து ஸ்ரீமதி. செங்கமல அம்மாளென்பாருக்கும் பிரதம புத்திரனாக இராமேச்சுரத்திலே சுவாமிகள் ஒரு சுக்கிரவாரஞ் *சூரியோதயத்தில் அவதரித்தனர். இருமுதுகுரவராய தந்தை தாயராலிடப்பட்ட பிள்ளைத்திருநாமம் அப்பாவு. தமிழ் உபாத்தியாயர் முனியாண்டியாபிள்ளையவர்கள் தமிழ் பயிற்றுவித்தார். இவர் கி.பி. 1866-ம் ஆண்டு அவ்வூர்க் கிறிஸ்தவ கலாசாலையையடைந்தார். தமிழ்ப் பரீக்ஷையிலே தேறினமைகண்டு உபாத்தியாயர் தேவசகாயமென்பாரால் அளிக்கப்பட்ட பரிசுகள் பெற்றார். அப்பொழுது வயது ஏறக்குறையப் பதினான்கென்னலாம். இவர் கலாசாலையிற் படித்து வருஞ் சிறு வயதிலேயே முகம்மதியர் மசூதியையேனும் கிறிஸ்தவர் கோயிலையேனுங் காணும்போதெல்லாம் வணங்கிச்

---

* சுவாமிகள் அவதரித்த வருடமுமாதமும் திட்டமாய்த் தெரியவில்லை. 1850-1852-க்குள் இக்காலம் உள்ளதென்று ஊகிக்கலாம். - (ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை)

செல்பவராயும், தாழ்ந்த தேவதைகளுடைய விக்கிரகங்களைக் காணுந்தோறும் நம்முடைய தன்மைக்கும் மேம்பட்ட தேவதைகள் நிலையென வெண்ணி அவற்றையுங் கைகூப்பி நமற்கரித்து நடப்பவராயுமிருந்தார். இங்ஙனம் இவர் அறிவொழுக்கங்களில் முதிர்ச்சி பெற்று வளர்ந்து வருகையில் ஒருகால் இவர் தம் வயதோடொத்த 5, 6 – (ஐந்து, ஆறு) சிறுவர்களோடு குந்துகாலெனுமிடத்தை யடைந்து ஆங்கு வீழ்ந்துகிடந்த ஒரு தென்னமரத்தின் மீதிருந்தனர். இலங்கைத் தீவிற்குச் செல்வார்களோடு ஆங்குவந்த ஒரு சோதிடர், “சிறுவர்காள்! உங்களிருக்கை பாம்பனோ?’’ என விசாரித்த பின்பு யானொரு சோதிடனென்றார். அவரை நோக்கி எங்களுக்குச் சோதிடஞ்சொல்லுமென்று கேட்டுக் கொண்ட சிறுவர்களுடைய கைத்தலங்களைப் பார்வையிட்டு “விசேடமொன்றுமில்லை” எனக் கூறிவிட்டு இவருடைய கைத்தலங்களையும் பார்வையிட்டார் அவர். பார்த்தவுடன் நாக்கை நீட்டச்சொல்லி அதனையும் பார்வையிட்ட அவர், ‘‘சிறுவ! நீ ஒரு பெரிய வித்துவானாகவும் பலிதவாக்குடை யானாகவும் விளங்கிப் புகழுடையவனா யிருப்பாய் : விசேடந்தான்” என்று கூறினதை ஏனைச் சிறுவர்களுங் கேட்டு உவகையுற்றனர். அன்னையார்க்கு இஃதறிவிக்கப்பட்டது.

இவர், பாடசாலைக்குச் செல்லுமொருஞான்று முகம்மதியருடைய பெரிய மசூதிக்கருகான ஆகாயவெளியிலே தங்கமயமான அரசிலைகள் பல வரிசை வரிசையாக வடக்கு நோக்கிச் செல்லுதலைக் கண்ணுற்று அதிசயித்துத் தேவரதஞ் செல்லுகிறதோ

எனவெண்ணிச் சிறிது நேரம் ஆயிடைத்தங்கி நின்று வந்தனித்துப் போந்தார். பாடசாலைவிட்டு நீங்கற்குச் சிலநாள் முன்னே நாகநாதர் கோவிற் பிரமோற்சவம் பார்க்கும்பொருட்டுத் தம்மோடொத்த வயதுடை இளைஞர்களோடு செல்லத் தொடங்கினர். அக்கோவில் இராமநாதபுரம், ஜமீனைச்சேர்ந்த மகாமகிமையோடுங் கூடிய ஒரு சிவாலயம். எல்லாருமொரு தோணியிலேறினர். தோணியின் பாய்மரப் பலகையில் இவரிருந்தனர். அதனடியில் இரண்டு சன்னியாசிகளிருந்தனர். தோணி கடலில் விரைந்து செல்லும்போது அவருளொருவர் "சிவசிவ" என்று சொல்லத் தொடங்கினர். தொடங்கினவர் விடாது செபமாகச் செய்தலையிவருணர்ந்து தாமும் அவ்வாறே உள்ளுக்குள் அம்மகாமந்திரத்தைச் செபிக்கத் தொடங்கினர். பின்னர் இரவும் பகலுமாக மூன்றுநாள் காறும் இவ்வுச்சாரணத்தைவிட்டாரல்லர். நாகநாதர் தரிசனஞ் செய்து பாம்பனையடைந்து வீடு சேர்ந்த பின்னரும் அம்மந்திரம் இவரை விடவில்லை. பின்பு, மூன்றாந்தின ஈற்றிற் குமாரபகவானைக் குறிக்கும் நூலொன்று பார்க்கவேண்டுமென்னும் ஆசை இவருக்குண்டாயிற்று: உடனே, புதிய புத்தகக் கடையையடைந்து ***சஷ்டிகவச***மென்னு நூலினை முக்காலணாக் கொடுத்து வாங்கிப்படித்தனர். அது பாடமானவுடன் அதன்கட் குறிப்பிட்டபடி நாளொன்றற்கு 36-முறை பாராயணஞ் செய்யத் தொடங்கினர். தமது நாவை விடாது பற்றிக் கொண்டிருந்த "சிவசிவ" என்னும் மந்திரம் இங்ஙனமேதான் விலகிற்று.

கலாசாலையையும் விடநேர்ந்தது. பின்பு தம்மைப் போன்ற யெளவன பிராயமுடையாரோடு சிலம்பம்,

மற்பிடி, நீர்நீத்து என்பனவுங் கற்றுக் கொள்பவராயினர். சித்திரமெழுதல், புட்பங்கட்டல், துன்னர் தொழிலாய தையல்செய்த லென்பவற்றிலும் இவர் பழகியிருந்தனர். இவரொரு தேகதிடமுடையராயுமிருந்தார்.

பாடத் தொடங்கல்

இப்பால் ஒரு சுக்கிரவாரத்திலே அதிகாலையிலே மூன்று தென்னந்தோப்புக்களைப் பார்வையிடுமாறு கிழக்குத்திசை நோக்கிச் சென்ற இவர், முதற்கணுள்ள தோப்பு வாயிலி னுழைந்தார். ஆங்குத் தமக்கு முன்னே தந்தையார் உட்சென்றிருத்தலை அறிந்து கொண்டு வாயிலடியிலேயே நின்று விட்டார். அஞ்ஞான்று கையிலிருந்த சஷ்டிகவசத்தை விரித்து இதனை ஆக்கியோர் யாவர் என்பதைக் கவனித்தார். தேவராய சுவாமிகளெனவறிந்தார். இவ்வாறு ஆண்டவனை யானும் பாடக்கடவேனென்னுந் துணிபு தம்முள்ளே துண்ணெனத் தோன்ற, உடனே வடக்குமுகமாய் நின்று செவ்வேளைச் சிந்தித்து வந்தனித்து ஆயிடைக் கிடைத்த ஒரு பனையோலையைத் தமதரையிற் செருகியுள்ள வெள்ளிப் பூக்க ளிடப்பட்ட தந்த எழுத்தாணியையெடுத்து அதனால் வகிர்ந்து ஏடாக்கிக் கொண்டு கீழ்த்திசையை நோக்கிச் சூரியோதயமாத லறிந்து இது நல்ல வேளையென எண்ணிக்கொண்டு, ''என்னாண்டவனாகிய குமார பகவானே! நின்னையே பல பாக்களானும் பாடக்கடவேன்: அருணகிரிநாதர் பெயர் வைத்தே பிரபந்தம் முடிக்கக் கடவேன்: அவர் வாக்குப் போலவும் எனக்கு வாக்குண்டாக வேண்டு''மென்று நனிசிந்தித்துக் கைகூப்பி நிற்ப, உடனே தம்மை யறியாமலே தமது வாக்கிற் "கங்கையைச்

சடையிற் பரித்து" எனவெழுந்த விசேட மங்கல மொழித் தொடரை ஆரம்பமாகக் கொண்ட பாட்டைப்பாடி அவ்வேட்டிலெழுதி முடித்தனர். அப்பாட்டு –

''கங்கையைச் சடையிற் பரித்துமறி மழுவங்
கரத்திற் றரித்துருத்ரங்
காட்டுமுழை யதளசைத் தணிமன்றி லாடுகங்
காளற் கபின்னமாய
சங்கரி சடாதாரி சருவாணி கல்யாணி
தற்பரி பவானிதந்த
தந்திமுக னோடுமற் றைந்துபெயர் நீர்மையுந்
தன்னகத் துளதெய்வமே
மங்கையர்த மின்பெனுந் துன்பினை விரும்புமட
மார்க்கத்தை விட்டதீ தர்
வாழ்வுக்கும் வாழ்வாய வாழ்வினை யளிக்குமுன்
மலரடி தியானிக்கவும்
அங்கையினி னெல்லியங் கனியெனத் திருவருளை
யடையவுங் கருணைநல்காய்
அருமறை புகழ்ந்ததிரு முருகசிவ சரவணத்
தாதியே யமரர்கோவே.'' **(1)**

என்னுமிதுவே. இதனை, அந்நிலைக் களத்திற்றானே சுவாமி சன்னிதியிற் படிப்பதுபோல ஒருமுறை சத்தமிட்டுப் படித்து, "இறைவ! ஒப்புக் கொள்ளவேண்டு" மென்றார். அதி யிளமையிற் கூறிய இம்முதற்பாட்டையும் பொருளையு முணர்வோர்க்குப் பரஞானத்திற்கு முன்னெய்தும் அபரஞானம் ஆசிரியர் மாட்டுத் திண்ணிதாய்ப் பிறங்கவுள்ளது புலப்படும்.

மறுநாள், ''இனித் தினமும் உண்பதற்குமுன் ஒவ்வொரு பாட்டுப் பாடக்கடவேன், நூறு தினங்களில்

நூறாங்காறு" மென்ற தமது நியதியின்படி கூறி முடித்த எல்லை திருத்தணிகைத் தல பரியந்தமாம். இந்நியதி யேற்படவே ***சஷ்டிகவச*** பாராயணம் நின்று விட்டது. கூறிப்போந்த செய்திகளை ***ஸ்ரீமத்-குமார சுவாமியத்***துத் திருவருட்செயன் ஞாபகத்தில் -

''நல்வி நயவரர் பெருமவென் னறிவே
நவிர மிவர்பெரும் பரமவென் னுயிரே
கல்வி பயினல நீத்திள மையிலோர்
கரிசில் வெள்ளியி னுதயநின் மீது
பல்க விதைநனி பாடிட வருள்செம்
பறம்பன் பெயரும்வைப் பேனென வெணிநான்
சொல்க விதையது கங்கையென் மொழியிற்
றொடங்கு மங்கல முணர்ந்துபின் மகிழ்ந்தேன்.

பாடி யேயறி யாவெளி யேன்வாய்
பாட லுன்கிரு பையெனவு நினைந்தேன்
நேடி யேயறி யாதவென் நினைவு
நினைநி னைந்திடல் கருதியு மகிழ்ந்தேன்
பாட லோர்சத மாயபின் றேவைப்
பனவன் மாதவன் சயதச மியிலுன்
பீட றாமனு நல்கவென் னிதயம்
பிடித்த துங்குக நினதரு ளன்றோ''.

எனவும், கி.பி. 1905-ற் பதிப்பிக்கப்பட்ட ***சிறுநூற்றிரட்டி***லுள்ள ***ஞானவாக்கிய***மெனு நூன் முடிந்தவிடத்தே -

''குஹப்ரஹ்மத்தினது திருவருட் டூண்டுதலானே அதியிளமைப் பருவத்திற்றானே குஹேசனை நாம் பாடித் துதிக்க வேண்டுமென நினைத்த வளவிலே

> தம்மை யறியாமற் றமது வாக்கில் ''கங்கையைச் சடையிற் பரித்து'' எனவெழுந்த மங்கல மொழித் தொடரைத் தொடக்கமாகக் கொண்டுளதும், குமரகுருதாச சுவாமிகள் பாடலெனு மொரு நூலிலே தெய்வ வணக்கத்திற்குப் பின்னர் வைக்கப்பட்டு ளதுமான ''அமரர்கோ'' வெனுந் திருப்பதிகம் பாடியருளிய பின்''

எனவும், கூறியுள்ளவைகளால் நன்குணரலாம்.

''அமரர்கோ'' வென்னும் பிரதமப் பிரபந்தம் பிரார்த்தனையா யிருத்தலின் வணக்கச் செய்யுளு மிருத்தல் வேண்டுமென்பது நுதலி "அறிவினுக் கறிவான பொருளை" என்றற் றொடக்கத்துத் தெய்வ வணக்கச் செய்யு ளொரு மூன்றுங் கூறினது, 100 - பாட்டிற்கும் பின்னென்றே யுணரவுள்ளது.

சுவாமிகட்குச் சடக்கர உபதேசம்

இங்ஙனமிவர் வளர்ந்து வருகையில் ஒருநாள் இரும்புச் சாமான்கள் உண்டுபண்ணிக் கொடுப்பார் பலர்க்கும் உரிய சம்பளமுதவிக்கொண்டு அவ்வியாபாரத்தி லிருக்குந் தந்தையார், நீ ஒரு முகம்மதியரையும் பங்காகச் சேர்த்துக்கொண்டு நெல் வியாபாரஞ் செய்யென ஏற்பாடுசெய்தார். அப்படியே செய்யுங் கிடங்கில் வைக்கப்பட்ட விற்பனைப் பணப் பெட்டியின் மேலே சிவப்பு மை கொண்டெழுதியுள்ள அந்த 100 - பாட்டுப் புத்தகங் கிடந்தது. இராமேசுவரம் ஆரியப் பிராமணர்களுள் வடமொழி தென்மொழிகள் கற்று உத்தமராயிராநின்றவரும், சேது மாதவப்பெருமாள் கோயில் அர்ச்சகரும், சுப்பிரமணிய பக்தருமான

சேதுமாதவ ஐயரவர்கள் சேதுமார்க்கத்திலுள்ள அக்கிடங்குவழி வந்தார்கள். மார்க்கத்தினின்று கொண்டே இவரைப் பார்த்து இராமேசுவரத்திலிருக்கும் இன்னார் மருமகனா நீ? என வினவினர். இவர் ஆமென்றார். அவர் யாது வியாபாரமென்று கேட்டார். இவர் நெல்லென்றுரைத்தார். அது காண்பான் வந்த அவர் பெட்டிமேற்கிடந்த அப்புத்தகத்தை யெடுத்துப் படித்துப் பார்த்து, இது புதிதுபோலும், யார்கூறின தென்று கேட்டார். இவர் யானே யென்றார். அவர் இதுமட்டுமோ? என வினவினர். இவர் வேறில்லையென்றார். அவர் புதுக்கோட்டை - வித்துவான் குமாரசுவாமிப்பிள்ளை யென்பார் இராமேசுவரத்திலிருக்கிறார். அவர் பார்வைக்கு இதனைக் கொண்டுபோகக் கடவேனென்று அப்புத்தகத்தை யெடுத்துக்கொண்டு போய் அவ்வித்துவான்பா லளித்தனர். அதனையவர் பார்வையிட்டு, பாட்டு நயமுடைத்து, ஆரம்பச் செய்யுளிலேயே துறவுந் தோன்றுவதாயிற்று என்று கூறி, அவரும் ஐயரும் இரண்டு சாத்துக்கவிகளெழுதி வைத்து அச்சிற் பதிப்பிக்கலாமென்னுஞ் செய்தியோடு புத்தகத்தையிவருக்கனுப்பினார்கள். இவர் இன்னும் பாடவேண்டு மென்னுங் கருத்தினால் அச்சிட முடியவில்லை. பின்னே பல நாட்கள் கழிந்தன. மீளவும் பாம்பனுக்கு வந்த ஐயரவர்கள் ஆசிரியரைக் கண்ணுற்று, 'நாளை விஜயசதமி; இன்று மாலையிற்றானே எனது வீட்டை யடைந்து என்னை நீ காணவேண்டு' மென்று இராமேசுவரம் போந்தார். இவரும் அவர் வீட்டையடைந்து அவரைக் கண்டனர். அவர், அதிகாலையில் நின்னையெழுப்புவேனாகலின் இங்கேயே சயனித்துக் கொள்ளென்றபடி இவருஞ் சயனித்திருந்தார். அவர்,

குறிப்பிட்ட வேளையில் இவரை யெழுப்பிக்கொண்டு அக்கினி தீர்த்தமாகிய சமுத்திர தீரத்தை யடைந்து இத்தீர்த்தத்தில் மும்முறை மூழ்குவாயாக என்றபடி இவரும் மூழ்கிவந்து திருநீறணிந்து அவர் முன்னிருந்தனர். உடனே சூரியோதயமாதல் கண்டு, 'பிள்ளாய்! சுப்பிரமணிய ஷடக்ஷரத்தை யுபதேசிக்கக் கடவேன், பெறுதி' யென்று விதிப்படி அங்கநியாச கரநியாசங்களை அர்த்த மண்டலமாதற்குட் செய்வித்து வலச்செவியில் அவ்வெழுத்துக்களை இனிது உபதேசித்தருளினர். இவர், ஆசிரிய வந்தனமியற்றி அவர் பிரசாதமா யளித்த விபூதியை யணிந்துகொண்டவ ராயினர். இப்பரமகாரியத்தை, இவர் தந்திருப்பாட்டகத்தே கூறியதுண்டோ? எனின், உண்டென்க. என்னை? ***ஸ்ரீமத்-குமாரசுவாமியத்திலே*** வருகை விழைந் திரங்கலிலும், திருவருட்செயன் ஞாபகத்திலும் –

''பரத னார்தலம் யாத்திரை செய்பரிவார்
பலரு மேகுவி சேதுவில் வாழ்மறையோன்
எரியி னாமநெ டுங்கட னீர்நிலைமே
லெளியவென்னுள மோர்ந்துகொ டுத்தபொருள்
உரிமை யே''

''பாட லோர்சத மாயபின் தேவைப்
பனவன் மாதவன் சயதச மியிலுன்
பீட றாமனு நல்கவென் னிதயம்
பிடித்த துங்குக நினதரு ளன்றோ''

என்றாராகலின். உபதேசமான தினத்தின் மாலைப்போதில் இவர், ஆசிரியரைத் தரிசித்தார். அவர், " இனி நீ வடமொழி கற்கவேண்டும், வேறு மந்திரங்கள்

செபிக்கொண்ணாது" என்னும் இரண்டு கட்டளைகளை யிட்டார். இவர் அப்படியே யென்று கூறிவிட்டு விஷபரிகார மந்திரம், கட்டிகரைக்கும் மந்திரமாகிய இவற்றை உடனே விடலாயினர். இராமேசுவர சிவாலயத்துக்குப் பன்முறையுஞ் சென்று தொழுதுவருமிவர், சில காலமாகச் சுக்கிரவாரந்தோறும் நிகழ் பர்வதவர்த்தனி யுற்சவத்தைக் குமாரக் கடவுளூற்சவமாக மதித்துத் தொழுது வருதலும், முருகவேள் மகிமைகளைப் பலருக்கும் போதித்து மகிழ்தலுமுடையராயிருந்தனர். முருகவேள் மகத்துவம் பற்றி இவர் பேசாத நாளே கிடையாது. ஏழைகளுக்கும் கடவுளடியார்க்கும் தம்மாலியன்ற வுதவியைச் செய்து வந்தார்.

மேலும் பாடல்

பாம்பன் பதியிற் குளக்கரை கடற்கரை வெண்மணற் பாங்கராகிய இவ்விடங்களிலே இராக்காலங்களிலே தனித்துவைகி இயன்றவளவை தங்கடவுளாகிய குமார பகவானைத் தியானித்திருந்து ''என்னப்பனே! எளியேற்கெப்போது விடுதலை யேற்படும்? கூறாய்கொல்லோ'' என்பதும் இவர் செய்கையாயிருந்தது. இந்நிகழ்ச்சியிற் குமாரக்கடவுளது திருவருள் விழைந்து சில பாட்டுக்களையும் பாடினர். இவர் பாடுஞ்செயலை யுணர்ந்த உபாத்தியாயர் முனியாண்டியா பிள்ளையவர்கள், "அப்பாவு ! குந்துகாலிற் கோவில்கொண்டுள்ள முனீசுரனும் யான் பூஜிக்குந் தேவனாயுள்ளானாகலின் அவன்மீதுஞ் சில செய்யுள்களைக் கூறு'' என்றபோது இவர், ''ஐய!

முருகவேளைப் பாடுவதென்பதே விரதம். யான் யாது செய்வேன்” என்றனர். அங்ஙனம் உபாத்தியாயர், “முனியை முருகெனப் பாடுதி” என்ற வேண்டுகோள் பிடித்து “அம்புத நிறைந்துவிரி” “கம்மற்சிமிக்கிமிலை” “அமரர்களை யேவல் கொள” “முடிபூண்ட மண்டலீ” என்றற் றொடக்கத்துக் குழிப்புச் சந்தச் செய்யுள் நான்கும், “உப்பேறு சிந்து” என்றற்றொடக்கத்தொரு செய்யுளும் பாடினர். இச்செயல் கருதி அவ்வூரிலுள்ளாருட் பலர், இவர் செய்கை வியக்கற்பாலதே, யென்று பேசிக் கொள்வாராயினார். அங்ஙனம் அசூயை கொள்வார் யாருமிலரென்னு முண்மையையும் இவரறிந்து கொண்டார்.

ஒரு கனவு

ஒருநாள் இவர் கனவில் அழகிய திருமேனிச் சைவரொருவர் தோன்றி, ஒன்று ஒன்றரை மைல்வரையிலும் இவரை யழைத்துக் கொண்டு சென்று, ஒரு கட்டிடத்தினுழைந்து வாழையிலைமிசை அன்னமும் பாலுமிட்டு இனிப்புறப் பிசைந்து, “அன்ப! என்னோடிதனை யுண்பாயாக” வென்னுமொரு கட்டளையிட்டனர். அதற்கிவ ருடன்பட்டவுடன் இவரோடு அவருஞ் செவ்வனே அதனை யுண்டுவிட்டு “இனி யிருப்பிடஞ் செல்வாயாக” வென்று கூறிச் சென்றுவிட்டனர். இதற்குமேலே தான் இவருக்குப் பாடுஞ் சக்தியும், நூலாராய்ச்சியும் அதிகரித்தன. இவ்வாய்மையை மேலைத் ***திருவருட்செயன் ஞாபகத்தில்*** –

“வனப்பு மிக்கவொர் சைவரென் கனவில்
வந்தெ னைக்கொடு போய்ப்பய சடிசில்

இனிப்பு றப்பிசைந் தனரதை யென்னோ
டினித ருந்தியு மேகின ரதுதொட்
டுனைப்ப ழிச்சிடு கவிதையு நூலோ
ருணர்வும் வளர்ந்தன விவையுமு னருளே”

எனக் கூறினமை காண்க.

திருமணமும் மகப்பேறும்

இந்நெறியிலே நின்றுவரு மிவருக்கு வயது சுமார் 25 ஆயிற்று. ஆகியும் இவருக்கு விவாகஞ் செய்து கோடலில் மனமெழ வில்லை. ஆயினும் இவருக்குத் திருவாறெழுத்தை யுபதேசித்தருளிய ஆசிரியருத் தரவுப்படி இவர் விவாகஞ் செய்து கொள்ள இணங்கினார். மதுரை-சின்னக்கண்ணு பிள்ளை புத்திரியாகிய ஸ்ரீமதி-காளிமுத்தம்மாளை வெகுதானிய வருஷம் (கி.பி. 1878) வைகாசி மாசத்திலே சுபமுகூர்த்தத்திலே இராமநாதபுரத்திலே பாணிக்கிரகணஞ்செய்து கொண்டனர். பாணிக்கிரகண காரியத்தை இருமுது குரவராகிய தந்தை தாயரும் சுற்றத்தாரும் உடனிருந்தே சிறப்பாக முடித்தார்கள். பின்பு இவர், தம்முடைய உத்தம பத்தினியோடு பாம்பனை யடைந்து வாழ்ந்திருந்தார். மேலைத் ***திருவருட்செயன் ஞாபகத்தில்*** -

‘‘பின்ன ரப்பன வன்சொன படியோர்
பெண்ணை மணந்தன னவளுநல் லவளே’’

என்று இவர் கூறியவாற்றானும் இச்செய்தி பெறப்படுகின்றது. மூன்று வருடத்திற்குப் பின் முருகையபிள்ளை புத்திரனாகத் தோன்றினர். பின்பு சிவஞானாம்பாளென்னுமொரு பெண்ணும்,

குமரகுருதாசபிள்ளை யென்னுமொரு ஆணும் பிறந்தார்கள்.

சிவஞானாம்பாள் பிறந்து ஓராண்டாதற்குமுன் ஒருநாள் நள்ளிரவிலே அக்குழந்தை பால்குடியாமல் ஓயாதழத் தொடங்கிற்று. குழந்தையின் தாய், “இதற்குற்ற துன்பம் இன்னதெனத் தெரியவில்லையே. கொஞ்சந் திருநீறு கொடுங்க'' ளென இவரைக்கேட்டபோது ''இப்பொழுது யான் ஒருவருக்குந் திருநீறு கொடுப்பதில்லை. ஆண்டவனிடங் கேள் தருவார்” என்று கூறினர். அத்தாயும் அவ்வாறே யெண்ணிக் குழந்தையினருகே படுத்துக்கொண்டவுடன் ஒரு காஷாயதாரிதோன்றி “இக்குழந்தையைக் கொடு என்று கேட்டுவாங்கி அதனுடம்பெங்குந் திருநீறு பூசி “இனி அழாது” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளிக் குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டு மறைந்தனர். பின்பு அக்குழந்தை அழாமையை இவர் கருதி “யாது பரிகாரம்?'' என்று வினவினார். அதற்கு அத்தாய், நிகழ்ந்தவாறு கூறியது கேட்டுத் திருவருட்செயலையெண்ணி யிருப்பவராயினார் இவர்.

துறவற வேட்கை

இப்பெண்குழந்தை பிறப்பதற்கு முன்னரே இவ்வாசிரியர் சிந்தை, துறவறத்தை மிகுதியும் நாடுவதாயிற்று. பிரதமநூலான ***குமரகுருதாசர் பாடலிலே*** ''திருவுயர்ந்த வாறெழுத்தான்'' என்றற்றொடக்கத்துப் பத்தின் 10-ற் “கரவருடங் கடகமாதம் வந்தவொரு புகரிரவிற் பழநிக் கோவில் வரவிஞ்ஞான் றருளவில்லை” என்பது காணப்படுதலால் “அமரர்கோ”

என்னும் பிரபந்தமுதல் “அமிர்தமதி” என்றற்றொடக்கத்துப் பத்துவரையிலும் பாடியுள்ள பாட்டுக்களைத் தமது மேன்மாடியிலிருந்து கொண்டு “தேவனே! இவற்றைநீ கேட்டருளல் வேண்டும்; யான் நாளை யிவ்வூரைவிட்டுத் துறவறநிலையை அடையவுள்ளே”னெனச் சிந்தித்துப் படித்து முடித்துத் தென்புறந் திரும்பியவுடன் எதிர்முகமாக இறைவன்றோன்றிக் கூறியருளிய செய்திகளுள் ஒரு சிறிதறியப்படுகின்றது. காலம், அதன்கணுள்ளபடி கரவருடத்து ஆடி மாதத்திற் போந்த ஒரு சுக்கிரவாரத்தின் மாலைப் போதாகும். இது, கலியுகம் 4993-ஆம் ஆண்டு சாலிவாகன சகாத்தம் 1814-ற் கி.பி. 1891 - ஆகும். புகன்று போந்த சுக்கிரவாரத்துப் பகற்போதில் ஆசிரியர், அங்கமுத்துப் பிள்ளையென்னும் ஒரு நண்பர் பால் “நாளை நான் பழநிப்பதியை நோக்கிச் செல்லவுள்ளேன்'' எனக் கூறினவுடன் நண்பர் ‘‘மீண்டெப்போது வருவீர்கள்?'' என்று வினவினர். ஆசிரியர் “சொல்ல முடியாது” என்றனர். உடனே நண்பர் “இப்பொழுது அவ்வாறு செய்யலாகாது” எனத் தடுத்து “இது குமாரக்கடவுள் கட்டளையோ?” என்றும் வினவினர். அதனைத் தடுக்க ஆற்றாத ஆசிரியர் “ஆம்” என்றலும் நண்பர் சும்மாவிருந்து விட்டனர். இப்படி “ஆம்” என்று கூறியதையும் பிறதருமங்களையுந் திருவுளத்தடைத்துள்ள இறைவன், ‘‘எனது கட்டளையென்று பொய்கூறினை யென்று தனது வலக்கரச்சுட்டுவிரலை நிமிர்த்தசைத்துப் பல்லைக் கடித்து அச்சுறுத்திக் கோபிப்பதை ஆசிரியர் கண்டு தம்முடைய கண்களை மூடிக்கொண்டு உண்ணடுங்கி உடம்புநடுங்கி, ‘‘என்னப்பனே! என் கடவுளே! நிலம்பொலம் விழைந்து பொய் புகலவில்லை, ஆன்மலாபம் எய்தவேண்டு மென்பது பற்றியே அது

தோன்றுவதாயிற்று: பொறுத்தருள்க” என மனத்தினாலேயே விடையிறுத்தனர். அது தெரிந்துகொண்ட பெருமான், “அந்த இலாபம் என்னாலாகாதா?’’ என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி “இனி, யான் வருகவென்று கூறுங்காறும் பழநிக்கு நீ வரவொண்ணாது : வருவதில்லை யென்று கூறு’’ என்று கூறலும் அவனடியவராகிய ஆசிரியர் “அப்படியே” என்று மனத்தினாலேயே விடையிறுத்தவுடன் இறைவன் அந்தர்த்தானமாய் மறைந்து விட்டனன். இந்நிகழ்ச்சியில் அவனொருவனுள னென்பதும், அவனெங்குமிருந் தெல்லா மறிபவ னென்பதும், அவன் அடியவர்மீது கிருபையுடையா னென்பதும், ஆன்மலாப மென்னும் வீடுபேறு அவனாலே தான் ஆகத்தக்க தென்பதும், பிராமண ஜாதியிற் பிறந்தார்க்கே வீடுபேறேயு மென்பார் வியவகாரஞ் சாலாதென்பதும் ஐயம் திரிபற அறிந்து கொண்ட ஆசிரியர், இறைவனுக்குந் தமக்கும் நிகழ்ந்த செய்கை யாவையும் பின்னர்க் கூறித் துதித்தவாறெல்லாம் அவர் பாட்டு நூல்களுள் ஆங்காங்குக் காணக்கிடக்கின்றன. என் முதலினோர் முன்னருங் கூறினார். “மானுட வடிவாய்த் தடுத்து நின்ற இறைவன் திருமேனி விவரம் இங்கே கூற என்மனம் இசையவில்லை” யென்றுங் கூறினார். “சிறுமை நீக்குயர் செல்வம்” “துறவு நோக்கம்” “பிழை பொறுக்க முறையீடு” என்னும் பதிகங்களையும் நோக்குக.

குடும்பப் பொறுப்பேற்றல்

இந்நிகழ்ச்சிக்கு முன்னரேயே தந்தையார் சிவ கதியடைந்துவிட்டார். அப்போது குடும்பகாரியம் இவரைப் பொறுத்து நிற்பதாயிற்று. தம்முடைய தென்னந்

தோப்புக்களைப் பார்த்துவரும் பொருட்டு முதிர்வேனிற் காலத்து வெயிலாற் சூடுமிக்குற்ற மணலில் இவர் நடந்தனர். அப்போது ஒரு முழுமுள் தம் காலிலேறினமை கண்டு அதனைக் கையால் வலிந்திழுக்கு ஞான்று இரத்தம் பாய்ந்து பெருகிற்று. இம்முள் வருத்த மிங்ஙனமாயின் உடல் நீங்கு ஞான்று எப்பெரு வருத்தமெய்துமோ? என்பதுங் கருதி முருகையா! என்று கண்ணீர் வடித்தனர். அஃது அம்முள்மீது வீழ்ந்தபின்றை அது பிடுங்கப்படுவ தாயிற்று. அன்றிரவு ஒரு நல்ல தச்சுவேலை யுடையார் கனவிலே "என்னடிமையாகிய அந்த இளைஞனுக்கு நீ ஒரு பாதகுறடு செய்து கொடு" என்று கட்டளையிட்டருளினன் இறைவன். இது, ஸ்ரீமத்–குமார சுவாமியத்தில் ***இடையறாது நிற்க விழைதலி***ல் –

"கொடிய கோடையிற் சுடும ணற்கணே
    குருதி பாயவெ னடியி லேறுமுள்
வடிக ணீரிலே நனைத லுள்கியம்
    மழவ னுக்கணி குறட ளித்தியென்
றடியை நாடுமோர் தபதி பாற்புகன்
    றருளொர் தண்ணளி யிறைவ வென்னையும்
மிடியனாகவே விடுவை யோவயின்
    மிளிர்கை யாளியே விபுதர் மீளியே."

என்றாசிரிய ரருளிச் செய்தவாற்றானும் பெறப்படுகின்றது.

சீடர்கள் சேர்தல்

இங்ஙன நிகழுநாளில் இவருக்கு வெ. அப்பாவு பிள்ளை, L.D.முத்துக்கருப்ப பிள்ளை, மு. சின்னசுவாமி பிள்ளை, சா.முத்தைய பிள்ளையெனும் பெயருடைச் சிறந்தவர்கள் பாம்பனிற் சீடரானார்கள்.

ஆகார நியமம்

உப்பு, புளி விலக்கி ஆறுமாதங்க ளாம்போது உடம்பு மிகவும் மெலிந்து பலவீனமானார் ஆசிரியர். அப்பொழுது பாம்பனில் ஒரு தெருவழியாக இவர் போந்தனர். அங்கொரு வீட்டுத் திண்ணைமீது குழுமியிருந்தவர்களுள் ஆங்கிலஞ் சிறிது கற்ற ஒரு மனிதன் இவரைப் பார்த்துவிட்டு ''சுவல்ப காலத்திற்குள் இவர் கூடு போட்டுவிடுவார்: தகாத காரியத்திற் பிரவேசிக்கிறார்; பறக்கத்தான் பார்க்கிறார்'' என்று பரிகாசமாகத் தன்னுடனிருந்தாரோடு புகன்றனன். அவருளொருவர், அம்மனிதன் கூறியதை ஆசிரியருக் கறிவித்துச் சென்றனர். பலவீனத்தைப்பற்றி ஆசிரியர் தம்முடைய நண்பராகிய ஒரு வைத்தியர்பால் தெரிவித்தபோது அவர், இந்துப்பைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாமே யென்றனர். அவ்வுரை பிடித்து இந்துப்புக் கட்டியொன்று வாங்கி இதனை யுபயோகப்படுத்தத் திருவுள்ளமாமோ? என்று தம் இறைவனை ஒரு சீட்டு மூலம் வினவினர். உபயோகிக்க வேண்டாமென்னும் உத்தரவே அங்ஙனங் கிடைத்தது. அவ்வாறே அதனை யுபயோகப் படுத்தாது விடுத்தார். பின்பு, ஒரு மாதத்தில் உடம்பு பலப்பட்டதைக் கண்டு இஃது இறைவனருளேயென உவகையுற்றார். அது முதல் உப்பு, கசந்த பொருளாகவே போயிற்று.

ஸ்ரீமத் - குமார சுவாமியத்து அசோக சாலவாசத்தே இரத்தாக்ஷி வருடம் (கி.பி.1924) கார்த்திகை 4-ஆந் தேதி பாடிய பதிகத்தும் -

''எம்ம னித்தரு முண்ணு முப்பையி
கந்த நுங்கழ லாயுள்கள்

செம்மை யுற்றமை மாவி யப்பெனல்
செப்பி நின்றன ளற்பொடே’’

என வருதல் காண்க.

பச்சரிசியும் பச்சைப்பயறுங் கலந்து சமைத்த அன்னமே ஆகாரமாய் நிகழ்ந்து வந்தது. துறவறநிலை யடைதற்கும் தந்தையார் சிவகதியடைதற்கு மிடையிற் சில வருடங்களாக ஏககாலவுணவே கொள்ளலும், உச்சிப்பொழுது சற்றுச் சாயுமாயின் உணவேனும் நீரேனு முட்கொள்ளாதிருத்தலும், அப்படியடுத்த தினங்களிலு நேருமாயின் அவ்வாறே உபவாசமாயிருந்து உச்சிப்பொழுது கண்டேயுண்டலும், சில சந்தர்ப்பம் 5, 6 (ஐந்து, ஆறு) – நாளாக யாது முட்கொளா திருத்தலும் இவர் கொள்கைகளா யிருந்தன.

சுவர்க்க நரகக் கனவு

பாம்பன் பதியில் வைகுஞான்று ஒருநாள் நித்திரையில் நல்லவொரு பாதையில் நடப்பவராயினர். அப்பாதை பிறிதொரு பிரிவாகவுஞ் செல்வதாயிருந்தது. அதில் இவர் போதருங்கால் ஒரு பாங்கரிலே கற்றாழையுங் கள்ளியும் விரவிய காடு கண்டதுமன்றி, அவணிருந்து பல கற்களைத் தம்மைநோக்கி யெறிவாரையும் மணலையள்ளி வீசுவாரையும் கண்ணுற்றனர். அன்னோர் சிறு சிறு கரித்துணிகளை அரையிற் கட்டிக் கொண்ட கருநிறத்தவர்களாய்ப் பலவிடத்தும் போய் மறைந்து கொள்பவரா யிருந்தார்கள். பிறகு பலத்த தேகிகளான மூவர் இவரெதிரேயெய்தி எங்களுடன் வருகவென அழைத்தனர். அதற்குடன்பட்ட இவரை அவர்கள் கூட்டிக்கொண்டு தென்றிசை நோக்கிச் சென்றார்கள். எதிரே யொரு மார்க்கங் காணப்பட்டது. மூவருள் இருவர்,

இவருடைய இரு கரங்களையும் நன்கு பற்றிக் கொண்டவராகியும் ஒருவர் முன்னே நடப்பவராகியும் தெற்கே செல்லும் அம்மார்க்கத்திலே இவரை நடத்தத் தொடங்கினர். அஃது ஆமையின் முதுகொத்து நடுவே யுயரமாகவும் பக்கங்கள் படிவாகவு மிருந்தது. இருமருங்கும் அடர்ந்து நெருங்கிய தில்லைமரங்களே நிழலளிக்கும் மரங்களென நின்றன. அம்மரங்கள் பெரிதும் வெப்பந்தரத்தக்க பாலுடைக் கொடுமையுள்ளன. இம்மரங்களுக்கு நடுவணாய அந்நீள்வழியெங்கும் மலம்போன்ற அசுத்த வழவழப்பான சேற்றினைக் கண்ணுற்ற இவரை அதன்கண்ணே அன்னோர் நடத்தும்போது இவர் வழுக்கி வீழ்ந்து விடாது பற்றியிருப்பவை அவர்கள் கைகளேயாயின. வழுக்கல் கொள்ளும் இவருடைய கால்களும் விரல்களும் அதிகமும் வருந்தலாயின. ஒன்றரை இரண்டு மைல் நீட்சியுடைய அம்மார்க்க முடிவிலே அம்மூவரும் இவரைவிட்டு மறைந்து போயினர். அவர்களுடைய பாதங்கள் அச்சேற்றில் நடைபெறவில்லை யென்பதையும் இவர் கவனித்துக்கொண்டனர். பின்பு, எதிரே தூய வெண்மணற் பூமி காணப்பட்டது. அதன்கண் நடைதரு மிவர், கீழ்த்திசைக்கண்ணே அழகினு மழகாகச் செம்மை முதலிய பன்னிறங்களாகப் பழுத்த பழத்திரட் பொலிவோடுள்ள மரச் செறிவுகளையுஞ் செடிகளனைய சிறு மரங்களையுங் கண்ணுற்று அதிசயித்து அப்பழங்களிற் சில கிரகித்து நுகர்ந்தனர். அவற்றின் இன் சுவைகளையும் நன் மணங்களையும் உவமிக்க உலகில் யாதுமின்றெனவு நிச்சயித்துக்கொண்டு மரச்செறிவுகளின் பராரைகளை நோக்கினர். அவற்றின் மிசைப் பலரேறியிருந்தும் தரையிற் சிலர் நின்றுகொண்டும் பழங்கள் பறித்துண்டலையுங்

கண்ட இவர், அம்மரங்கள் அதிக வுயரமுள்ளன அல்ல வென்பதையுமறிந்தனர். விழிப்பார்ந்த பின்றை "இவ்வுலக மாந்தருட் பெரும்பாலார், நரக சுவர்க்கங்களுமிருக்குமோ? என ஐயுறுகின்றனர்: நீ அதனுட்படலாகாது" என்னுங் கருணைக்கருத்தானே அம்மார்க்கங்கள் இவ்வாறிருக்கு மெனத் தெய்வம் நமக்கறிவிப்பதாயிற்றென உள்கின வராய் மேனிகழ்த்திய அனைத்தையுந் தம்முடைய சீடர்கட்கு உரைக்குநராய் நிலவினாரிவர்.

குறிசொல்வாள் கூற்று

தம்மோடு சம்பாஷணை புரிந்துகொள்ள வந்த ஒரு முகம்மதியரோடு தாம் தமது வீட்டுக் கூடத்திலிருக்கும்போது அறுபதிற்கதிகமான வயதுடைய ஓரம்மாள் கையில் வேப்பிலையும் வேத்திரமுங் கொண்டுவந்து தெருவிலுள்ளார்க்கு உள்ளபடி செய்திகள் கூறிப் பலரையுந் திருத்தி செய்து அவரவர் கொடுப்பன பெற்றுக்கொண்டு வருதலை அம்முகமதியர் அறிந்து இவருக்குத் தெரிவித்தார். உடனே இவர், தாமிருப்பது அவளுக்குத் தெரியாவண்ணங் கதவடியிலேயே மறைந்து கொண்டார். அடுத்த நேரத்திலே அவள் இவருடைய இல்லத்திற்கு நேரே வந்துநின்று, அப்பாவு! என அழைத்தாள். இவரெழவில்லை. அவள், "ஏன் கதவடியில் மறைந்திருக்கின்றனை? எழுந்து வா'' வென்றாள். இவர், அதற்கு மெழாதிருந்தனர். பின்னர் அவள், "இவ்வளவு ஐயமுனக்கு உண்டாதல் எதுபற்றி? எழுந்து வா. யான் சொல்ல வேண்டியது உண்'' டென்றாள். அவ்வுரை செவிக்கொண்டவுடன் இவரெழுந்து வாயிற்படியடைந்து நின்றார். "கோர்ட்டு வழக்குகள் உனக்கு அனுகூலமாய் முடியும்: கவலைப்படேல்: உன்

உயிர்த்துணை ஆண்டியே. (குமாரன்). அவனை மறவாதிரு. எல்லா நன்மையும் உண்டாம். உன் மேலே காணப்படுகின்ற கோடி வஸ்திரத்தை யெனக்குக் கொடு. யான் பெற்றுக்கொள்வேன்'' என்றனள். அப்படியே அதனை அவளுக்குக் கொடுத்து அவளது ஞானத்தை மெச்சிக் களிகூர்ந்திருந்தார்.

ஆசிரியர், கட்டைகளை வெட்டி விற்பனை செய்து கொள்வதற்காக ஆற்றங்கரை தாமரைக்குளமென்னும் இரண்டு டிவிஷன் காடுகளை இராமநாதபுரம் ஜமீனிலும், தேங்காய் முதலிய பலன்களை யனுபவித்துக் கொள்வதற்காகத் தென்னந்தோப்புகளை இராமநாதம் - பொ.கோட்டைச்சாமித் தேவரவர்களிடத்திலுங் குத்தகையாகப் பெற்றனர். சில வருஷங்களாக இவ்வாறு வியாபாரமிழைத்திருந்தனர்.

சண்முக கவசமும் பஞ்சாமிர்த வண்ணமும் பாடல்

தமக்குற்ற ஓரல்லலினின்று நீங்கு நிமித்தம் அகாராதி னகாராந்தந் தொடக்கமாய் வரூஉம் முப்பது செய்யுளாகிய ***சண்முக கவசத்தைக்*** கரவருடத்துக் (கி.பி.1891) கார்த்திகை மதி 8-ஆம் தேதி ஆதித்த வாரத்திலே திருவிராமேச்சுரத்திலே ஆசிரியர் பாடினர்; அவ்வல்லலினின்றும் நீங்கினர். இதன் மகிமையை யாவரே புகலவல்லார்? நான்காம் பதிப்பாயுள்ள நூலகத்தே காண்க. இது சாமானியர் நூலோடு வைத்தெண்ணப்படுமோ? படாதே. ஆசிரியரும் திருவனந்தபுரம் ந.சுப்பிரமணிய பிள்ளையும் பாம்பனெனும் பதிக்கட் சந்தித்திருந்த ஒரு பகலில் ஆசிரியரைக் காண வந்தவர்களுளொருவர்

தமக்குப் பாடமாயிருந்த சிற்றின்பவண்ண மொன்றனை யினிமையாகப்பாடினர். அதனைக் கேட்டிருந்த மேற்படி பிள்ளை, நங்கடவுளாகிய குமாரசுவாமியின் பேரில் சுவாமிகளும் வண்ணம்பாட வேண்டுமென்ற திவ்விய வேண்டுகோளை யங்கீகரித்து, ஆசிரியர் கரவருடத்துக் (கி.பி. 1891) கார்த்திகை மதி 24 – ஆம் தேதி சேய்வாரத்திற் பரிபூஜன ***பஞ்சாமிர்தவண்ணத்தைப்*** பாடிமுடித்தனர். இதன்மீது குமாரக்கடவுள் பிரியம் வைத்து வெளிப்பட்டு நின்றருளிய கட்டளை விவரம் பின்னர்க் கூறப்படும்.

வமனபேதி நீக்கம்

வாந்திபேதி யென்னுமொரு நோய் மூன்று நாள் காறும் இவரைப் பற்றிக்கொண்டபோது மரணமே யெனும்படி செயலற்றுக் கிடந்து தம் பெருமான் மீது சித்தத்தைச் செலுத்தினவராயினார். பாதிராத்திரியாய அஞ்ஞான்று இவருடைய பத்தினியார், நாயகர் இறந்துபட்டார் போலும் என்று கருதிக் கதறியழுது கால் கைகள் காயப்படுமாறு வீழ்ந்து மூர்ச்சையாயினர். உடனே, ஒரு காஷாயதாரி தோன்றிக் கையிலுள்ள பிரம்பினாலே தட்டியெழுப்பி, ''நீ இப்படித் துன்பப்படுவதென்னை? அவன் மரணமாகவில்லை. இம்மாடத்திலுள்ள திருநீற்றை யெடுத்துக் கொண்டு, 'உன்னை நான் விட்டகலவில்லை' யென்று யான் கூறினதாக அவன் செவியிற்சொல். கண்ணைத் திறந்து கொள்வான்; திருநீற்றினையிட்டு இந்நோய் போயிற்றென்றுங் கூறுதி'' என்று சொல்லியருளினர். பத்தினியார், "சுவாமீ! யான் வீட்டிற்கு விலக்கமே. திருநீற்றினை யெப்படித் தொடுவேன்" என்று கூறினர். ஆண்டவனார், ''இப்படிப்பட்ட ஆபத்தில் அந்நியதியில்லை : செய்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி

மறைந்தனர். அருமைப் பத்தினியாரும் அவ்விதமே செய்தனர். ஆசிரியர் குணமுற்றெழுந்திருந்தார். இங்குப் போந்த காரியம் மூன்றனுள் முற்பட்டதும் பிற்பட்டதுமே ஆசிரியராலும் மேலை ***இடையறாது நிற்க விழைதலில்*** –

‘‘அத்த மேபெறற் கெனைப்பி டிக்கவென்
றயர்மு யற்சியி லெனையி சைத்திலை
செத்த மேனிபோல் வமன பேதிநோய்
*திளைத்த போதுநீ றளித்து மேவினாய்’’

என்று கூறப்பட்டனவே.

வழக்கில் வெற்றி

இவர் பெற்றிருந்த காட்டுக் குத்தகைக்கு விரோதமாய்ப் பகைவரொருவர் ஒரு புளியந்தோப்புக்குள் வளர்ந்திருந்த காட்டுமரங்களை விலைக்குப் பெற்று அவற்றுட் சிலவற்றை வெட்டிப் பண்டிகளிலேற்றி இராமநாதபுரத்தில் விற்பனை செய்யக் கொண்டு வந்த போது இவருடைய மனிதர்கள் அக்கட்டைகளைத் தடுத்து இவருடைய பேட்டையிற் குவித்து வைத்தார்கள். இச்செய்கைபற்றி நிகழ்ந்த கிரிமினல் வழக்கிற் பகைவர் இவரையுஞ் சேர்த்து விட்டனர். விசாரணையில் அதிகாரிக்கும் இவருக்கும் நடந்த வாக்குவாதத்தினால் அதிகாரி கோபங்கொண்டு, உன்னைச் சிறைப்படுத்துவேனென வுரைத்தார். அது கருதிய இவர், இருப்பிடமடைந்து, ‘‘என்னாண்டவனே யான் அனியாயமொன்றுஞ் செய்யவில்லையே, அதிகாரி

---

*திளைத்தல் = அனுபவித்தல்

சிறைப்படுத்துவே னென்கின்றனரே" யென்றுரைத்துக் கண்ணீர் உகுத்துப் படுத்திருந்தார். அற்றைப் போது விடிவதற்குள் இவர் நித்திரை யுறுமாறு மயக்கிக்கொண்டு ஒருவர் தோன்றி, "வழக்கில் நினக்கு ஆபத்துண்டாகாது. நவபாஷாணம் போய்ச் சமுத்திரத்தின் மூழ்கித் தேவாலயந் தரிசித்து இங்கு வருதி'' என்று கூறி மறைந்தபின், இவருந் தம்முடைய காரியஸ்தரோடு போய் அத்தீர்த்தத்தின் மூழ்குஞான்று, பீடைகள் சிகையிலுள்ள பேன்களென நீரிலே போதலையும் தலைக்கனம் விலகியதையுங்கண்டு மகிழ்ந்து விழிப்படைந்தனர். அடுத்த தினமே காரியஸ்தரோடு ஆங்குப் போந்து ஆண்டவன் கட்டளைப்படி செய்து திரும்பி வந்து நியாய மன்றத்திற்குச் செல்லவேண்டிய காலத்திற் சென்றனர். அதிகாரி யிவரைக் கண்ணுற்றுக் குற்றமொன்றுமில்லை. நீயும் மற்றையரு மிருப்பிடஞ் செல்லலாமென்று நியாயத் தீர்ப்பளித்தார். அறிந்தவரெல்லாம் அதிசயித்தார்கள். மற்றொரு காலத்தில் இராமநாதபுரம் ஜமீனிற்பெற்ற காட்டுக் குத்தகையிற் குடிகளுஞ் சில காடுகளை வெட்டிக் கொள்ளலா மென்னும் உத்தரவைத் தாசில்தார் செய்த நிமித்தம் (பாக்கி) செலுத்தவேண்டிய ஒரு சிறு தொகையை இவர் செலுத்தவில்லை. அது பெறவேண்டிச் ஜமீன்தார் மானேஜர் தொடர்ந்த வழக்கிலே கோர்ட்டுச் செலவைப் பல நூறாகச்செய்தலைக் கருதிய நீதிபதி வட்டியில்லாமலே பாக்கியைப் பெறவேண்டும். கோர்ட்டுச் செலவெல்லாம் இழந்துபோக வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். தீர்ப்புக்குக் கட்டுப்படாத மானேஜர் பெரிய கோர்ட்டில் அப்பீல் செய்தார். அந்நீதிபதி, "பாக்கியைக் கொடுக்கச்சொல்லி வட்டி செலவுகளைத் தள்ளினமை சரியன்று" என அபிப்பிராயப்பட்டார். இவர்வக்கீல், இரண்டு

தஸ்தாவேசுகள் பார்வையிடாத இக்கோர்ட்டார் அவற்றைப் பார்வையிடற்கு இவ்வழக்கு இற்றைப்போது நிறுத்தப்பட வேண்டுமென்றார். நீதிபதியு மிணங்கினார். அற்றைப்போதிரவு சோமசுந்தரக்கடவுள் ஆலயம்புக்க ஆசிரியர், அங்கிருக்கின்ற தண்டபாணி மூர்த்தியைத் தரிசித்து ''நியாயங் கொடுக்க வேண்டுமே, புதுமண்டபத்துக் கருங்கற் சவுக்கையிற் படுத்திருப்பேன்" என்பது தெரிவித்து விட்டு அதன்கட்படுத்திருந்தார். எழுதிய காகிதத்தோடு ஒருவர்தோன்றி "இது காண்டி" என்று அதனைக்காட்டினர். அதனிற் "கீழ்க்கோர்ட்டுத் தீர்ப்பே உறுதி" என்னுஞ் செய்தியெழுதியிருந்தது. போது விடிந்து இவர் நீதிமன்றம் அடைதற்கு முன்னரேயே அவ்விதத் தீர்ப்பையே பெரிய நீதிபதி செய்துவிட்டனர். இதுவும், முற்போந்த கிரிமினல் முடிவுமே கூறிப்போந்த ***இடையறாது நிற்க விழைதற்***கண் -

"பத்தர் வாழுமூர் முகவை யிற்சிறைப்
படுத்து வேனெனா மிழற்றி னாரையே
சுத்த போதியென் றெனைவி டச்செய்த
துறைவ நீயிஙன் மறைவ தேதுகொல்.

சொன்ன தீர்வையைப் பெறுமு னேயெனைத்
துயிற்றி யேநவ சிலைக்கண் மூழ்கெனப்
பன்னி யன்னவா றிவனு மாடலிற்
பழிகள் பேனென வொழிய வாடினை
பின்ன ரந்நகர்த் தலைவர் நீதியைப்
பிழைத்து மாபொருள் பெறச்செய் காரியம்
மன்னு றாதுசெய் தருளி னாயிஙன்
மறப்ப தென்னைவேல் பிடித்த சொன்னமே.

முடிந்த தீர்வைமே லுயர்ந்த தாக்கனோர்
முயன்ற போதுநான் மயங்கு றாமனீ
இடந்த ராதுவே றிதனை நோக்கெனா
வினிது தீட்டியோர் முடிவு காட்டினாய்
விடிந்து போமுனே மதுரை நீதியார்
விளம்பு தீர்வும விதங்கு லாவிய
துடங்கு கோடலின் றிஙன்வி டுப்பையோ
வுயிரி னாதனே யயிலி னாதனே''.

என வருவனவற்றுள் ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். பின்பு அப்பாக்கியையும் அம்மானேஜருக்குச் சேரும்படி ஆசிரியர் செய்துவிட்டனர்.

சித்தர் நூலாராய்ச்சி

சித்தர் நூல்கள் பல படித்துப் பார்த்தார். இவற்றிற் சொல்லப்படுகின்ற மருந்து, மந்திரம், மை, இரசவாதம், சோதிடம், (மூச்சிழுத்தடக்கும்) யோகம், யோகசித்தி முதலியன உலோகோபகாரமே யாயினும் நமக்குத் தேவையில்லை : ஆன்மலாப மொன்றே தேவை: அஃதாண்டவனனுக்கிரகத்தால் எய்துமென்பதை அவனறிவிக்கவே அறிந்து கொண்டனை நெஞ்சமே! எனத் தமது நெஞ்சத்தை அப்படிப்பினின்றும் திருப்பிக் கொண்டனர்.

சேஷகிரிராயர் நட்பும் சுவாமிகட்குச் சிறப்புப் பெயர்களும்

பாம்பனிலே சேஷகிரிராயர் என்னும் பெயருடைய பிராமணர், இவ்வாசிரியருக்கு ஒரு நேயராயினர். அவர் ஆங்கிலங்கற்று இராசாங்கத்துத் தந்திச்செய்தி ஆபீசில்

உத்தியோகமுடையவராயிருந்ததோடு வடமொழியிற் பண்டிதராயுமிருந்தார். ஒரு நாள், "நாஸ்திகர் பிரத்தியக்ஷ மொன்றுமே கொள்ளத்தக்கது. அப்பிரத்தியக்ஷமான யாதுங் கொள்ளத் தக்கதன்றென்பது கொண்டு உலகியற்றியான் இல்லையென்கின்றனர். இவர் வாயை அடக்கும்வழி நன்கு புலப்படவில்லை. நீங்கள் யாது கூறவுள்ளீர்கள்?'' என வினவினர். அப்போது, ''இரும்பிற்கு எதிராக வைக்கப்பட்ட காந்தம் அவ்விரும்பை யிழுக்குங்கால் அதனைப்பற்றி யிழுத்தல் கட்புலனாகாதன்றோ, அதனாற் கட்புலனாகாச்சக்தியு முண்டென அந்நாஸ்திகர் கொள்ள வேண்டுமே: கொள்வரேற் கொண்ட நாஸ்திகங் குலைவுறுமே"யென இவர் கூறினார். மேலும், ''காந்தத்தின் செயல் கட்புலனாதலாற் பிரத்தியக்ஷமும், அதன்சக்தி கட்புலனாகாமையால் அப்பிரத்தியக்ஷமுங் காணப் படுமாற்றானே பிரத்தியக்ஷ அப்பிரத்தியக்ஷங்கள் பல்பொருளகத்துங் கொள்ளக்கிடப்பன. கொள்ளப் படுதலினும் அறிவில்பொருள் அறிவுள் பொருளாதலும், அறிவுள் பொருள் அறிவில் பொருளாதலும் இல்லையெனப் பகுத்துணரல் அறிவுடைமையாம். காந்த சக்திபோலவே உலகெலாம் வியாபித்துள்ள பரமான்மசக்தி யுண்டு. காந்த சக்தி தூரத்திலிருக்கும் இரும்பை யிழாது சமீபத்திலிருக்கும் இரும்பையே யிழுத்துத் தன்னோடு சேர்க்கும். அதுபோலப் பரமான்மசக்தியுந் தன்னை விரும்பி நெருங்காதசீவனை யிழாது, விரும்பிநெருங்குஞ் சீவனையிழுத்துச் சேர்த்துக் கொள்ளும். இதுவே குறிப்பறிந்துபுரி அனுக்கிரக"மெனும் பொருள் பொருந்தவுஞ் சில கூறினர். இவற்றை யுய்த்துணர்ந்த ராயர், உவகைபூத்த சிந்தையோடு ரூபாய் (100) நூறு கொடுக்கக்கடவேன். நுங்கள் நூல் அச்சிடுங்

காரியத்திற்கு அது உபயோகப்படட்டும் என்று அத்தொகையை நல்குநராயினர். ஆசிரியர், தம்மாற் பாடப்பட்டுள்ள பரிபூஜன ***பஞ்சாமிர்தவண்ணத்தைத்*** தாமே படிக்கு மொருஞான்று கேட்டிருந்த ராயர், சந்தமதுரமும் அர்த்தபுஷ்டியுமுடைய திதுவெனக் கழிபேருவகை கொண்டார். இத்திறவுணர்வுடை யுத்தமகுண ராயர் சம்மதமாகத்தான் ***குமரகுருதாசர்*** எனும் பெயரொன்று இவருக்கு ஏற்படுவதாயிற்று. இதற்குமேல் அவ்வாபீசிலுள்ள உத்தியோகஸ்தர் அனைவரும் இவர் மீது விசுவாசம் பாராட்டியிருக்குநராயினர். துறவறநிலையடைந்து பலவருடங்களாய பின்னர்த் திருமலைராயன் பட்டணத்திலுள்ள ஒரு தேவதை, "குமார சுவாமி" என இவர் பெயர் குறிப்பிடுவதாயிற்று. அஃதும் வழங்கப்படுவதாயது. ***குமரகுருதாச சுவாமிகள் பாட***லெனும் பெயர் பெற்ற பிரதம நூலில் "அவனியாசை" எனுந் தொடக்கத்துப் பத்தின் 8 ல் –

''என்னுற் பன்னமுவ் வாறிரண் டாண்டெனா
விங்கு ளோரூகித் தோதுகிறார்''

எனப் படுமாற்றானே அஞ்ஞான்று ஆசிரியர்க்கு வயது இருபது கூறலாமெனச் சிலர் மதித்தனரென்பது காணப்படுகிறது. இச்செய்யுள் பாடிய காலம் தாரண வருடம் சித்திரை மாதம் என்பதுங் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது, கி.பி. 1884–ஆம். திருக்கோயிலூர் சப்டிவிஷனல் மாஜிஸ்திரேட் கோர்ட்டு முன்பாக 1908–ஆம் வருஷத்துக் காலண்டர் கேஸ் 112–ல் தமக்கு வயது (60) அறுபது சொல்லலா மென்று ஆசிரியர் கூறியுள்ளார்.

விசித்திர விசேட கவிகளியற்றல்

ஒரு நாள்,

''கோத்தயிர்வெண் ணெய்த்திருடன் கோலமரு காநறிய
பூத்திருடன் றன்மதலாய் பொங்குகுறக்—கோத்திரத்தோர்
பெண்டிருடிச் சென்ற பெருந்திருடா வென்போத
முண்டுதிரு டத்தெரியா யோ.''

எனநிகழ் வெண்பாவை ஒரு காகிதத்துண்டில் இவரெழுதித் தழுவணை யடியில் வைத்துவிட்டுப் படுத்திருந்தார். அப்போது கைகொண்டு மெத்தென அடிக்கும் ஓரடி தமது முதுகில் வீழ்ந்ததையுணர்ந்து "இறைவ! பாடிய பாட்டு, திருவுளத்திற்குச் சம்மதமில்லையென இதன்மேலு மறிவிக்கப்படுமாயின் அதனைப் பரிகரித்துவிடக்கடவேன்" எனச் சிந்தித்துப் படுத்துக் கொண்டனர். அவ்வித அறிவிப்பொன்றும் ஏற்படவில்லை. நிகழ்ந்த தலம் பிரப்பை, தம்மிடம் வந்தவொருவர், தம்முடைய வுடம்பெங்குந் திருநீறு பூசுதலைக் கனவிற் கண்டார். ***பாடலிற்*** பொன் மயிற் கண்ணியில் –

''தேம்பெருகு சந்தமத்தர் தேடியிட மார்க்கமின்றிச்
சாம்பலிட்டு மையறந்த சாமியெங்கே பொன்மயிலே.''

என ஆசிரியர் பாடியிருத்தலானும் இஃதறியப் படுகின்றது. பத்துச்செய்யுளை யுள்ளடக்கிய தசபங்கியெனும் ஒருபாட்டை ஆசிரியர் பாடித் தமக்கு முன்பாக விருக்கின்ற ஒரு நண்பரிடங் காட்டினர். சென்னை வாசியாய அவர், (100) நூறு செய்யுளையடக்கிய சதபங்கியை இருமாதத்திற் கதிகமான காலங்காறும் பிரயாசப்பட்டு இவ்வூர்ப் பண்டிதர் வேலாயுத முதலியார் முடித்தார்: அதன்கண் ஓர் எழுத்துப் பிழையிருந்து ஒரு பெரியாரால் திருத்தப்பட்டதென

அவரே யெனக்குச் சொல்லின ரென்றும், அதனை யான் காணக்கிடைக்க வில்லையென்றும் ஆசிரியர்க்குரைத்தார். அவர் வியப்புக் கருதி 125 செய்யுள்களையுள்ளடக்கியுள்ள பஞ்சவிஞ்சதிய திக சதபங்கி எனும் மகா விசித்திர விசேட கவியை ஆசிரியர் பாடியருளினர். இஃது இறைவனைச் சிந்தித்திருந்து ஆலோசித்து இரண்டரைக் கடிகையுட் பாடப்பட்டதாகும். பங்கியான கவியனைத்தும் இறைவன் பெயருக்குரியனவாய்க் குழிப்புவண்ணச் செய்யுள் களாயுள்ளன. இத்திறப் பாட்டொன்றனை வேறு எந்நூலகத்தும் காண்டற்கில்லை. இது, ஆசிரியர் துறவறமடைந்த பின் பாடப்பட்டுப் *பாடலோடு* சேர்க்கப்பட்டதாம். கி.பி. 1901-ல் அச்சிடப்பட்டதாயுளது.

தல யாத்திரை - குமரகோட்ட தரிசன விசேடம்

ஆசிரியர், தலயாத்திரையை விரும்பித் திருவாலவாய், காளத்தி, திருத்தணிகை, திருவண்ணா மலையென்னுந் தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு காஞ்சிபுரத்தையடைந்து ஆடிசன்பேட்டைச் சத்திரங்களுள் ஒன்றிற் பத்துத் தினங்களுக்கு அதிகமாக வைகி அங்குள்ள தெய்வமூர்த்தங்களைத் தரிசித்த பின்பு, செலவுக்குரிய பணங்குறைந்தமை கருதி அத்தலத்தை விட்டுப் புறப்பட ஆரம்பித்துச் சத்திரத்தின் தலைவாயிலைக் கடந்து வீதியை மிதித்தனர். மிதித்திடலும் தலையில் வெள்ளை முண்டாசும் அரையிலும் மற்றுடம்பிலும் வெண்ணிற ஆடையும் அங்கியு மணிந்து கொண்டு கிழக்கிருந்து மேற்கு நோக்கி வரூஉம் 30, 35 (முப்பது, முப்பத்தைந்து) - வயதுடைச் செவ்வுடம் பினரொருவர், இவரை நோக்கி "நீர் எவ்வூர்?" என்று கேட்டார். இவர், "யான் தென்தேசம்" என்றார். அவர்,

"இங்கே வந்த காரியம் யாது?" என வினவினர். இவர், "தெய்வ தரிசனமே" என்றார். அவர், "குமரகோட்டம் தரிசித்ததுண்டா?'' எனக் கேட்டனர். இவர், "அஃதியாண்டுளது?" என வினவினர். அவர், "இங்கேதா னுளது: காட்டுவேன்: என் பின்னே வருக" என்று கூறி மேற்கு நோக்கி, விரைவாக நடந்து சென்று, உடன்வந்த இவரை நோக்கி, "இதோ கொடிமரம்: இதுவே குமர கோட்டம்" என்று சுட்டிக் காட்டினார். இவரும் அதுகண்டு காட்டினவரைத் தேடினர்; அவர் காணப்படவில்லை. உட்கவலையோடு கோயிலை வலம் வந்து திருமுன் நின்று, "நின் கருணை யிருந்தவாறென்னே! நின்னைப் பாடியுள்ள பிரபந்தம் படித்துக் காட்டற்கும் அஃதென்கையி லில்லையே?" யெனக் கண்ணீர் உகுத்துப், "பொழுதாய் விட்டமையின் என் பிரயாணந் தடையுண்ணாது புகைபண்டி யெனக்குக் கிடைக்கும்படி கிருபை செய்"யென வணங்கி விரைந்து போந்து அப்பண்டியிலேறினர். அக்கணமே அப்பண்டியும் புறப்படலாயிற்று. அதன்கண் தனியாயிருக்கலுற்ற ஆசிரியர், ஆண்டவன் வந்து செய்தகாரியத்தை எண்ணியெண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டுத் தேம்பித் தேம்பியழுதார். இப்பரம தண்ணளி நிகழ்ச்சி பற்றி ஸ்ரீமத்- குமாரசுவாமியத்து ***வருகை விழைந்திரங்கலில்***-

''பிமர மீட்டஞ்செய் காஞ்சியி னான்சிலநாள்
பெரிய கோயில்கள் கண்டுபு றப்படுஞான்
றமல மூர்த்தங்கொ ளாசுடை வீக்கியசெவ்
வழக னாயென்முன் வந்துநுங் காரியமென்
குமர கோட்டங்க ணுற்றதின் றிங்கெனவே
குயின்று காட்டிம றைந்தத யாநிதியே

தமசில் வேற்செங்கை யாநினை யேகருதித்
தடவு கின்றதெ னெஞ்சைவ லக்கரமே''

என்று ஆசிரியர் பாடியருளினர்.

பின்னர்த் திருக்கழுக்குன்றந் தரிசித்துவிட்டுத் தமது வாசநகர் போந்தார்.

நெருப்பு மிதித்தலின் மர்மம்

இவருடைய சகோதரராகிய முத்தைய பிள்ளை அவருடைய நண்பராகிய சேதுவென்னும் பெயரிய ஒரு யௌவன புருஷரோடு இவர் முன்னர் வந்து நின்று, "முகம்மதியர் பத்து நோன்பிலே பெருநெருப்பிலிறங்கிச் செல்கின்றனர். அதனைத் தெய்வ மகிமையென்றே பலரு மெண்ணுகின்றனர். உண்மை அதுதானோ?'' என வினவினர். ''அக்காரியம் புரிவோர் முகம்மதியர் மட்டுமேயல்லர்; முருகவேள் கோயில் துரோபதை கோயின் முதலிய சில கோயில்களில் இந்துக்களுஞ் செய்கின்றனர். அச்செய்கை தெய்வ மகிமையினால் நிகழ்வதென்று நீ நினையற்க. ஒரு பெரிய சட்டி நிரம்பிய நெருப்பினை இங்கே கொடுவா" வென்றிவர் கூறினார். அவ்வாறு கொண்டு வரப்பட்ட தழலை வீட்டு நடையிற் பரப்பும்படி செய்து "இதன் மிசை நில்லாமல் நடந்துசெல், சுடா''தெனுமிவருரை கேட்ட முத்தைய பிள்ளை அதுசெய்ய அஞ்சினார். இவர், "சுடுமாயின் அதனை யான் மாற்றுவேன், அஞ்சற்க" என்றலும், முத்தையபிள்ளை அத்தழலின் மீது நடந்தனர். நடந்தமை கண்ட அவருடைய நண்பரும் அதன் மிசை நடந்துவிட்டு, "இது மந்திர சக்தியோ?" என்று வினவினார். "மந்திரமன்று; தந்திரமே"யென்று கூறிய விவர், "கை விரல்களாலே

தழலையெடுத் தெறிந்திடலாம்; பிடித்துக் கொண்டிருத்தல் கூடாதாகலிற் கைத்தலவுறுப்பு ஒரு மாத்திரை சூடு பொறுக்கு மென்பதையும், காலின் மிதியுண்ட தழல் சற்றுப் பொறுத்தே சுடு மாகலிற் காலடித்தலவுறுப்பு இரண்டு மாத்திரை சூடு பொறுக்கு மென்பதையும், தீயில் விரைந்து சென்று விடலும் அதன் சாம்பர் பாதத்திலொட்டிக் கொள்ளுமாயிற் சுடுதலைச் செய்யுமாகலிற் சாம்பர் பூக்காமலே தீயைக் கனியச் செய்து கோடலும் பாதத்தின் மேற்றலம் ஞெமுங்காதவாறு தழலைப் பரத்திக் கோடலுமே தந்திரமென்பதையும் நீவிர் உணரல் வேண்டு"மென்று விளக்கிச் சொல்லினர். பின்பு, உண்மை தெரிந்து கொண்ட அவ்விருவரும் பாம்பனில் வானளாய இருப்பைத் தோப்பகம் போந்து ஒருகுழி விசாலமுறத் தோண்டி அதன்கண் ணிடப்பட்ட காஷ்டங்களை நெருப்பாக்கிக் கொண்டு அதன் மிசைப் பன்முறை நடக்கலுற்றனர். முகம்மதிய இளைஞரும் பிறரும் அதுகண்டு இச்செய்கை யாதோ என இறும்பூது கொண்டிருக்குநராயினர்.

சகோதரர் மரணம்

இம்முத்தைய பிள்ளை விருப்பத்திற்கிணங்கிய ஆசிரியர், அப்பிள்ளைக்குத் திருவாறெழுத்தை உபதேசித்தருளிய துண்டு. சின்னாட்களின்மேல் அப்பிள்ளை மரணமெய்தினர். அவர் மரணங் கருதிய மாதாவானவர், இரவும் பகலும் அழத் தலைப்பட்டனர். "இவனை மூத்தவனே சபித்துக் கொன்றனன்" என்பதும் அவரரற்றலிற் காணப்பட்டது. இப்படி யொருவாரங்காறும் அழுதுகொண்டிருக்கும் மாதாவின் நித்திரையிலே அம்முத்தைய பிள்ளை தோன்றி, "நீ இவ்வாறழுது

பிரலாபித்தல் எற்றிற்கு? எனக்கு மூத்தவருள்ளம் வருந்துகின்றதே, அது வருந்துதலாகாது. அவராலேயே எனக்கொரு நல்லிடங் கொடுத்தார்கள். நீ அவரை மதி. இது கூறவே யான் இங்கு வந்தேன். அதிக நேரமிங்கே யான் தாமதித்து நிற்றல் கூடாது. பாயசத்திலெனக்கு விருப்பம்; அதனைச் செய்துவை: யான் ஏன்று கொள்வேன்'' என்பன கூறி மறைந்தனர். அன்றிரவு புலர்ந்தவுடன் மாதாவானவர், தமக்கன்புடைய ஒரு மங்கை மூலமாக நித்திரையி னிகழ்ந்தவெல்லாம் இவருக்கறிவித்துவிட்டு அவ்வரற்றலினின்று நீங்கியிருப்பவராயினர். பாயசம் வைத்துப் படைத்தனர். ஆசிரியர், இம்முத்தையபிள்ளை விஷயமாக ஸ்ரீமத்-குமாரசுவாமியத்துத் ***திருவருட்செயன் ஞாபகத்தில்*** -

> ‘‘ எம்பி முத்தையப் பெயருடை யானென்
> சொந்த தவநெறி பழித்துவை வேற்றுத்
> தொலைந்த தையுமறிந் தேன்குக தேவே’’

எனக் கூறியிருத்தலுமோர்க.

சுவாமிகள் கைரேகை விசேடம்

இரேகை வழியே இலாபநஷ்டங் கழறுவதாயுள்ள கமலமாமுனிவரது அருந்தமிழ்ச்செய்யுணூல் ஒன்றின் கண்ணே சுவாமிகளைக் குறித்து யாதாயினுங் கூறப்படுமா என்பதனை யறிவான் நேயர் பலரும் ஒருநாள் முயன்றனர். அந்நூல் வைத்திருப்போர், அற்றைப்போதே 'கபாலிமுக்கோணக் கைலாசரேகை' இக்கரத்துள தென்பதை ஆசிரியருக்கு விவரமாகச் சுட்டிக் காட்டினர். காட்டிவிட்டு இதற்குரிய இலிகிதங் கிடைக்குமா என்று

ஏடுகளைச் சோதித்து இரண்டு ஏடு எடுத்தார். அவற்றுள் தமிழால் வேற்பெருமானைப் பாடுதல், அறிவு நூல் பல தெரித்தல், அனேகரைச் சீடராகக் கோடல், சித்தி விளையாடாத் துறவு என்பன கூறப்பட்டிருத்தலோடு, யாருமறியாது இயல்பாகவே தமக்குள்ளே மறைந்திருந்த ஒன்றைனையும் அதன்கட்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார் ஆசிரியர். இச்செய்தியை இவரெடுத்து நுவன்ற துண்டோ எனின், - உண்டெென்க. என்னை? போந்த ***திருவருட் செயன் ஞாபகத்தில்*** -

''அன்ன நற்பகல் கமலனென் முனிவ
னருந்த மிழ்ப்பனு வலிலெனைக் குறித்துச்
சொன்ன கட்டுரை யுணர்ந்தன னதுவுஞ்
சுரேச நின்செய லேயென நினைந்தேன்''.

''இயல்பி னேமறை வாகியென் மாட்டே
யிருந்த தூஉமப் பனுவலிற் கண்டேன்
உயர்வொ டோமனைப் பாடிடு வான்பல்
லொண்மை நூல்குயில் வான்பல சீடர்
இயலொடார்குவ ராடலி றுறவா
மிவன்க ரத்தொர்க பாலிமுக் கோணக்
கயிலை யிரேகையென் றதுசொன தானீ
கடவு ளாயது மூழ்வழி யன்றோ.''

என்றாராகலின்.

இயற்கை யாராய்ச்சியும் பிறர் நூலைத் தழுவும் முறையும்

(1) கருங்குயிலும், புள்ளிக் குயிலும், செம்மை பொன்மை முதலிய நிறமுறும் அழகிய பறவைகளும், இந்திர கோபம் முதலிய பூச்சிகளுங் கார்காலத்தில்

இப்பாம்பன் தீவிலுங் காணப்படுகின்றன. இவற்றுட் பறவைகள் யாண்டேனுமிருந்து ஈண்டு வருகின்றனவோ? என்னும் ஆசங்கையை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு இவர் செய்த விசாரணையில் இத்தீவிற்கு வடக்கிலுங் கிழக்கிலும் தெற்கிலும் பெருங்கடல் இருக்கின்றமையாலும், அடுத்துள்ள தீவுகளும் அதிசிறுமையவா யிருக்கின்றமை யாலும், மேல்புறத்துள்ள ஆறு 2 மைல் அகலமுண்மை யாலும், தோணித்துறையென்னும் அக்கரையில் வசிக்கும் மனிதர்களேனும் ஆற்றில் ஓடம் விடுபவர்களேனும் அத்திறப் பறவைகள் மேற்குத் திசையிலிருந்து வருதலைக் காணாமையாலும் பகற்கால சஞ்சரிப்பையே யுடைய அவைகள் அதிகமும் பறந்து செலற்கு முரியன அல்ல என்பது சித்திக்கின்றமையாலும், சில மாதங்களுள் மனிதர் கிரகிப்பு முதலிய பல காரணங்களால் அவைகள் காணப்படாமே அழிந்தொழிகின்றன வென்று பலரும் பகர்கின் றமையாலும் இயல்புக் கருவிலிருந்து இந்திர கோபம் மஞ்சட்குருவி யென்பன ஆண்டுதோறுந் தோன்றுதல் போல இத்தீவின் கண்ணேயே தோன்றுங் கார்காலப் பிராணிகளென்று மதிப்பவராயினர். தோற்றத்திற்கு வேறு காரணங்களிருப்பினுங் கார்காலப் பிராணிக ளென்றல் பொருந்தாது போதற் கிடனின்றெனவு நிச்சயித்தனர். (2) காகத்தின் கூட்டிற் குயில் முட்டைகளை யிட்டபோது அவற்றைத் தன் முட்டைகளெனக் காகம் அணைத்துக் கோடலால் வெளிப்படுங் குஞ்சே குயிற்குஞ் சென்னுங் கூற்றை, அக்காகந் தன் குஞ்சுகளோடு அக்குயிற் குஞ்சுகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு வந்து இரையூட்டி வளர்த்தலை யெவருங் கண்டதில்லை யென்பதும், புள்ளிக்குயில் காக்கை போலவுமில்லை யென்பதும், காக்கைக் கூட்டிற் குயில் படுத்திருக்கப்

பார்த்தாருமில ரென்பதும், காக்கை முட்டையோடு குயின் முட்டை கண்டாருமில ரென்பதும் மறுக்குமெனுந் துணிபு கொண்டனர். இத்துணிபினையும், (3) வலப்புறம் நோக்கும்போது அதனைச் சார்ந்து நின்றும் இடப்புறம் நோக்கும்போது அதனைச் சார்ந்து நின்றும் பார்வை யளித்தலானே இரு கட்டொளையிலும் ஒருமணியே காகத்திற்கு உண்டாகலின் அஃது ''ஏகாக்ஷம்'' எனப்படுமென்னுஞ் செய்தியைக் கண்டறியும் பொருட்டு ஒரு காகத்தைப் பிடித்துப் பார்த்து ஏனைப் பறவைகட் கிருத்தல் போன்ற ஓரெலும்புத் தடையை நடுவட் கொண்ட இரு தொளைகளிலும் இருவிழிகளு முளவாகலின் ஏகாக்ஷம் அன்றென்று கூறினார். கூறிப்போந்த விடயங்கள் பண்டை நாட்பெரியார் கூறல்களிலுங் காணப்படுகின்றனவே யென்பார் கூற்றிற்கு, “அறியா தொலிக்கும் உலக வழக்கினை நம்பி அன்னணங் கூறியிருக்கலாம். அவை, உண்மைக்கு முன்னே நிற்குமாற்றல் பெறாவெனக் கழறல் விடையாய்ப் பொருந்தலாமே'' எனுஞ் சமாதானத்தையும் தஞ்சீடர்களுக்கு ஓதினர். மேல், (4) யானையுண்ட விளாங்கனி என முந்தை நூல்களுள் வருதற்குப் பொருள் கூறுவாருட் சிலர் பலர், ஒருவகை நோய் யானை யெனப்படும். அதன் வயப்பட்டமையின் அக்கனி உள்ளிடத்தொன்று மில்லாததாமென்று கூறினமை, யானையின் வாயுள்ளே திணிக்கப்பட்ட அக்கனி அந்த யானை கழிக்கும் இலண்டத்துடன் உள்ளொன்று மில்லா உருவாகவே வருமென்பதை அறியாநிலை நின்றுரைத்தமையா மென்றார்.

"ஒன்றும் விசாரியாமலே ஒருவர் போம்வழியே ஒருவர் போதலென்னும் பொருள் பயக்கத்தக்க கதானுகத நியாயமாகச் செல்வாரோடு வைத்தெண்ணப்படுவோரே மேலே கூறிப்போந்த பொருந்தாவுரையினராகலின் இவருரைகளுள்ளும், இவ்வுரை போல்வனவற்றைக் கொண்ட பிறவுரைகளுள்ளும், ஈசன், தேவர், முனிவர், ஐரோப்பியர், மற்றையர் செய்தனவாக வரையப்பட்டுள்ள எப்புத்தகங்களுள்ளும் நல்லன காணப்படின் அவற்றைக் கொள்ளலும் அல்லன காணப்படின் அவற்றைத் தள்ளலும் லீடாலீட நியாயமென்பதிற் பொருந்தும்; அதுவே நியாயமும் அறிவுடைமையுமாமென்பதை யோர்ந்து கொள்ளும் மஹாதேஜோ மண்டலத்தாராகிய நீவிர் என்னுடைய நூல்களுள் ஏற்புடைமை கருதி யெடுத்துக்காட்டாயார்ந்துள்ள அளவே என்னால் அங்கீரிக்கப்பட்டனவன்றி அதிகமில்லை யென்பதையும், சில புத்தக ஆசிரியர் பெயர்கள் நிலைகள் என்னுடைய நூல்களிற் சிறப்பில் வைத்துக் கூறப்பட்டமை, பெரும்பாலும் விடுதலை விருப்பமுடைச் சைவரென்பது பற்றிச் சாற்றப்பட்டமையாமென்பதையும் அறிந்து கோடல் வேண்டு'' மென்றுஞ் சீடர்கட்குப் போதித்தார். இவ்வரம்பினைச் ***சிவஞானதீபத்து*** முன்னுரையில் –

> ''இந்நூலுள் எடுத்துக்காட்டாய் ஆர்ந்துள்ள செய்யுள்களுள், எம்முடையன வல்லாத மற்றெல்லாம் ஏற்புடைமைகருதிக் காட்டப்பட்டனவாம். அவற்றைக் கொண்டே அந்நூல்களுட் கூறப்பட்டனவெல்லாம் எம்மால் அங்கீகரிக்கப்பட்டனவென்னுந் துணிபு கோடல்

> கூடாது, என்னை? லீடாலீட நியாயமாக இயைவது கோடலே எமது நடுவுநிலைத் துணிபாகலின்.''

என இவர் வரைந்த வசனங்களானு மறியலாம். திருப்பாவுரை நூன்முகத்தில் – "எம் பாடலை, உரையை யிழுக்கத்துட்படுத்த முயன்றாரெல்லாம் சைவராகவே காணப்பட்டார்'' எனவும், ''இதன் காரணம் அழுக்காறெனலே சாலும்" எனவும், ஆசிரியர் கூறிய பின்னர், ''அவ்வழுக்காற்றுச் சைவர் (எம்முடைய நூல்களைப்) படித்தன்மட்டுஞ் செய்வாரென்றற்கும் இடனின்று :

''கற்றல் கேட்டலுடை யார் பெரியார்''

எனவும்,

''எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு''

எனவும்,

''நூல்பல கல்''

எனவும்,

''தொன்மையவா மெனுமெவையு நன்றாகா வின்று
தோன்றியநூ லெனுமெவையுந் தீ தாகா''

எனவும்,

''பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே''

எனவுமெழுந்த நியாயம் அன்னோர் கொள்கைக்குப் புறம்போந்து நின்று அவரது மூர்க்க நாடகங்கண்டு

முறுவலிக்கும்” என இடித்துரையாடியுள்ளார்.

“போனகான் முயலே பெரிதெனப் பேசிப்
புலம்புதல் போலமுன் னாளில்
மானமின் றெழுதி வைத்தபுத் தகக்கோ
மான்களே பெரியரென் றுயர்த்தி
ஏனைவல் லவரை யிகழுமிந் நாளி
லேழையே னறைகடொன் னூலில்
தேனென வினிக்கு முடிபென வுனக்கே
தெரியுமெஞ் சிதம்பர சிவமே.’’ (திருப்பா. 90/6)

எனவும் பாடினர். வித்தைகளு ளொன்றாய தருக்க நூலுள்ளுங் கொள்ளு நியாய அளவறிந்தே கோடல் வேண்டும், அல்லவை கொள்ளொணா தென்பதும் இவர் கருத்தாக ஆர்ந்தவாறு, திருப்பாவுரை நூன்முகத்தில் –

“ ‘இப்பரமான்மா அளவையுட் படாதவன்; பிறப்பிலி; தருக்கத்தினால் இந்நீர்மையனென நிச்சயிக்கப் படாதவன்; சிந்திப்புக்கெட்டாதவன்’.

‘அதிவாத தருக்கங்களை விடல்வேண்டும்; ஒரு கக்ஷியிலுஞ் சார்தல் கூடாது.’

‘ஏதுக்க ளாலு மெடுத்த மொழியாலு மிக்குச் சோதிக்க வேண்டா’

என இருதிறமறையு மெடுத்துரைத்தல் இந்நூலின் ‘முந்தைநாளிற் சாருவாக னுலகாயதன்’ என்றற்றொடக்கத்துத் திருப்பாட்டுரையினோரலாம். வித்தைகளு ளொன்றாய தருக்கநூலுள்ளும் உண்மைப் பொருட்டு ஏற்புடைமையில் வருதலே கோடற் பாற்றென்பதைத் தருக்கத்தினால் இந்நீர்மையனென

நிச்சயிக்கப்படாதவன் என்னும் மறைமொழி காட்டிய படியுமோர்க. இயவுளுடைத் திருவாக்கின் முன்னே, திருவுளப்பாட்டின் முன்னே தருக்கநூலிற்கொரு செயலுமின்றென்பதே ஈண்டெமது துணிபு' "

என இவர் வரைந்தது கொண்டே உணரப்படும். இவற்றால் உயரிய எத்துணை நியாய நிலைநின்று அறிவுறுத்தும் ஆசிரியராயுள்ளார் இவரென்பதையுமறிந்து கொள்ளலாம். அழுக்காறு பாபப்பிரவாக மாதலின் அதிலமிழ்ந்தார் கற்றல் கேட்டல்களில் தலைப்பட்டாரே யாயினும், வேறு சற்கருமங்க ளுடையரே யாயினும், ஆன்மலாப முத்திக்கரை யடையாது அவ்வழுக் காறனுபவிக்கப் பிறவிப் பெருங்கடல் படிபவரேயாவ ரென்றல் உறுதியென்றும் இவ்வாசிரியர் போதித்த நீர்மை பலர்செவி புக்கதே. பதிபுண்ணியம் பசு புண்ணிய மென்பவற்றுள் எதுவும் பிறர்கண்டு மெச்சுமாறு செய்யப்படுவது இடம்பத்திற்சேரு மாகலிற் பிரகடனமின்றி இரகசியம் பேணத்தக்க தென்பதைப் பல்லிடத்தும் பல்காலும் போதித்தார்.

திருவனந்தபுரத்தில் யாப்பிலக்கணப் பயிற்சி

திருவனந்தபுரத்துத் திருவாளர் ந.சுப்பிரமணியப் பிள்ளையின் வேண்டுகோளை ஆசிரியர் அங்கீகரித்து விஜய (கி.பி. 1893) வருஷம் அத்திருவனந்த புரத்தையடைந்தார். ஆங்கொரு மேல் வீட்டிலே தனித்திருந்து 22 - நாள் யாப்பிலக்கணத்தை நன்கு படித்துணர்ந்த பின், திருவலங்கற் றிரட்டின் இரண்டாம் கண்டமென இஃதாகட்டு மென்றெண்ணு மாற்றானே ***பல்சந்தப் பரிமளத்தைப்*** பாடினார். இது , யாப்பிலக்கண இலக்கியங்களிற் காணப்படுகின்ற சந்தேகமெல்லாம்

நிவர்த்திக்கு நிமித்தமும், சந்தபேதங்களையும் எதுகை மோனை முதலிய நயம்பிழையாது சித்திரகவிகள் நடைபெறுதலையு முணர்த்து நிமித்தமும், செவ்வேள் கிருபையே உய்தி பெறுவார்க்கெல்லா முயிர்த்துணை யென்பதை யுபதேசிக்கு நிமித்தமுமாகப் பாடப்பட்ட பெருநூ லென்னலாம். இன்று காறும் இத்திறநூலொன்று வெளிப்பட்டதின் றெனவு முரைக்கலாம். இதுபற்றிக் ***காசியாத்திரை*** -

''யாப்பி னிலக்கணமும் யாத்த விலக்கியமும்
யாப்பொலிபல் சித்திரமு நச்சியல்போய் – மூப்போ
தலங்கற் றிரட்டினிரண் டாங்கண்டம் பாருன்
விலங்கைத் தரித்து விடும்.''

என்றறிவுறுக்கின்றது. கூறிப்போந்த யாப்பிலக்கணம் படித்துணர்தற்கு முன் வெண்பாவுங் கட்டளைக் கலித்துறையும் பாட இவர் விதி கற்றிருந்தாரென்பதும் இங்ஙன மறியக் கிடக்கின்றதால். ***பரிமளம்*** பாடியருளிய பின்னர் ஆங்குள்ள திருவனந்த சயனத்திற் புரட்டாதி மாசத்துப் பூர்வபக்ஷ ஏகாதசியிற் பதுமநாப மூர்த்தியைக் குமாரபகவானின் மாதுலனாகத் தரிசித்து மகிழ்ந்து,

''சீராரு நல்வி சயவாண்டு கன்னியந் திங்கண்மதி
ஏராரு முற்பக்க வேகா தசியி லெழில்வளஞ்சேர்
ஊரா மனந்த சயனத்தி லென்னிறை யோன்கடப்பந்
தாரானம் மானது பள்ளிகண் டேனற் றருக்குறவே.''

என்னும் இக் கட்டளைக் கலித்துறையைப் பாடினார்.

கன்னியாகுமரி, சுசீந்திரம், செந்தில் முதலிய தலங்களை வணங்கல்

பின்னர் விஜய வருஷம் புரட்டாதி மாசத்துப் பூரணையிலே மேற்படி சுப்பிரமணிய பிள்ளையோடு திருக்கன்னியாகுமரி போந்து ஆங்குத் திருக்கோவில் கொண்டுள்ள சத்தியைச் சத்திவேற் பெருமானென்றே தரிசித்து வந்தித்தார். அஞ்ஞான்று –

‘‘அலைமேவு பவ்வ வளநீடு மங்கன்னி யாகுமரி
நிலைமேவு சத்தி தனையென்னை யாளொரு நேயமுள்ள
இலைவேல னென்று விசயதெய் வக்கன்னி யென்னுமதிக்
கலைமேவு பூரணை நான்கண் டிறைஞ்சிய காலமன்றே.’’

என்னுங் கட்டளைக் கலித்துறையைப் பாடினார். பின்னர் அந்தப் புரட்டாதி மாசப் பூரணையை அடுத்து வருதினத்தில் மேற்படி பிள்ளையோடு சுசீந்திரத்தை யடைந்து பரமதரிசனஞ் செய்தார். அச்செவ்வி –

‘‘பத்தர் குழாஞ்சூழ் சுசீந்திரம் வாழுமை பங்கனைமா
சித்தர் குழாஞ்சூழ் குமர னெனக்கரு டேவெனவென்
புத்தி விடாது நினைந்து கனிந்து புகழவுற்ற
இத்தின நற்றின மன்றோ வெனக்கு ளிருப்பவனே.’’

என்னுங் கட்டளைக் கலித்துறையைப் பாடினார். பின்னே (கி.பி. 1893) திருச்செந்தூரையடைந்து குமாரபிரானைத் தரிசித்தார். அச்செவ்வி –

‘‘தண்டடச் சிந்துமுத் தங்கொழிக் கின்ற தகைமையுடன்
அண்டருக் கின்புள்ள தாயவிர் செந்திநல் லாலயத்துள்
தொண்டரைக் கொள்ள விளங்குமெம் மான்குகன் றூவடியைக்
கண்டவர்க் கானந்தம் பொங்குமென் கண்களுங் கண்டனவே.’’

"தேவர் சிகாமணி சித்தர் சிகாமணி தெள்ளறிவுத்
தூவர் சிகாமணியோகர் சிகாமணி தோமில்கவி
நாவர் சிகாமணி நாதர் சிகாமணி நண்ணுமென்னுள்
மேவு சிகாமணி செந்தியில் வாழ்வடி வேலவனே.''

என்னுங் கட்டளைக் கலித்துறைகளைப் பாடினார். பின்பு (கி.பி. 1893) திருநெல்லைத் தளியை யடைந்து தெய்வதரிசனஞ் செய்தார். அஞ்ஞான்று -

''எல்லையி லாவொரு சோதி சரவணத் தெம்பெருமான்
நல்லையி லாரும் வணங்கி னருள்புரி நம்பனமர்
நெல்லையி லார்தளி வீற்ற வருங்கொலு நேர்த்தியினைத்
தொல்லையி லாதடி யேன்கண்ட நன்னலந்
தொன்னலமே.''

என்னுங் கட்டளைக் கலித்துறையைப் பாடினார். பின்னே (கி.பி. 1893) திருவிச்சாபுரம் நான்மாடக் கூடலென்னும் மதுரையை யடைந்து தெய்வ தரிசனஞ் செய்தார். அஞ்ஞான்று -

''பாண்டியன் மாணிக்க வேத்திரப் பேரடி பட்டவனும்
நீண்ட வயிற்சிவ னாமெம் பிரானு நிலவுதல்கண்
டாண்டையர் நாகரு மையரு மேத்துவிச் சாபுரத்தைக்
காண்டகை பெற்றவென் கண்களை நெஞ்சங் கருதுமன்றே.

வான்மாடக் கூடல் களினுஞ் சிறந்து வயங்குமெழில்
நான்மாடக் கூட னகர்தன்னி லெங்கோ னறுங்கடம்பு
தான்காணு மார்பனை யங்கயற் கண்ணியைச் சங்கரனை
நான்காணு மாறிங்கண் வாய்த்தது முன்செய்த நற்றவமே"

என்னுங் கட்டளைக் கலித்துறைகளைப் பாடினார். பின்றைத் (கி.பி. 1893) தமது வாசநகராய

பாம்பனையடைந்து திருச்சேதுமத்தியென்னும் திருவிராமேச்சுரத்தை யெய்தி ஆங்குத் திருக்கோவில் கொண்டு விளங்கும் இராமநாதனையும் பருவத வர்த்தனியையும் என்னாண்டவனாகிய சுப்பிரமணிய மென்றே கருதி வணங்கலுற்றனர். அப்போது –

"கார்சேர் கடனனி சூழ்சேது மத்தியிற் காகுத்தனார்
ஏர்சேர் விபூதி யணிந்துபூ சித்திட்ட வீச்சுரனைச்
சீர்சேர் சதங்கைத் திருத்தாள னென்றனைத் தேடிவரு
நார்சேர் குகேச னெனவெண்ணி யன்பொடு நாடுவலே.

எல்லாங் குமாரப் பெருமாளென் றோர்ந்திடு மென்னகத்தே
நல்லான் பருதிக் குலராமன் பூசித்த நாதனையும்
அல்லாஞ் சுரியற் பருவத வர்த்தனி யம்மையையும்
வல்லான் சிவசண் முகன்றானென் றெண்ணி வணங்குவலே.

தராமேற் றிகழ்துறக் கத்தவர் பேற்றினைச் சாற்றிடினும்
அராமேற் புனையிறை யோனும் பனிமலை யான்மகளும்
மராமேற் புனையயி லீசனு நன்கு வதிபதியாம்
இராமேச் சுரமுதித் தோர்தவப் பேறிங் கியம்பரிதே."

என்னுங் கட்டளைக் கலித்துறைகளைப் பாடினார். அஞ்ஞான்றே திருத்தேவை மேலைக்கோபுர வாயிலையடைந்து குகேசனைத் தரிசித்துத் தொழுது நின்று –

''அண்டரு மோனரு மெண்டிசை நாதரு மம்புவிவாழ்
தொண்டரு நாளு நினைந்து பணிந்து துதிக்கவுள்ள
வண்டறு தேவை யணிமேலைக் கோபுர வாயினிலை
கொண்டகு கேசன் பதாம்புய மென்றனைக் கொள்பொருளே''.

என்னுங் கட்டளைக் கலித்துறையைப் பாடினார். பின்னர்த் தமது வாசநகரை யடைந்து வைகினார்.

சிவாலயத்தில் வணங்குமுறை தெரிவிக்கப்படல்

திருத்தேவை யெனும் இராமேச்சுர சிவாலய வழிபாடு செய் காலத்தில் உடையும் உடம்பும் அழுக்காதல் கூடாதெனுங் கருத்தால் நின்றபடியே கைகூப்பித் தொழுதுவிட்டு வரூஉம் இவ்வாசிரியரைக் கனவிற் சந்தித்தவொருவர், “நீ சிவாலய வழிபாட்டிற் சாஷ்டாங்க நமற்காரஞ் செய்ய வேண்டும்” என்னுங் கட்டளையிட்டு மறைந்தனர். இக்கட்டளை பெற்ற ஆசிரியர், “ஆண்டவனே! இக்காரியத்தையு மறிவிக்கத் திருவுளத் தெண்ணிய பரிவை, யான் இனி எஞ்ஞான்றும் மறவாது நடந்து கொள்ளக் கடவேன்” என்று கூறினார். அவ்வாறே எச்சிவாலயத்தும் வழிபாடுஞற்றி வருபவராயினார்.

கார்த்திகைச் சுவாமிகளோடு சந்திப்பு

இவர் குடும்பத்திலிருக்கு ஞான்று திருவுத்தர கோச மங்கையிற் கார்த்திகைச் சுவாமிகளென ஒரு குமாரபக்த சிரோமணியிருக்கிறாரென்பதும், அவர் ஜனனபுரி இராமநாதபுரமே யென்பதுங் கேள்விப்பட்டு அவ்வுத்தர கோசமங்கை போந்து அவரிருக்கை யாது என விசாரித்தனர். அவர் மதுரை போந்தன ரென்பது கேட்டலும் வியசனித்து ஆலயத்துட் புக்குச் சிவபெருமானையும் குமார பிரானையுந் தரிசித்து விட்டுப் பாம்பனையடைந்தார். சின்னாட் சென்று நாகபட்டின மடைந்து சமுத்திர தீரத்திலே ஒரு மாலைப்போதிலே இவர் உலாவிக்கொண்டு நிற்கும் போது, ஒரு காஷாயதாரி வடக்கிருந்து வரல் கண்ணுற்று, இவர் கார்த்திகைச் சுவாமிகளா யிரோரா என்று சிந்தித்து நின்றவுடன், அவர், இவர் முன்வந்து “நீங்கள் யார்” என்று வினவினர். இவர்,

“பாம்பன் குமரகுருதாச னென்பர், நீங்கள் யார்?” என்றனர். அவர், ‘‘திருவுத்தரகோசமங்கைக் கார்த்திகைச் சுவாமியென்ப” ரென்றனர். இருவரும் ஒருவரையொருவர் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு மகிழ்ந்த பின்பு இவர், ‘‘நினைத்தபடி சித்தித்த’’ தென்றனர். அவர், ‘‘யானும் தங்களைத் தேடிப் பாம்பன்போய் அவரிங்கில்லை மேற்கே போயிருக்கிறாரென்பது கேட்டு வியசனித்து வந்தவனே” யென்றனர். பின்றை, இருவரும் ஓரிடத்தில் வைகி மறுநாள் புகை ரதமேறினார்கள். அது மதுரையை யடைவதற்குள் இவர், “தாங்கள் முருகவேள் திருவடியை நம்பினதற்குக் காரணம் யாது” என வினவினார். அவர், “துறவிகளுக்கு அன்னம் படைத்தலை இயன்றவளவு புரிந்து கொண்டிருந்தேன். ஒரு நாளிரவு நெடுநேரமானபின் ஒருவர் என் வீட்டுக் கதவைத் தட்டி நின்று ‘என்பசியைத் தீர்’ என்றவுடன் கதவைத் திறந்துவிட்டு மனைவியை யெழுப்பினேன். அவளெழும்பாமையால் தண்ணீர் விட்டுள்ள அன்னத்தைப் பிழிந்தெடுத்து அதன்கண் எஞ்சியிருந்த கறிகளையுஞ் சேர்த்து யானே பிசைந்து கொடுவந்து அவரையுள்ளே வருகவென அழைத்தேன். இங்ஙனேயே நிற்கும் என் கையிலே கொடுவந்ததை இடு என்ற அவருரையின்படி யானும் அவர் கையிலிட்டேன். முழுதும் உட்கொண்டவராய அவர் கைகழுவிக் கொண்டவுடன் உணவு நன்றாயிருந்ததென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தனர். யான் தீபத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அவர் வந்த அடிச்சுவடு போன அடிச் சுவடொன்றுங் காணாமையால் அதிசயித்து, யாவரென அறிய கில்லேனே! அவரையினிக் காண்பேனோ? என ஏங்கி யேங்கிப் பெரிதும் வருந்தலுற்றேன். வைகறை

நேரத்திலே ஒருவர் என்முன் தோன்றி, 'நினக்குப் பாத்தியமான சொத்துக்களை உத்தரகோச மங்கைச் சிவாலயத்துக்குப் பாத்தியப்படுத்திவிட்டு ஆங்குப் பழுதுபட்டுள்ள குமாராலயத்தைப் புதுக்குந் திருப்பணியை மேற்கொள்வாயாக. நீ இட்டவுணவுண்டவன் அக்குமாரனே: அவன் இவனே'யெனக் கூறி மறைந்தருளின ராகலின், அவன் கட்டளையின்படி நடந்துகொண்ட யான் அவன் திருவடியை நம்பி நிற்பவனானேன்" என்று கூறினர். இவர் அதுகேட்டு விம்மிதமுடையராயினர். இச்செய்தியை இவர் நூற்கட் குறிப்பிட்டதுண்டா எனின், உண்டெனக. என்னை? ***ஸ்ரீமத்-குமாரசுவாமியத்துப்*** பெருவேண்டுகோளில் –

"திங்கட்சடை யவன்மங்களை திகழுஞ்சிவ கோச
மங்கைக்கும ரேசற்றொழு தான்வைகிட னெய்தி
அங்கைக்கிடு வால்வல்சிய யின்றோதிம றைந்த
மங்குற்பகை மணியேயெனை மறவேலெனை மறவேல்"

என்றாராகலின், திருவுத்தரகோச மங்கையில் நிகழொரு கார்த்திகை ஆராதனையில் அந்தச் சுவாமிகள் அம்முருகவேள் திருவடிப்பேறடைந்தன ரெனுஞ் செய்தி வெளிப்படுவதா யிற்றென்று ஆசிரியர் தமது பிரசங்கத்துங் கூறினார்.

'திருத்தொடையல்' பாடியமை

சிறுநூற்றிரட்டிலுள்ள திருத்தொடைய லென்னுமொரு நூலை ஆசிரியர் நந்தன (கி.பி. 1892) வருஷத்திலே கார்த்திகை மாதத்திலே பாடியருளினர்.

திருவலங்கற்றிரட்டு I - பாடியமை

பாம்பன் சீடர்களுள் L.D. முத்துக்கருப்பபிள்ளை, கல்வியறிவுடையவராயும், உத்தியோகத்திலிருப்பவராயு மிருந்தார். அவர், குமரகுருதாச சுவாமிகள் பாடலுள் ''நவரத்தின மீக்கூற்று'' முதலிய குழிப்புடைச் சந்தப்பாட்டுக்களைப் பார்த்துவிட்டு, இவ்விதமாக இறைவனைப் பாடித்துதிப்பதாயின் அவை, எளிதாக யாவரும் பாடவும் பொருளறியவும் இயையாதனவாமே; திருஞானசம்பந்தர் முதலியோர் பாடியருளிய பாட்டுக்களை இக்காலத்தே பலரும் எளிதாகவே பாடுகின்றனர். அவ்விதமாக முருகநாதன் மீது சுவாமிகளும் பாடுவதாயின் அவை, என்போல்வார் பலருக்கும் பயன்படுவனவாமே என்றுரைத்ததை அங்கீகரித்த வாறாகவே ஆசிரியர், ***திருவலங்கற்றிரட்டு முதற்கண்டத்தைப்*** பாடியருளினர். பயின்றுவரும் யோகத்திலே நீ தவறிவிட்டனை யென்று என் கடவுளாகிய நீ இரண்டறிகுறிகளை எனக்குரைத் தருளினை. அவற்றுள் ஒன்றனை மறந்து யான் மயங்கியதுண்டு. அதனைப் பெயர்த்தும் எனக்கு நீ யறிவித்தருளல் கண்டிலேன். இதனை யாவர் பாலோதிக் கொள்வேன் என ஆசிரியர் நுவன்று கொண்டமையும் இக்கண்டத்தில் நின்றநிலை விண்ணப்பத்திற் "செய்யும் யோகந் தவறினாய்" என்றற்றொடக்கத்துப் பாட்டிற் காணப்படுகின்றது. இக்கண்டத்துக் ***காப்பு தௌத்திய*** மென்பன நந்தன (கி.பி. 1892) வருஷம் மார்கழி மாசம் 24-ஆந் தினமாகிய சுக்கிரவாரந் தொடங்கப்பட்டன வாகவுள "அடிமை" எனும் பதிகம் விஜய (கி.பி. 1893) வருஷம் சித்திரை மாசம் முதற்றினமாகிய புதவாரம் பாடப்பட்டதாகவுளது. திருக்குன்றக்குடிப் பதிகம் மன்மத

(கி.பி. 1895) வருஷம் ஆடிமாசம் 3-ஆந்தினம் புதவாரம் பாடப்பட்டதாகவுளது. இப்பதிகம், மௌன நிலையி லிருந்தே அக்கேத்திரத்திலே வரைந்து ஒரு சைவரிடங் கொடுத்துப் பகவான் திருமுன் படிக்கும்படி செய்ததாகும்.

பிரப்பன்வலசையில் தவமியற்றித் தலைவன்பாலுபதேசம் பெறல்

இவ்விரண்டு திருப்பதிகங்கட்கும் இடைக் காலமாய் விஜய வருஷத்துப் பங்குனி மாசமாய் நிகழ்நாட் களிலேயே பிரப்பன்வலசை மயானத்தில் ஒரு சனிவாரம் தொடக்கமாக (35) முப்பத்தைந்து நாள் நிஷ்டையி லிருந்ததும், மௌனியாயிருந்ததுஞ் சொல்லத்தக்கன. இக்காலம் கி.பி. 1894 - ஆம் ஆண்டாம்.

அந்த மசான வெளியில் ஒரு கொட்டகை நிருமிக்கப்பட்டு அதன் நடுவே ஒரு மனிதனிருக்கத்தக்க சதுரக் குழியொன்று செவ்வனே செய்யப்படுவதாயிற்று. ஒரு பெரிய முள்வேலி நாற்புறமு நாட்டப்பட்டு, மேல்புறத்திலே நிலைக்காலுங் கதவு மிடப்பட்டன. பாம்பன் மு.சின்னசுவாமிப் பிள்ளை, பிரப்பை சொ.நமச்சிவாயம் பிள்ளை, கிராம முன்சீபு சின்னசுவாமிப் பிள்ளை, உடையநாயகம் பிள்ளை முதலினோர் அவ்வெல்லை போந்து குழுமியிருந்தார்கள். அஞ்ஞான்று ஆசிரியர், கடவுளை மறவாதிருங்கள் என்று நல்வார்த்தை கூறிவிட்டு அக்கொட்டகையுட் பிரவேசித்துக் குழியுள் இறங்கி வடக்கு முகமாயமர்ந்து 'குமரகுரு' என்று கூறிச் சிரமேற் கரங்கூப்பித் தொழுதிருந்தார். மனத்தையொரு வகைப்படுத்தித் தியான யோகத்தை முயன்றார். சில தினங்காறும் பிசைந்து வைக்கப்பட்ட ஆகாரத்தை ஒரு

துவாரத்தின் வழியாக வெடுத்துச் சிறுவரை யுட்கொண்டு தம் காரியத்திலே கருத்தா யிருந்தார். ஒரு பகலில் ஒரு பாம்பு இவருக்கெதிரே யிவரிருக்கை கடந்துஞ் சென்றது. இந்தத் தபத்துக்குக் கெடுதி விளையுமாறு ஆணும் பெண்ணுமான 6, 7 (ஆறு, ஏழு) – பேய்கள் முதனாள் இரவு தொடங்கி ஐந்திரவு வரையிலும் இவரைச் சூழ்ந்து கொண்டன. சூழினுந் தீண்டாமலேயிருந்த அவைகள் பின்பு வாராமலே சென்றுவிட்டன. ஒரு பெரிய ஆவிபோன்ற ஒன்று வந்து இவரைத் தன்னுளடக்கி, வருதி என்று மேலெழும்படி தூக்கியது. எட்டி மரத்தினாற் செய்துள்ள யோக தண்டத்தால் இவர் அடித்தனர். அத்தண்டம் வெறுவெளியில் வீசப்படுவது போல அதன்மீது படாது போதலைக் கண்டு திருவாறெழுத்தை யுச்சரித்தனர். உடனே அஃதிவரைவிட்டுத் தெற்கு நோக்கி ஒரு மயிலுக் கப்பாற்சென்று மறைவதாயிற்று பின்றை, பேய்த் தலைமை வகித்த அஃதொரு முனியென அஞ்சா நெஞ்சு படைத்த இம்முனிவரறிந்து கொண்டனர். இச்செய்கைகளை ஆசிரியருங் கூறினாரோ எனின், – ஆமென்க. என்னை? ஸ்ரீமத் – குமார சுவாமியத்தில் ***இடையறாது நிற்கவிழைதலில்*** –

''நிலவ ளந்தரும் பிரப்பை யீமமா
நிலனி ருந்துநா னினைநி னைந்தபோ
தலகை யைந்துநா ளெனைவ ளைந்துபே
மதுவி ளைத்தகா லவைது ரத்தினாய்
வலய வாவிபோ லணுகி யென்னைமேல்
வருதி யென்றெழல் புரிவி யந்தரம்
விலக வேசெய்தை யிஙன நீயெனை
விடுவ தென்கொல்சூ ரடும டங்கலே''.

என்றாராகலின். திருவலங்கற்றிரட்டிற் பிரப்பன் வலசையெனும் பதிகத்திலும் இத்தப விவரங் கூறப்பட்டமை காணலாம். ஆறாவது நாள் மனமடங்கித் தேவனைத் தியானித்திருந்தார். “நீ எழுந்துவிடு” என்னுஞ் சொல் தோன்றுவதாயிற்று. ‘இக்காலத்து மனிதருள் ஞானாசிரியனாக ஒருவனைப்பெற என்மனம் இசையாது. சொல்ல வேண்டிய துண்டேல் அதனை என்னாண்டவனாகிய நீயே சொல்லியருளின் எழுந்து விடுவேன்” என்று விண்ணப்பித்திருந்தனர். ஏழாவது நாளிரவில் ஜடாமகுடமுடைய இரண்டு முனிவர்களோடு ஓரிளைஞர் இவர் முன்னே தோன்றினார். அவர், இவரை நோக்காது நின்றுகொண்டிருக்கும்போது அவ்விருவரும், “கல்வியறிவில் உம்முடைய திறம் இவருக்குமுண்டு. இவர் உம்மைப் பார்க்கவே வந்தார்” என்று கூறினார். உடனே அவ்விளைஞர் இவர் முகமாகத் திரும்பி ஓரிரகசியமான வார்த்தையை வெளியிட்டு மேற்குத் திசைநோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினார். இரு முனிவர்களும் பின்றொடர்ந்தார்கள். ஒல்லையில் மூவரும் மறைந்து விட்டனர். அத்திசை நோக்கி ஆசிரியர் கரங்குவித்து வணங்கி அவ்வார்த்தைதான் உபதேசமென்று நன்கு மதித்து அது கருதியே யோகத்திருப்பவராயினர். சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லியருளின் எழுந்து விடுவேனென விண்ணப்பித்த இவர், எழுந்துபோய் வெளியிலிருக்கக் கூடிய யான் இங்கேயேயிருக்கலாமே என்று கூறிவிட்டு அங்கேயே அந்த யோக நிட்டையிலிருந்தார். (35) முப்பத்தைந்தாந் தினத்திரவு 24-கடிகைக்கு மேலே இவர் தலைக்கு மேலாய வெளியில் ஒரு பெருந்தொனி யுண்டாயிற்று. அப்பொழுது விண்ணும் மண்ணும் நடுக்கங் கொள்வது இவர்க்குப் புலப்படுவதாயிற்று. அவ்வெளியில்

ஒரொளி பரவுதலை இவர் காண்டலும் "ஏகாதச ருத்திரர் வருகின்றனர், நீ எழுந்துவிட வேண்டும்" என்னுஞ் சத்தந் தோன்றிற்று. இவர், ''எவர் கூறினும் யான் எழேன், செவ்வேள் கட்டளை கிடைத்தக்கால் எழுவேன்" என்று தெரிவித்துக் கொண்ட பின்பு, அவ்வேள் கட்டளை, "அப்படியே செய்க" என இவருக்குக் கிடைப்பதாயிற்று. உடனே, உச்சி மேற் கைகூப்பி யெழீஇ அவ்விடத்தை மும்முறை வலம் வந்து தண்டாகாரமான நமற்காரஞ் செய்தெழுந்து "இவ்விடமான உன்னைவிட்டுச் செல்ல எனக்கு மனமில்லையாயினும் இறைவன் கட்டளையின் படி உன்னைவிட்டுச் செல்வோனாயினேன்'' எனக் கூறிவிட்டு வேலிவாயிலைக் கடந்து வெளிப்போந்தார். சந்திரன் மேற்றிசை விண்ணிலே நல்ல விளக்க மாயிருப்பதையுங் கண்டுகொண்டு சில தோட்டங்களின் எல்லைகளையுங் கடந்து ஊர்த்தெருவையடைந்தார். உடனே அவ்வூரவர் பலருங் கூடினார்கள். விடிந்த பிறகு "சென்ற இரவோடு நாள் முப்பத்தைந்து, இரவு வெள்ளிக் கிழமையைச் சேர்ந்ததே" என்று அவர்கள் கூறினார்கள். இச்செய்தியை ஆசிரியர் குறிப்பாக வெடுத்துக் கூறினரோ எனின், கூறினாரென்க. என்னை? மேலை ***இடையறாது நிற்க விழைதலில்*** –

''அறுதி னத்திலே மனம டங்கிமே
    லணுகு நாளிரு முனிவ ரோடிகல்
உறுக ணேதமில் வடிவ னாகிவந்
    துரைத்த வுன்பறை பிடித்த வென்றனை
இறுதி வைகன்முப் பதுட னைந்திலே
    யெழவ யர்ந்தவொர் களைக ணிங்கெனைத்

தறுக ணாளர்போற் கழிப்ப தென்புகழ்த்
தமிழ னீசனே யவிர்கு கேசனே.''

என்றாராகலின். ஒரு வாரங்காறும் பிரப்பையைச் சூழ்ந்துள்ள பல கிராமங்களிலுமிருந்து ஜனங்கள் சுவாமிகளைத் தரிசித்துத் திருநீறு பெறவேண்டுமென வந்து அந்நீறுபெற்று இருப்பிடமடைந்தார்கள். பாம்பன் நகரிலிருந்து மு.சின்னசுவாமிப் பிள்ளை, L.D. முத்துக்கருப்ப பிள்ளை முதலினோர் வந்தார்கள். அவர்கள், சுவாமிகள் வாய்திறந்து பேசவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தார்கள். இவர், இந்நிலை சுகமாயிருக் கின்றதே என்பதாக எழுதிக் காட்டினர். அவர்கள் எங்கள் திருப்தியின் பொருட்டும் தங்கள் போதகத்தின் பொருட்டும் திருவாய் திறப்பது அவசியம் என்றார்கள். இவர் அங்ஙனமாவதேல் பெரியபுராணத்தில் நீயிர் கயிறுசார்த்தித் திருஞானசம்பந்தர் புராணம் வரப்பெறல் வேண்டும் என வரைந்தார். அவர்களும் அவ்வாறே புரிந்து அதுகண்டு காட்டியபின்றை இவர் பேச முயன்று மூன்றாந்தினஞ் செவ்வையான வாக்குத் தோன்றுதலை யினிதுணர்ந்தார். அக்காலத்தில் –

''எத்தனை யோதலஞ் சுற்றிவந் தேன்மன மெட்டுணையும்
அத்தன் குமாரன் முருகனை நாட வடங்கவில்லை
பத்தர்கள் வாழ்பிரப் பன்வல சைச்செம் பதிதனிலே
சத்திய மாகக்கை கூடின தாலினித் தாழ்விலையே.''

என்னுங் கட்டளைக் கலித்துறையைப் பாடியருளினர். இது , திருத்தலதரிசன காலங்களிற் பாடியருளிய கட்டளைக் கலித்துறைகளு ளொன்றாயுளது.

பாம்பன் செல்லல்

பின்னர் அன்னோர், தாங்கள் முன்போல வஸ்திர தாரணஞ்செய்து கொண்டு பாம்பன் பதிக்கு எழுந்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டுதல் செய்தார்கள். சுவாமிகள், “என்முன்னே தோன்றி யெனக்குச் சொல்லத்தக்கதைச் சொல்லியருளிய பரமாசாரியனுடைய சிரசோ முண்டிதமாயிருந்தது. அரையோ கௌபீனமே கொண்டிருந்த தாகலின் யானுங் கௌபீனத் தோடுள்ளேன்” என்று கூறினர். ‘‘அங்ஙனமாயின் வெள்ளை வஸ்திரமொன்று மேனிமேலே போட்டுக் கொள்ளப் பெரிதும் வேண்டுகின்றோம்’’ என்னும் அன்னோர் விண்ணப்பத்தை அங்கீகரித்து ஆசிரியர், ஒரு வெள்ளை வஸ்திரத்தைத் தமது மேலே போட்டுக் கொண்டு அவர்களோடு மரக்கலமேறிப் பாம்பனை யடைந்தார். பலருங்கண்டு திருநீறுபெற்றுத் திமிர்ந்து கொண்டு குதூகலமடைந்திருந்தார்கள். மேல், ஏறக்குறையப் பதினைந்து மாதங்கள் பாடலுமின்றி அதிக வார்த்தை ஆடலுமின்றி ஆசிரியரிருந்தார்.

மீண்டுந் தலயாத்திரை செய்தல்

மேலே கூறிப்போந்த மன்மத வருஷம் ஆடி மாசம் திருக்குன்றக்குடிபோந்து குமரவேளைத் தரிசித்துத் துதித்துவிட்டுத் திருப்புத்தூரை யடைந்து தெய்வ தரிசனஞ் செய்தார். அஞ்ஞான்று –

‘‘பொன்னா மருஞ்செல்வி நீங்கா திலங்கு பொழில்வளஞ்சால்
நன்னா டெனுந்திருப் புத்தூரின் மேவிய நந்திதன்னை
என்னா தரம்படு செவ்வே ளெனத்தரி சித்திறைஞ்சி
இன்னா வுரங்கடிந் தேன்மனந் தான்குளிர்ந் தேனன்பரே.’’

என்னுங் கட்டளைக் கலித்துறையைப் பாடினார். பின்னர்த் *திருக்கானப்பேரூரையடைந்து பரமதரிசனஞ் செய்தார். அஞ்ஞான்று –

''நீரகஞ் சார்நெடு நேமியிற் சீர்மை நிரம்புகின்ற
பேரகஞ் சார்திருக் கானநற் பேரூர்ப் பெரியவனை
ஏரகஞ் சார்திருச் சேயவன் யாண்டு மிருப்பவனென்
றோரகங் கொண்டுவந் திப்பவர்க் கேம னுலகிலையே.''

என்னுங் கட்டளைக் கலித்துறையைப் பாடினார். இங்கே சொற்ற மூன்று தலங்கள் வரையிலும் இவருக்குத் துணையாய்ப் போந்தவர் பாம்பன்: சே.காளிமுத்துப் பிள்ளையெனும் பெயரிய அன்பரேயாவர். பின்பு, தூற்றுக்குடிபோந்து திருவனந்தபுரத்துத் திருவாளர் ந.சுப்பிரமணியபிள்ளை யில்லத்தில் வைகியிருந்து விட்டுத் திருநெல்வேலியிலுள்ள சிக்கநரசையன் கிராமத்திலே தங்கித் தாமிரபருணி நதியிடைத் திருவுரு மாமலையில் திருக்கோவில் கொண்டுள்ள குமார மூர்த்தியைத் தரிசித்தார். அஞ்ஞான்று –

''தூமலி யன்புடை யார்நன் னடையைத் தொடரடியேன்
மாமலி நெல்லை நதியிற் றிருவுரு மாமலைமேல்
பாமலி நாவயின் மன்னெனு மெந்தையைப் பார்த்ததினம்
பேமலி மன்மத வாடியிற் பக்கப் பிரதமையே.''

என்னுங் கட்டளைக் கலித்துறையைப் பாடினார். பின்பு, "பூமகளகமே" என்றற் றொடக்கத்துத் திருவுருமலைப் பதிகமும் பாடினார். ஆடி மாதம் 28 – ஆம் தேதி திருநெல்வேலிச் சிவாலயத்திலுள்ள சண்முகமூர்த்தி

---

*திருக்கானப்பேரூர் = காளையார் கோவில் (பதிப்பாளர்)

திருக்கோவில் பூதிமங்கி யிருத்தலைக் கண்ணுற்று உளம் வருந்துநராய் என துள்ளத்தைப் பூர்த்திசெய் யென்னுங் கருத்தானே "சீருடை யாரியனே" என்றற்றொடக்கத்துத் திருப்பதிகம் பாடியருளினார். அக்கோவிலும் அடுத்த ஆண்டிற் செழுமை பூத்து விளங்குவதைப் பின்னே கண்ணுற்று உவகை பூத்தாரிவர். அந்நரசையன் கிராமத்திலிருந்து கொண்டே –

''கார்முகி றான்பொழியு மிந்தக் காசினி மீதெனெதிர்
நார்முனி யென்னவந்தே யொரு நாட்டத்தில் வைத்ததுபோல்
ஆர்மதி யுந்தருவோ ருனை யன்றி யெவருளரே
சீர்பெற வாட்படுவார்க் கருள் சிந்துபு ரத்தானே.''

என்னுஞ் செய்யுளை முதற்கட்கொண்டுள்ள திருச்சிந்துபுரப் பதிகத்தை ஆவணி மாதம் 9–ஆம் தினம் பாடியருளினர். சிந்துபுரம்=திருச்செந்தூர். அந்நரசையன் கிராமத்திலே இவர் தங்கியிருந்த வீட்டிற் குடையராய நயினார்ப் பிள்ளையைப் பற்றியிருக்கும் இருமல் தீராதென்பதை யறிந்துகொண்டு பாம்பனுக்குத் திரும்பும்போது அப்பிள்ளையின் மைத்துனராய சுடலை முத்துப்பிள்ளையை நோக்கிப் 'பிள்ளைக்குற்ற நோய் தீராது, பணச்செலவு செய்யவேண்டாம், 7, 8 (ஏழு, எட்டு) – மாசங்களுக்கு அதிகமில்லை' என்பன வுரைத்த இவர், பின்றை அந்நயினார்ப்பிள்ளை அவ்வாறே கால கதி யடைந்தா ரென்பதையு மறிந்தார். சிக்க நரசையன் கிராமத்தை விட்டுத் திருவாலவாயை யடைந்து தெய்வ தரிசனஞ் செய்தார். அஞ்ஞான்று –

''பொன்னைப் பூமியைப் புன்புல வாக்கையை
மின்னை நாடியு ழன்றுள்ள வீணனேன்

தன்னை யாண்டவொர் தன்மையென் னாலவாய்
அன்னை யேயரு ளேகுகப் பிரமமே.''

என்னுஞ் செய்யுளை முதற்கட் கொண்ட திருவாலவாய்ப் பதிகத்தை மன்மத வருடம் புரட்டாதி மாதம் 2 - ஆந் தினம் பாடியருளினர்.

''சீருளா ரேத்துஞ் சீருடை நஞ்சிவ பெருமான்
கூருலாம் வேற்கை யோடன வரதமுங் குறைவில்
பாரெலா மேத்துங் கன்னிநா டுறைதரு பாங்கை
ஒரெலா வார்ப்பு மொருங்கியுய் வாயென துளமே.''

என்னுஞ் செய்யுளை முதற்கட் கொண்ட திருக்கன்னி நாட்டுப் பதிகத்தைப் புரட்டாதி மாதம் 7 - ஆம் தினம் பாடியருளினர். திருவாலவா யென்பதூஉம், திருக்கன்னி நாடென்பதூஉம் மதுரையே. பின்னர்த் திருக்கொடும ளூரையடைந்து குமார பகவானைத் தரிசித்தார். அஞ்ஞான்று -

''சிந்துசுல விந்தநிலை தன்னிலும தன்புடையர்
சேவடிபு கழ்ந்துதொழவோ
நுந்திருவி ரும்புபரி பக்குவர்கண் மும்மலமு
நூறியருள் செய்யவெனவோ
அந்தமடி யற்றபர மங்களவ கண்டசிவ
மாகவுள நீர்கழனிசூழ்
சுந்தரம லிந்துயர்தி ருக்கொடும ளூர்நனி
துலங்குகிறி ரெம்மிறைவரே.''

என்னுஞ் செய்யுளை முதற்கட் கொண்ட திருக்கொடுமளூர்த் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினர். இது மன்மத வருடம் புரட்டாதி மாதம் 16 - ஆம் தேதி ஆகும். இத்தல தரிசனார்த்தம் சுவாமிகளுக்குத்

துணையாய்ப் போந்தவர், சால்ட்டு இன்ஸ்பெக்ட்டராகிய அறம்வளர்த்தநாத பிள்ளையெனும் அன்பரே. இதற்குமேல் பிரப்பன் வலசையை யடைந்தார். அச்செவ்வி –

''பூமகளி யங்குலகி னல்லதமிழ் நாவலர்பு லம்பு கவிதைத்
தாமமணி நங்கடவு ளென்னுமுரு கையரடி தன்னை யெணியே
நாமுனமி ருந்தவள மேகிளர்ந வப்புளபி ரப்பன் வலசை
ஆமிதனை நண்ணுபவ ரன்புடைய ராவர்பழி யஞ்சு மனதே.''

என்னுஞ் செய்யுளை முதற்கட் கொண்ட பிரப்பன் வலசைத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினர். இது, மன்மத (கி.பி. 1895) வருடம் புரட்டாதி மாதம் 24 – ஆம் தேதி ஆகும். இதற்குப்பின் பரமப்பிரகாசம், வாதனை நீக்க மன்றாட்டு, துயரறுக்கு மார்க்க விளக்கம், எண்ணலங்காரலகரி, அருளானந்தலகரி, பூரணப் பொருளென வரும் 6–பொதுப் பதிகங்களும், இதற்குமுன்னாய அவ்வித பதிகங்களும், தலப் பதிகங்களும் பாடப்பட்ட காலங்கள் அவ்வப்பதிகங்களின் முடிவிடந்தோறுந் தீட்டப்பட்டுள. ***திருவலங்கற்றிரட்டின்*** முதற்கண்டத்தில் இவ்வளவிற் போந்துள்ள 491–செய்யுளும் இல்லற நிலை நின்று பாடியுள்ளனவாம். மேலுறு 110–செய்யுளும் துறவற நிலை நின்று பாடியுள்ளனவாம். (அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்ட காலம் கி.பி. 1901–ஆம்.) மேலே கூறிப்போந்த பிரப்பன் வலசையை விட்டுப் பாம்பன் பதியையடைந்து வைகினார் ஆசிரியர்.

துறவு பூணல் - மதுரையடைதல்

ஆசிரியர், மன்மத (கி.பி. 1895) வருஷம் கார்த்திகைத் திங்களுக்குப் பின்னே துறவற நிலையை அடைவான் எண்ணினார். எண்ணினவர் ஒரு தினம்

வடசமுத்திர தீரத்தை யெய்தி ஒரு நாவாயிலேறி யமர்ந்தார். யாரிடத்தும் யாது முரையாது செல்லலைக் கருதிய திருவாளர் மு.சின்னசுவாமிப்பிள்ளை, ஆசிரியர் துறவறத்தை மேற்கொண்டார்போலு மென்றெண்ணின வராகி, சுவாமிகளுடைய குமாரர் முருகைய பிள்ளையோடு விரைந்து வந்து ஆசிரியரை நாவாய்மீது தரிசித்து வந்தித்துச் "சுவாமிகளுடைய நோக்கம் துறவறமாயின் இச்சிறுவன் மயங்குகின்றனன். யாதுகூற வுள்ளீர்கள்?" என வினவினர். இவர், "முருகவேள் செய்வதைச் செய்யும். நீ மயங்கற்க. பெருஞ் சிறப்புடை இப்பிள்ளையும் உன்னைக் கவனித்துக் கொள்வார்" என்று கூறினார். பின்றை நாவாய் ஓடுவதாயிற்று. ஆற்றைக் கடக்கும்போது "செவ்வேள் திருவடி சேராமல் இந்த ஆற்றை கடந்து பாம்பனுக்கு யான் இனி வருவதில்லை" என்னும் பிரதிஞ்ஞை செய்து கொண்டார். அப்படியே அது பேணிக் கொள்பவராயினார். ***பரிபூரணானந்த போதத்*** துறவற விளக்கப்படலத்து 32 – ன் உரையிலே –

''துறவியாய்த் தமதூரைவிட்டு வந்த இந்நூலாசிரியரும் பின்னர் அவ்வூரையெய்தாது நிற்பவரே யாயினார்.''

என இவரே வரைந்திருத்தலு முணர்க. ஓடிய அந்நாவாயை விட்டிறங்கிய சுவாமிகள் பிரப்பன் வலசையை யடைந்தார்கள், பின்னர்ப் பிரப்பை கடக்குமெல்லையில் ஸ்ரீமதி–மாதாவானவர் கவன்ற முகங்காட்டி "எனக்கு யாது கூறுவாய்?" என வினவி எதிர்நின்றார். உடனே இவர், "தாயே! தடுக்க வேண்டாம், செவ்வேளை நம்பினால் எல்லா நலமுஞ் செய்தருளுவன். அவன் திருவுள்ள மிருந்தவாறே எதுவும் முடியும்" என்று கூறி வந்தித்தார். அஃதுணர்ந்தவுடனே அம்மாதாவான

வரும் ஒருசாரொரோதுங்கி நின்று விட்டனர். சீடர்களுள் மு.சின்னசுவாமிப்பிள்ளை முதலியோரும் வேறு சிலருஞ் சிறிது தூரம் பின்றொடர்ந்து சென்று நமற்கரித்து நின்றுவிட்டார்கள். மேல், இராமநாதபுரத்தையடைந்த சுவாமிகள், ஒரு குதிரைத் தபால் பண்டியிலேறிப் போம்போது வானரமதுரை யென்னும் மானாமதுரைக் கருகில் ஒரு பாதம் தரை யிற்றாக்குண்டு வளைந்தமையால் வீங்கி வருத்தம் புரிவதாயிற்று. ஆவயினிறங்கிப் பிறிதொரு பண்டி இவர்ந்து ஆற்றிற் கப்புறத்துள்ள அறம்வளர்த்தநாத பிள்ளையென்னும் அன்பரது வீட்டை யடைந்தார். சால்ட்டு இன்ஸ்பெக்ட்டராகிய அவர் அவ்வீடு விட்டுச் சிவகங்கையென்னும் ஊர்போந்தமையை அவரன்னை யாரறிவித்து நீங்கள் இத்திண்ணை மீதிருங்கள் என்று விரிப்பொன்று விரித்தனர். அதன் கண் இவரிருந்தனர். அன்றிரவு “நினது இல்லத்தில் இன்னபெயருடையார் காலிலேற்பட்ட துன்பத்தோடு வந்திருக்கிறார் : நீ சீக்கிரஞ்சென்று அவரைப் பார்” என்றறிவிக்கப்படுதலைக் கனவாகக்கண்ட அம்மெய்யன்பர் மறுநாள் முற்பகலில் இவரைக் கண்டவுடன் இங்கிலீஷ் வைத்தியரொருவரை அழைத்து வந்து பார்வையிடும்படி செய்ததுமன்றி உரிய மருந்தும் பாதத்தின் மீதிடும்படி செய்தனர். ஒரு வாரத்தில் அத்துன்பொழிவுகண்டு மேலுந் தமது பிரயாணத்தைத் தொடங்கினார். இவ்விடயங்களை ஆசிரியர் வெளியிட்டமையுண்டுகொலோ எனின், உண்டென்க. என்னை? ***ஸ்ரீமத்-குமாரசுவாமியத்து*** இடையறாது நிற்க விழைதலில் –

''சீர்த்த செல்வர்வா ழூர்பி ரப்பையென்
றிணையை நீங்கிநீ ரணவு பாம்பனேய்
கூர்த்த வுள்ளுளா ரோடொர் வற்சரங்
குலவி நின்றுதா யவள்பி றந்துளார்
நார்த்த வில்லினாண் மக்க ணட்பெலா
நழுவ வேகியோர் கிழிச லோடுனோர்
பூர்த்தி நல்குதா ணம்பி னேனெனைப்
புரந்தி டாய்கொலோ கடம்பின் மாலையாய்.

நம்பு நான்முனே சொல்பி ரப்பையே
நணுகி யேகுகா லனையுள் வாடினாள்
எம்பி ரான்குகன் றன்னை நம்பனோ
னிதய நின்றதே முதிரு மென்றுபோய்
அம்பி றங்குநா டால வாய்சென்முன்
னடல்கொள் பண்டியா லடிம டங்கியே
வெம்பி வாடலிற் காத்த நீயிஙன்
விடுகை யென்கொலோ முருக நம்பியே.''

என்றாராகலின். போந்த பிரயாணத்தில் மழவராயனேந்தலென்னுங் கிராமத்தையடைந்தார். ஆங்குச் செல்வாக்குடையராயிருந்த நல்லபுலி சேர்வைகாரரென்னுஞ் சிவபக்தர் பேரன்போடு செய்த உபசாரங்களை அங்கீகரித்துப் பதினைந்து நாள்களுக்கு அதிகமாக வைகித் ***திருவாதவூரை***யடைந்து தெய்வதரிசனஞ் செய்து கொண்டு திருவாலவாயாகிய ***மதுரையை*** யடைந்தார். ஆங்கு ஒரு வாரத்திற்கு அதிகமாகச் சிவாலய தரிசனஞ் செய்திருந்தார். சொற்ற திருவாதவூர், மதுரையென்னும் இரண்டு க்ஷேத்திரம் வரையிலும் மேற்படி சேர்வைகாரர் சுவாமிகளுடனிருந்துவிட்டுத் தமது ஊரை யெய்தலுற்றனர்.

சென்னை சேர்தல் - முருகவேள் செய்த முன்னேற்பாடு - குமாரானந்தர்க் குபதேசம்

பின்னே சுவாமிகளுடைய மனத்திற்றோன்றியவாறு சென்னை மாநகரஞ் சேர்வான் தூமரதமேறினர். ஏறலும், “வச்சிரபாணியாய்ச் சத்திபாணியாய்த் தண்டபாணியாய்த் தயாசிந்துவாய் இலங்குமிறைவ! இதுகாறும் யான் தெரிந்துள்ள நாடாகவேயிருந்தது. உதவி செய்வாரு முதவிசெய்தனர். இனி, யான் செல்லுநகரம் எனக்கெவ்வாறாயிருக்குமோ?'' என்றியம்பிக் கண்ணீருகுத்தனர். மறுநாட்காலை அத்தூமரதஞ் சென்னையையடைந்த பின்னே ஒருவர், வைத்தியநாத முதலியார் தெருவிலுள்ள 41 - வது இலக்க வீட்டிலே இவரை யுய்த்தனர். அவ்வீட்டிற் குடையராயிராநின்ற தபச்சீருடைப் பெரிய அம்மாளாயுள்ளார் இவரைக் கண்ணுற்றவுடன் வணங்கி, மேன்மாடிக் கழைத்துப்போய் “இராத்திரியென்கனவில் இத்தப வடிவந்தோன்றி ‘எனக்கு ஆகாரமிடுக’ என்று கேட்டபடியால் நாம் இவருக்குச் செய்ய வேண்டிய உபசாரத்தைச் செய்யக் கடவோம்” என்று தம் மகனார் கோவிந்தராஜ முதலியார், மருமகள் ஜகதம்பாள் ஆய இருவருக்கும், ஆங்குள்ள வேறு சிலருக்கும் அறிவித்து அன்னம் படைத்து உபசரிக்கலாயினர். இவ்விவர மறிந்துகொண்ட இவர், இறைவனிழைத்த அருட்செயலை நினைந்து நினைந்தழுது மகிழ்ந்திருந்தார். பின்பு அவ்வம்மையார் வேண்டுகோ ளங்கீகரித்துத் திருவாறெழுத்தை விதிமுறையாக அவருக்கு உபதேசித்தார். அவ்வீட்டினர் யாவரும் செவ்வேட்பரமனுக்கே அடிமைப்பட்டு அவனைப் பூசிப்பவ ராயினார். இவ்விடயமே

ஸ்ரீமத்-குமாரசுவாமியத்து இடையறாது நிற்க விழைதலில் –

“சென்னை சேர்முனே யவ்வி ராவவ்வூர்த்
திருவி னேர்கொனார் தவமு ளாள்கனாத்
தன்னி லென்னுடம் போடு நின்றனந்
தருதி யென்றுநே ரருளி யந்தவீ
டென்னை யெய்துமா றாற்றி யங்குளா
ரெவரை யுந்தொட ரடிமை கொண்டனை”

எனவுங் கூறப்பட்டுளது. பின்னர் அவ்வம்மையார், செவ்வேள்வடிவத் தியானபாவனையி லமருந்தோறும் மயூரத்தின்மிசை இறைவனிருத்தலைக் காண்பவராகி இனி யெனக்குக் காஷாயமளித்தலும் நுங்கள் கடனென்று நுவன்று அதனையேற்றுத் தாரணஞ் செய்திருப்ப வராயினர். இவரது பெயரே குமரவேள் பதிற்றுப்பத் தந்தாதியிலே குமாரானந்தம் எனவருகிறது. அச்செய்யுள் –

‘‘கொள்ளச் சயிலா கள்ளிப் பழமுங் கொண்டேன் பசித்தோர் நாள்
எள்ளத் தனையு மன்பிற் பிரியா வியல்பும் பத்தியுமோங்
குள்ளக் குமரா னந்தப் பெயர்மா துணவீ யாவிடினென்
பொள்ள ற்சடநில் லாதே சென்னைப் புகழம் மாதைக்கா.’’ (60)

என நிகழ்தலுங் கருதிக்கொளத்தக்கது. ***அசோககசால வாசத்தில்*** “முதியவயித்தியநாதன்றெருவின் மூப்பாய் – வதியுமயிற் குகனருள்கொள் வாழ்க்கையாளர்’’ எனக்கூறப்பட்டவர்களும் இங்குக் கூறப்பட்டவர்களே. தேசிகர், திருத்தேவையெனுந் திருவிராமேச்சுர இறைவனை யெண்ணியே ***திருவலங்கற்றிரட்டில்*** “கார்கொள்வானம்” என்றற்றொடக்கத்துத் திருப்பதிகத்தை

இச்சென்னையிலிருந்து கொண்டே மாசி மாதம் 21– ஆம் தேதி பாடியருளினர்.

சிதம்பரமடைதல் - 'பரிபூரணானந்த போதம்' 'தகராலய ரகசியம்' ' திருப்பா' முதலிய அருளிச் செய்தல்

பின்னே சுவாமிகள் கலியுகம் 4998–ஆம் ஆண்டில் நிகழ் சாலிவாகன சகாத்தம் 1819–ல் துர்முகி (கி.பி.1896) வருடம் சென்னை மாநகரை நீங்கிச் சிதம்பரத்தின் கீழ்த்திசைக் கண்ணதாய குசவன்பேட்டை யையடைந்தார். அங்கே இராஜா – முத்துக்கிருஷ்ண நாயுடுகா ரென்பாரின் உபசரிப்பிலிருந்தார். துர்முகி வருடத்து ஐப்பசித் திங்களில் 230 – செய்யுள்களையுட் கொண்ட ***பரிபூரணானந்தபோத***மென்னு நூலையியற்றி யருளினர். துர்முகி (கி.பி. 1896) வருடத்து மார்கழித்திங்களிற் சொல்லிப் போந்த குசவன் பேட்டையில் 117–செய்யுள்களை யுட்கொண்ட ***தகராலய ரகசிய***மென்னு நூலை யியற்றியருளினர். இறைவன் ஒரு சொல்லா லிவருக்குணர்த்திய வுபதேசப்பொருளே இந்நூலாய் விரிந்துளது. இவற்றிற்குப் பின்னே சுவாமிகள் ***கந்தரொலியலந்தாதி, குகப்பிரம வருட்பத்து*** என்னு மிரண்டையும் அவ்வூரிலேயே பாடியருளினர். இவற்றைப்பாடும் ஒலித்திறனறியார்க்கு அத்திறனை யறிவுறுத்தும் பொருட்டு (ஒன்றரை வருடங்காறும் தாமனுசரித்த) மௌனத்தை வரைந்து, பாடிக்காட்டினர். போந்த இராஜா – முத்துக் கிருஷ்ண நாயுடுகாரும் சீடர்களுளொருவரே.

குடந்தையிலும் தூற்றுக்குடியிலுமுற்ற துன்ப நீக்கம்

1101 - திருச்செய்யுள்களை யுட்கொண்ட *திருப்பா*வென்னுமொரு நூலையும் ஆசிரியர் பாடியுள்ளார். இது, கூறிப்போந்த துர்முகி வருடத்து மாசித் திங்களிலும் (கி.பி.1897) நடந்து கொண்டிருந்த தென்பதாக அந்நூல் 6 - ஆம் பத்தின் 6 - ல் -

''வெகுசனத் தொறுவொன்று சேரநன் மாமக
விழாவங் குடந்தையின்கண்
வியப்பா நடக்கவருள் செய்தெனையு மாண்டுற
விதித்து''

என வெளியிடுகிறது. கும்பகோணமே குடந்தை யெனப்பட்டது. ஆங்கே மாசிமாதத் தெய்திய பன்னிரு மகாமக புண்ணியகால ஸ்நானங்கருதி ஆயிடைப் போந்த ஆசிரியர், அநேக ஜனத்திரளுக்கு நடுவட் செல்கையில் நெருங்கிய ஒரு வழியிலே அத்திரளானது முன்னும் பின்னுஞ் செல்லவியலாது துவைபடவும் நசுங்குண்டு அலறவும் நேர்ந்தது. பலரிறந்துபட்டனர். அஞ்ஞான்று ஆசிரியர் தம் மிறைவனைச் சிந்தித்தவுடன் தம்முயிர் மீட்சிபெறுதலை யறிந்தார். இச்செய்தியையே அவர், ***இடையறாது நிற்கவிழைதலில்*** -

''......... குடந்தை யிற்சிகா
துற்ற மன்பதைக் குண்ணெ ருங்கிநா
னுயிர்த்த துன்செய லெனற்கு மென்றடை''

என்றாரென்க.

பின்பு சுவாமிமலை யென்னுந் திருவேரகத்தை யெய்திச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு குசவன்

பேட்டையை யடைந்து திருப்பாவைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார். இத்*திருப்பா* 27 – ஆம் பத்தில் –

''சத்திய மேயுரை யென்றருள் சாரும்
புத்தி யுரைத்து மறைந்து புலங்கூர்
நித்திய வன்பி னிறீஇய பின்னென்
அத்த வெனக்கய லாவது மென்னே''

என்றெழுந்த திருச்செய்யுளாற் சத்தியத்தையே சொல்வாயாக வென்று தெய்வங் கட்டளை யிட்டருளியது வெளிப்படல் கவனிக்கற்பாலதாகலின், இந்நூலாசிரியர் பாடல்களும் வசனங்களும் சத்தியமே சாற்றுமென்க. பின்னே, தூற்றுக்குடி போந்து ஆயிடை வைகுஞான்று வெயில் வெப்பத்தினால் இவருக்குண்டான இருமல், பெருவருத்தம் புரிவதாயிற்று. அதற்காற்றாத இவர், திருச்செந்தூர் ஆண்டவனைச் சிந்தித்து "இத்துன்பு தீர்த்தருடி" என்று பிரார்த்தித்தார். அடுத்த இரவிலே கனவிலே ஆங்கில உடையோடு ஒரு வைத்தியர் இவர்முன்னே தோன்றி வேதனை யாது? என விசாரித்துத் தன்னுடன் நிற்கின்ற ஓரிளைஞனைநோக்கி "மருந்துகொடு" என்றருளியபடி அவனுங் கொடுத்தனன். பின்னர் அவ்விருமல் சாந்தமுறுவதாயிற்று. இவ்விடயம் ***ஸ்ரீமத்-குமாரசுவாமியத்தே*** இடையறாது நிற்கவிழைதலில் –

''மாசின் மந்திரப் பேர்ந கர்க்கணான்
வதியு நாள்விடா விரும னோயையே
ஏசில் பண்டிதஞ் செய்து தீர்த்தசெந்
திநகர் மன்னையா''

எனவுங் கூறப்படுவதாயிற்று.

சிக்கநரசையனூரிற் சீடர் சேர்தல் - சீவகாருணிய நிகழ்ச்சி - தல தரிசனம்

இவ்வண்ணமாகத் துறவு நிலைநிற்குமிவர், திருநெல்வேலிச் சிக்கநரசையன் கிராமத்திலே காலஞ்சென்ற நயினார்ப் பிள்ளை யென்பார் வீட்டிலே தங்கியிருந்தார். அஞ்ஞான்று ஒரு பகலில் ஒரு மூட்டைப்பூச்சி வெளிப்பட்டு விரைந்து செல்வதாயிற்று. “அதனைப்பிடித்து வெளியிற் கொண்டுபோய் விடுக” என அவ்வீட்டுச் சிறுவனை யேவினார். அவன் அதனை நசுக்கிக் கொன்று விட்டனன். அது காண்டலும் ‘‘மடவோனே! கொலை செய்தனையே, மனம் வருந்துகின்றதே, என்செய்வேன்!” எனக் கவன்று கூறி “உணவு உட்கொள்ளேன், நீ போ’’ என்று வருந்தி யிருந்தனர். வீட்டிலுள்ளோர் யாவரும் மன்னித்து உணவு கொள்ள வேண்டுமென்று வேண்டி நின்றனர். “இழவு ஏற்பட்டுளது, இப்பொழுது கூடாது, நாளைக்குக் கூடும்” என்றுரைத்துப் பால் மட்டும் பானு அஸ்தமித்தபின் அருந்தி மறுநாள் உச்சிப்போதில் உணவுட் கொண்டார். அங்ஙனம் இவரது சீவகாருணியங் கருதிப் பலரும் அதிசயிப்பவராயினர். கூறிப் போந்த நயினார்ப் பிள்ளையின் பிரதம குமாரனாகிய குப்புச்சுவாமிப் பிள்ளை விருப்பத்தின்படி பின்னரும் அவ்வீட்டினை யடைந்தனர். குப்புச்சுவாமிப்பிள்ளையின் அன்னை, இவரை வணங்கி நின்று, “சுவாமி! இற்றைநாளிரவு எனது நித்திரையில் ஒரு மயில் இங்கே வந்து தன் தோகையை விரித்துக் கொண்டு திவ்விய நடனம் பண்ணியது. அது, தங்கள் வரவென்று இப்பொழு துணரலாயினேன். இனி, என்காலம் வீணாகக் கழியாதபடி முருகப் பெருமானை

உபதேசித்தருளல் வேண்டு' மென்ற பெரு வேண்டுகோளை அங்கீகரித்த இவர், விதிமுறையாகவே திருவாறெழுத்தை அவ்வம்மையாருக்கு உபதேசித்தனர். ஐம்பது வயதுடைய அவ்வம்மையார், அம்மந்திரத்தை மணியுருட்டிச் செபித்தலிற் றலைப்பட்டிருக்கும்போது ஒரு குழந்தை தன் மடியில் வந்திருப்பதைக் கண்டு ஆசையோடு தூக்க முயன்றவுடன் அது மறைந்துவிட்டது. இச்செய்தியைத் தம்முடைய தேசிகருக்குத் தெரிவித்துக் கொண்ட அம்மாது சிரோமணியார் "அவ்வாறு வருங் குழந்தையைத் தூக்க முயலவேண்டா'' மென்னுங் கட்டளையையே அவர்பாற் பெற்றனர். பின்னே, தேள் விஷம் போக்கத்தக்க ஒரு பச்சிலையையும் அவ்வம்மையாருக்கு இவர் காட்டிக் கொடுத்தனர். அக்காரியமும் நடைபெறுவதாயிற்று.

சிறுநூற் றிரட்டிற் சேர்ந்துள்ள கந்தகோட்ட மும்மணிக் கோவையை ஒருவர் தனியாக அச்சிட்டார். அந்தப் பிரதியி லொன்றனைத் திருநெல்வேலிப் பாங்கரில் வதியும் நல்ல சைவ நண்பரொருவருக்கு இவரீந்தனர். அவரதனைத் திருநெல்வேலிப் புதுப்புலவ ரொருவருக்களித்தனர். படித்துப் பார்த்த அப்புலவர், கட்டளைக்கலித்துறைகளினீற்றுச் சீர் காய்ச்சீராகவே வரல் வேண்டும்; இக்கோவையுட் கனிச்சீர்களும் புக்கனவென்று வழுக்கூறியதை அந்நண்பர் இவர் முன்னே கூறி நின்றார். உடனே,

''சொல்லாரும் வல்லின மெல்லின மோடிடைத் தோன்றுமொ
நில்லாது நேர்நிரை நேராய் முடியு நிரம்பியநூல் [ற்று
கல்லாத மாந்தர்க டேமாங் கனியென்பர் கற்றுணர்ந்த
நல்லார்கள் யாவருங் கூவிளங் காயென நாட்டுவரே.''

எனும் விதியை இவரெடுத்துரைத்து இலக்கியங்களுங் காட்டினர். இவ்விதி தெரிந்துகொண்ட பின்றை புதுப்புலவரும் பழம்புலவராயினர்; பன்னூலும் படித்துணர்தலே தெளிவைத் தருமென்றும் ஓர்ந்தனர்.

மேல், சிக்க நரசையன் கிராமத்துச் சில சிவபக்தர்களோடு திருவெற்பினை யடைந்தார். அடைந்து அம்மலைமிசையிலங்கு திருக்கோயிலில் வீற்றிரா நின்ற குமாரக் கடவுளைத் தரிசித்து உவகைபூத்தார். அச்செவ்வி, விளம்பி (கி.பி.1898) வருஷத்து ஆனிமாச ஆரம்பமாமென்பது அஞ்ஞான்று பாடியருளிய

''திருவானி லாவிடு குற்றால நாதர்தஞ் செல்வனையென்
வெருவானி தீர்த்தருள் வேலவ னைத்திரு வெற்புமிசைப்
பெருவானி லாது மளமள வென்றுறை பெய்விளம்பி
மருவானி யாரம்ப நான்கண்டு பூரித்த வைகலன்றே.''

என்னுங் கட்டளைக் கலித்துறையா லறியப்படுகிறது. பின்பு, குற்றாலம் பாவநாச மென்னுங் கேத்திரங்களை யடைந்து தெய்வ தரிசனஞ் செய்து கொண்டு மீண்டு அந்நரசையன் கிராமத்தையடைந்திருந்தார். பின்பு, திருநெல்வேலிக்கு மேற்றிசைக் கண்ணதாய மலைமிசையுள்ள வாண தீர்த்தத்தின் மூழ்கிவர வெண்ணினார். சில சைவ நண்பர்களோடு அத்தீர்த்த நிலைக்களனெய்தி மூழ்கித் திரும்புவதற்குள் தமக்கு மிக்க சிரம முண்டாயிற்றென்ற மன வருத்தத்தோடும் –

''தேன்பட்ட வாய்வண் டறைவெற்பு மேல்வாண தீர்த்தமதில்
ஊன்பட்ட காயந் தனையே நனைப்பா னுவந்துசென்று
நான்பட்ட பாடுன் றிருவுள்ள மொன்றே நனியறியுங்
கூன்பட்ட சோதிப் பிறைமுடித் தோனிளங் கோமகனே.''

என்னும் இக்கட்டளைக்கலித்துறையைச் சுவாமிகள் பாடினாரென்ப தறியக் கிடக்கின்றது.

சிதம்பரம் திரும்பல் - சென்னை செல்லத் திருவாணை பிறத்தல்

மேல், அந்நரசையன் கிராமத்தையடைந்து நண்பர்களை நீங்கி, மேலே கூறிப்போந்த குசவன்பேட்டையையடைந் திருந்தார். ஆங்கோரிரவிற் கண்ட கனவிலே ஒரு பெரிய அரசமரங் காணப்பட்டது. ஓரிளைஞர் அம்மரத்தினின்றுந் தரையிற் குதித்தனர். அவர்பால் வேல் முதலிய அடையாள மொன்றுங் காணப்படாமையால் இவரை என்னிறைவனென்று வணங்கற்கு என்மனம் இசையவில்லையேயென் றெண்ணினர். உடனே அவ்விளைஞர் "அவனேயென்று என்னை வணங்கு" என்றுரைத்தனர். அது கேட்டலும் இவர் உண்மகிழ்ந்து தண்டாகாரமாகித் தரையில் வீழ்ந்து அவரை வணங்கிக் கிடந்தனர். இளைஞர், தமது கர கமண்டலத்திலுள்ள நீரை அள்ளி இவர் தலையிற்றெளித்து "எழுக" என்றியம்பினர். அவ்வாறெழுந்த இவரை நோக்கி "நீ சென்னை செல்க" என்னுங் கட்டளையையிட்டு மறைந்தனர். எம்மூர்த்தியைக் கண்ணுறினும் எம்மிறைவனென வணங்கலும் அடியவர் கடனென அங்ஙனமுணர்ந்து கொண்ட இவர், மறுநாளே சென்னைமா நகரெய்த முயன்று எய்தினர். ஏகதேவ வழிபாடு இவர் மாட்டே இவ்வாறு நிலைப்பதாயிற்றால். அம்மாநகரெய்தியவுடன் முன் மொழிந்துள்ள வைத்தியநாத முதலியார் தெருவின் 41 - வது இலக்க வீடடைந்து ஆங்குள்ள அன்பர்கள் உவகையோடுபசரிக்க வைகினர். இத்தெருவிற் கணித்தாயுள்ள வொரு தெருவில்

ஏகான்ம வாதியாய் வசித்திருந்த ஒருவர், கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியாரைப் பேதவாதியென இகழ்ந்தும், பட்டினத்தடிகளைக் கல்லேயாயினரெனத் தாழ்த்தியும் தம்முன்னர்க் கூறினமை கருதியே திருப்பா 31–ஆம் பத்தில் –

“திருநிறைந்த பார்வையினாற் றேடரிய மோக்கமதை
உருநிறைந்த வொருசாம்பா னென்பாற்கு மோர்செடிக்கும்
அருணிறைந்தன் றீந்தவறா வருளாளன் றனையொருவன்
இருணிறைந்திங் கெள்ளியதூஉ மென்கொல்லோ வெம்பரனே.

பிணமாகிக் கழியுடம்பைப் பேரருளா லிலிங்கமெனப்
பணுந்தகையோ னுடையாவி யெப்பொருளாய்ப் பம்புமென
எணுந்தகையில் லாவொருவ னேசறுவெண் காடரையோர்
தணிந்தகல்லா யினரெனவே தாழ்த்தலென்னோ வெம்பரனே.

என்னும் இரண்டு திருப்பாட்டுக்களின் வாயிலாக அறிவுறுத்த மாண்பு அறிஞர்கட்குக் கழிபேருவகை பயக்குமன்றோ?

‘‘தனதனன தந்த தந்த தனதனன தந்த தந்த
தனதனன தந்த தானனா’’

என்னுஞ் சந்தத்திற் பாடுகவெனக் கனவிற் கூறியருளியவாறு அது பத்துவகைப் பேதமுற “அமிர்தமதினுஞ்சிறந்த” என்றற்றொடக்கத்துக் ***கந்தசாமி*** யென்னுந் திருப்பத்தை ஆசிரியர் பாடினாரென்க. இவ்விவரம் ***திருப்பா*** 81 – ஆம் பத்தின் ***குறிப்பு***ரையிலும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டது காண்க. ***திருப்பா*** 88 – 5 – ல் “உனையறி கிலரிவ ணெனையுமறிவதிலை” எனக் கூறியுள்ள நம் ஆசிரியர், துறவறநிலை புக்கும், குமரகுருவை

மதியா இறுமாப்புடைக் குமதிகளோடுங் கூடி நிற்க நேர்ந்தவிடத்து உற்றவுறுகண் கருதியே ''விலகுவர்'' என்னும் அந்த 88-ஆம் பத்தைப் பாடிநின்றாரென்க. "முன்னவன் பாத மேத்தி அகநெகா தவரைக் கண்டா லம்மநா மஞ்சு மாறே" என்னுந் திருவாசகமும் இங்கே சிந்திக்கற்பாற்றே. இவ்விடயம், 88 - ன் ***குறிப்பு***ரையிலும் ஆசிரியராற் குறிப்பிடப்பட்டுளதால்.

<u>தலதரிசனம்</u>

ஒருதினம் திருவொற்றியூரை யடைந்து,சிவகுமார தரிசனஞ் செய்தபோது பட்டினத்தடிகள் சன்னிதியை யெய்திச் சிவமே! என விளித்து நின்று தரிசித்துக்கொண்டு, நாயனார்ச் சுவாமியெனும் பெரியாரை, அவர்வைகு கட்டிடத்தை யடைந்து கண்டனர். அப்போதவர், முக்காடிட்டுப்படுத்துக் கிடத்தலின் அவரை வலம்வருவலென்று இவர் வலம்வரும்போது இவரை ஒருபோதும் கண்டிராத அவர், ***கந்தரனுபூதியில்*** -

''மந்தா கினிதந் தவரோ தயனே
கந்தா முருகா கருணா கரனே''

எனவருவது கூறினார். அது செவிகொண்ட இவர், களிகூர்ந்து கைகூப்பி வந்தனித்துவிட்டு வெளியே வந்தனர். மேல், இராயபுரம் போந்து குணங்குடியா ரடக்கத்தைத் தரிசித்துவிட்டு நுவன்ற வைத்தியநாத முதலியார் தெருவையடைந்தார். பின்பு திருமயிலை போந்து சிவகுமார தரிசனஞ் செய்தனர். சின்னாள் சென்று மயிலையை யடுத்துள்ள திருவான்மியூரையுமெய்திச் சிவகுமார தரிசனஞ் செய்துவிட்டுச் சென்னைமா நகரையேயடைந்தார். சொற்ற விளம்பி (கி.பி.1898)

வருஷத்திற்றானே நாற்பத்தெண்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தத்திற் ''சந்திரசேகரம்'' என்றற்றொடக்கத்து ***அட்டாட்டவிக்கிரக லீலையைப்*** பாடியருளினர். இது சிறுநூற்றிரட்டென்பதிலுளது. ***திருப்பா*** 109/7-ல் "குழைத்தபத்துக் கூறுமாறிரண்டு முண்டு" எனவருவது பற்றி ஆசிரியர் ஒரு விரிவுரை செய்துள்ளார். கி.பி. 1899-ற் செய்யப்பட்ட அது, மிக்க பொருட்பொலிவோடுங் கூடிய கவினுடைத்து. சென்னை வாசியாயிருந்த ஒரு முதலியார் வாதிப்பின்மீதே அஃதேற்பட்டதாகும்.

அன்னையார் குகனடி அடைதல்

மேல், தம்முடைய அன்னையார் மரித்தன ரென்னுஞ் செய்தியைச் சென்னையிற் பெற்றார். "முருகைய பிள்ளையைக் கொண்டு உத்தரகிரியைகளைச் செய்து கொள்க'' எனச் சீடர்கட்கு அறிவித்துவிட்டு ''என் ஆண்டவனே! செவ்வேளே! இவ்வுடம்பை ஈன்றாளுக்கு நல்லகதி கொடுக்கவேண்டும்" என்று முருகப்பெருமானை வேண்டுதல் புரிந்திருந்தார்.

பக்தவத்சலர்க் குபதேசம்

மேல், சென்னைவாசியாய பக்தவத்சல முதலியாரென்பார், ஸ்ரீமத்-சுவாமிகளைத் தரிசித்து நின்று ''சுவாமி! அடியேற்குத் திருவாறெழுத்தை உபதேசித்து என்னை யாட்கொள்ள வேண்டு"மென்று வந்தித்து நிற்றலையும், ''இவரையானறிவேன், உபதேசிக்கலா" மென்று ஸ்ரீமதி-குமாரானந்த அம்மாளுங் கூறிநிற்றலையுஞ் சுவாமிகள் கருத்தடைத்து அவர்க்கு அத்திருவாறெழுத்தை விதிமுறையாக உபதேசித் தருளினர். மேல், சுவாமிகள் காசியாத்திரை செய்து

வந்த பின்னர் அம்முதலியார் விருப்புணர்ந்து காஷாயவஸ்திரமும், குகப்பிரமதாசரென்னும் பெயருங் கொடுத்தருளினர். அவற்றை அவரும் ஏன்று கொண்டு உண்மகிழ்ந்து குமாரவழிபாடு செய்திருந்தார்.

சென்னை வாசம் - பல பதிகங்கள் பாடல்

மார்கழி மாத ஆருத்திரா தரிசனத்தின் பொருட்டும் ஆனித்திருமஞ்சன தரிசனத்தின் பொருட்டுஞ் சிதம்பரஞ் சென்று சென்னையை யடைபவராயுஞ் சுவாமி களிருந்தனர். இக்காரியம் தம்மாட்டுப் பல முறையு நிகழ்தல் நுதலித் ***திருவலங்கற்றிரட்டின்*** "முத்த மன்ன நகை'' என்றற் றொடக்கத்துத் திருப்புலியூர்த் திருப்பதிகத்தைப் பாடினர். (திருப்புலியூர்=சிதம்பரம்.) காலம் சார்வரி (கி.பி. 1900) வருஷம் ஆவணி மாசம் 21 - ம் தேதி ஆம். ஆவணி மாசம் 22-ஆம் தேதி "சொல்விலாச மறாத நான்மறை" என்றற் றொடக்கத்துத் ***திருப்போரூர்த்*** திருப்பதிகத்தையும், ஆவணி மாசம் 28 - ஆம் தேதி "பொன்னா ரங்கள்" என்றற் றொடக்கத்துத் ***திருத்தணிகைமலைத்*** திருப்பதிகத் தையும், ஆவணி மாசம் 29 - ஆம் தேதி "சீரார் தெருளாக்கச் சேவடி" என்றற் றொடக்கத்து ***மயிலமலைத்*** திருப்பதிகத்தையும், ஆவணி மாசம் 30-ஆம் தேதி "நீருலாநெடுவேணியன்" என்றற் றொடக்கத்துத் ***திருச்செங்கோட்டுத்*** திருப்பதிகத்தையும், புரட்டாதி மாசம் 3 - ஆம் தேதி "உலகவெம்மை" என்றற் றொடக்கத்துக் ***கழுகுமலைபாதி கந்தகிரிபாதி*** யெனுந் திருப்பதிகத்தையும், புரட்டாதி மாசம் 8 - ஆம் தேதி "மலையெலாம்" என்றற் றொடக்கத்துத் ***திருவுடுப்பைத்*** திருப்பதிகத்தையுஞ் சென்னையிலிருந்து கொண்டே பாடினர்.

பின்னர்த் திருவொற்றியூர் திருமயிலை யென்னுந் தலங்களுக்குப் பன்முறையும்போந்து போந்து தெய்வ தரிசனஞ்செய்து சென்னையை யடைபவராகவே யிருந்தார். பின்னர்த் திருப்போரூர் போந்து ஆண்டவனைத் தரிசித்துச் சென்னை புக்கனர். திருத்தணிகை மலைக்குஞ் சென்று குமாரபகவானைத் தரிசித்துவிட்டுச் சென்னையையே யடைந்தார். கி.பி. 1902-ல் ***திருவலங்கற்றிரட்டின்*** இரண்டாங் கண்டமாகிய பல்சந்தப் பரிமளம் அச்சிடப்பட்டது. இதன் கண்ணே ***புள்ளிருக்கும் வேளூர்*** முத்துக்குமாரசுவாமி மீது பாடப்பட்ட வண்ணகவொத்தாழிசைக் கலிப்பாவுங் கண்ணுறலாம்.

காசியாத்திரை - காஷாய தாரணம்

சுவாமிகள், சுபகிருது (கி.பி. 1902) வருஷம் ஆடி மாச ஆரம்பத்திற் காசியாத்திரை புரியத் தொடங்கினர். அஞ்ஞான்று கண்ணுற்ற தலங்கள் பெச்சுவாடா, கோதாவரி, விசாகப்பட்டணம், ஜகந்நாதம், கல்கத்தா, கயா முதலியனவாம். ஸ்ரீகாசிமா நகரை யடைந்து கங்கையைத் தரிசித்து மூழ்கிய பின்னர் அரித்துவாரமடைந்து நீராடினர். அயோத்தி, பிருந்தாவனம், மதுரா, கோவர்த்தனகிரி, கோகுலம், திரிவேணி சங்கமப் பிரயாகை யென்பன காணப்பெற்றுப் பெயர்த்தும் ஸ்ரீகாசிமாநகரை அடைந்தனர். அடைந்ததும் குமர குருபர சுவாமிகள் திருமடத்தில் இவருக்கு ஆகாரமிடும்படி அங்குள்ள கெழுதகை உழுவலன்புடையார்களால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. ஆடி மாசம் 22-ஆம் தேதி புதவாரமும் பூரநக்ஷத்திரமுங்கூடிய புண்ணிய தினத்தில் இவர் அம்மடம் புக்குக் குமரகுருபர சுவாமி சன்னிதியில் அவர்

திருவுருவைத் தரிசித்துக்கொண்டு மேன்மாடியிலே தமக்கிடப்பட்ட உணவையுண்டு விட்டு கைகழுவிவந்து தமது மேலே போர்த்துக் கொள்ளொரு வெள்ளை வஸ்திரமானது வைக்கப்பட்ட இடத்திலில்லாமைபற்றிச் சிந்தித்து நின்றனர். அப்போது அங்குள்ள காஷாயதாரண வயோதிகர் பொன்னூலிடப்பட்ட இரண்டு புதிய காஷாயவஸ்திரங்களைக் கொடுவந்து இவரரையணி உடையாக ஒன்றைச்சுற்றி யாத்து அங்கவஸ்திரமாக ஒன்றைக் கழுத்திலிட்டு வணங்கி நின்றனர். இவர் அவரை நோக்கி "இஃதென்னை?" என்று வினவினர். "இது குமரகுரபர சுவாமிகள் மடம், அப்பெரியார் பெயருடைச் சுவாமி! இங்கிட்ட இவ்வாடை யிரண்டனைப் பெற்றுக்கொளல் நின் கடன். என்னையறியாமலே இக்காரியம் என் மனத்துதித்தது. தள்ளேல்" என்று அவருரைத்து நின்றார். அவ்வுரையைக் குமரகுருபரனுரையெனவே அங்கீகரித்து அங்ஙனம் வணங்கியிருந்தார் இவர். இச்செய்கைகளும் மேலுறு பிரார்த்தனையும் விவரமாகக் ***காசியாத்திரையில்*** -

''காசிக் குமர குருபரன் செய்த கனமடத்திற்
பாசிப் பயறு கலந்தநல் லன்னமும் பாலுமுண்டங்
கேசற்று நின்ற வெனதரை யிற்கும ரேசனன்பர்
தூசிற் சிறந்தபொற் காடாய வத்திரஞ் சுற்றினரே. (42)

சுற்று மமையங் குமர குருபர சாமிசொந்தம்
உற்ற மடமிதிங் கேயிட்ட காவி யுடையிரண்டும்
பெற்றிட னின்கட னாகுங் குமர குருப்பெயரே
பெற்ற சுவாமி யெனவுரைத் தாரந்தப் பேரன்பரே. (43)

பின்னு மெனையிங் கறியா தெழுந்ததிப் பெற்றியிதை
நன்ன ரிலையெனத் தள்ளே லெனவு நவின்றவன்னார்
சொன்ன மொழியைக் குமர குருபரன் சொல்லெனவே
என்ன திதயமு மொப்பிப் பரவச மெய்தியதே. (44)

அன்றிறை கோவணங் கட்டிவந் தெற்குய ராக்கஞ்சொலிச்
சென்றநா டொட்டுவெண் கோவணங் கொண்டு சிவப்பிறுணி
ஒன்றையே போர்த்துத் திரிந்தவெற் கிச்செவ் வுடையிரண்டும்
நன்றெனத் தந்தசெவ் வேளருள் பூர்த்தியு நல்குகவே'' (45)

என்னுஞ் செய்யுள்களால் இவர் கூறினரால்.

விசாகப்பட்டணத்திலும், ஓரிரவிலே மாரிபெய்த காலத்தே காசிக் கங்காநதிக் கரையிலும், பிறிதோரிரவிற் சோனாமாரி பெய்தபோது மதுராபுரியிலும் தாமெய்திய துன்பம் அதிகமென்றும், அவ்விடங்களிலே தக்கசகாயஞ் செய்தது இறைவனருளேயென்றும் ***ஸ்ரீமத்-குமார சுவாமியத்தின்*** இடையறாது நிற்க விழைதலில் –

''வார்வி சாகனூ ரேய்து யர்க்கணும்
  மதனுய் காசிவா னதியின் மேலிராக்
கார்பெய் காலையும் வேறு மோர்நிசிக்
  கணிறை சோனையின் மதுரை வீதியிற்
சூர்கொள் காலையுஞ் செய்ச காயமென்
  சொலில டங்குமோ விஙன மன்பிலாப்
பேர்கள் போன்மறைந் தாலுய் வேன்கொலோ
  பிரச வோதிநீ ளிருவர் காதலே''

என்னுந் திருச்செய்யுளிடையே ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆயினும் ***காசியாத்திரை*** 47 – ல் –

‘‘சீருஞ் சிவமுமருள் செவ்வேளின் சேவடியே
சாருங் குமரகுரு தாசனெனும் – பேருறுநான்
தென்பொற் றமிழறியார் தேயங் களிற்கொண்ட
இன்புக்குத் துன்புகுறை வே.

என்றொரு முடிவு கூறினார்.

காசியாத்திரை முடிந்ததன் பின்னர் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பநோக்கி ***அந்நூலிற்றானே*** ஆசிரியர் பாடிய பாடல்களுள் –

‘‘முறுக்கவிழு மொட்டிண்டை மூடுதடஞ் சூழுங்
குறுக்கமறு காளத்திக் கோவில் – சிறக்கவுறை
வென்றிக்கை வேலவுனை வேண்டென்னை நோக்காயேல்
என்றுக்க மெவ்வா றிறும். (215)

சுழித்தோடும் பொன்முகலித் தொன்னதியின் றண்மை
செழித்தோங்குங் காளத்திச் சேயே – விழித்தீங்கு
செய்தவற் குன்றந்தை செய்தகதி யைத்தானோ
எய்தெற்குஞ் செய்வா யிசை’’ (216)

என்னுஞ் செய்யுள்களால் ***திருக்காளத்திக்*** குமாரபகவானையும்,

‘‘பாட்டாளிக டேனுண்டு பாடுந் திருவாலங்
காட்டரனார் தந்தவிளங் காளாயென் – பாட்டுத்
தமிழ்த்தனித் தேவுன் றயவன்றி யென்னோய்
துமித்தருள்வா ருண்டோ சொலாய். (217)

கானார் திருவாலங் காடா ரயினாதா
வானார் பணிசெம் மலர்ப்பாதா – நானார்
உனக்கய லானோமற் றோராத பேயோ
எனக்கயல்போ னீநிற்ப தென்’’. (218)

என்னுஞ் செய்யுள்களால் ***திருவாலங்காட்டுச்*** செவ்வேட் பரமனையும் பாடினமை காணலாம். இக்காளத்தித் திருக்கோயிலும் ஆலங்காட்டுத் திருக்கோயிலும் இவராற் றரிசிக்கப்பட்டவைகளே. அக் ***காசியாத்திரையில்*** -

''கட்டுக் கருளறுக்குங் கந்தபக வான்றானே
எட்டுக் குடியிருக்கு மீசனவன் — மட்டில்
கருணைக்கா ளாவோர்க்குங் கம்பலையொன் றுண்டோ
அருணச்சு மைந்தா வறை''

எனவரு 262 - ஆஞ் செய்யுள், **எட்டுக்குடிச்** செவ்வேள் கருணையும் இவராற் புகழப்படுவதாயவாறு காட்டிற்றென்னலாம். எட்டுக்குடி "எண்கண்" எனவும் படும். இச்செய்யுள் சென்னையிலிருந்து கொண்டே பாடினதாம்.

சீவயாதனாவியாசம் பாடல்

சீவயாதனாவியாச மூலமாகிய 235 - செய்யுளும் சொல்லிப் போந்த சுபகிருது (கி.பி. 1902) வருஷத்து ஆவணி மாசத்தில் இவராற் சென்னையிற் பாடிமுடிந்ததாகும். இவரால் வசனமாகச் செய்யப் பட்டிருந்த இது, திருவனந்தபுரம் ந. சுப்பிரமணியபிள்ளை வேண்டுகோளின்படி பின்னர்க் கவியாகப் பாடப்பட்ட தென்பதை அதன் பாயிரத்தா லறியலாம். இச்சுப்பிரமணிய பிள்ளையே பரிபூஜன பஞ்சாமிர்த வண்ணம் பாடும்படி வேண்டிக்கொண்ட பக்த சிரேஷ்டரு மாவரென்க.

ச.மா.சண்முகம்பிள்ளைக் குபதேசம்

சென்னை இராஜாங்கத்துத் தந்திச்செய்தி உத்தியோகஸ்தர்களுளொருவராய்ப் பாம்பனிலிருந்த ச.மா.சண்முகம் பிள்ளையென்பார், ''திருவா

றெழுத்தையெனக் குபதேசித்தருளல் வேண்டு'' மென்பதாக ஸ்ரீமத்–சுவாமிகளுக்கு ஒரு விண்ணப்ப மெழுதிக் கொண்டார். சுவாமிகள், அவ்வாறெழுத்து மகாமந்திர இறைவனது கிருபையிருந்தால் அஃதாமென்று அப்பிள்ளைக்கு எழுத்துமூல மறிவித்தார்கள். பின்பு அப்பிள்ளை சென்னைமாநகரையடைந்து ஒரு நாள் முற்பகலிற் சில பழவர்க்கங்களோடு சுவாமிகள் வைகியுள்ள மேன்மாடியை யடைந்து சுவாமிகளைத் தரிசித்து வணங்கி நின்றனர். வட்டத்தட்டுக்களில் அப்பழங்களிருத்தலையும் அவை கொடுவந்தாரையும் அடிகள் கண்ணுற்று, "இன்று காலைக்கனவில் அடியேற்குக் காட்டியவாறே இங்ஙனங் கண்ணுறலுற்றேன். இவன் சொல்லை யங்கீகரித்து இவனுக்கு உபதேசிக்கத்தக் கதை யுபதேசித்திடுக என்னுங் கட்டளை இவன்பொருட்டெழுந்தது கொல்லோ?" எனச் சிந்தித்து "நீ யாவன்?" என்று எதிர்நிற்கின்ற பிள்ளையை வினவினர். அவர், "யான் இவ்வூரே; பாம்பனிலிருந்து வந்துள்ளேன்; பெயர் சண்முகம் பிள்ளை; சண்முகபிரான் திருவுளப்படி யான் அங்கீகரிக்கப்படுவேனென நம்பியுள்ளேன்; அருளுக'' என்று விடையிறுத்தனர். – அதுகேட்ட சுவாமிகள், இப்பொழு தென்முன்னுள்ள படியே கனவிலே கண்ணுற்றேனென்று எல்லா விவரமுமியம்பி "அங்கீகரித்தேன்" என்னும் அருள்மொழி தந்து திருவாறெழுத்தையும் அவருக்குபதேசித்தருளினர். இச்சண்முகம் பிள்ளையே சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்ப் பெங்களூர் வாசியான ஒரு சண்முகம் பிள்ளையிடத்திற் சிறுநூற்றிரட்டிலுள்ள சண்முக கவசத்தைக் கொடுத்தவரும், அதன் பாராயண பலனாகக் கந்தபிரான் ச.மா.சண்முகம் பிள்ளையைப்போல நீதிமன்றத்திலே தோன்றி நின்று நியாயங் கிடைக்கும்படி செய்துவிட்டு மறைதற்கு ஒரு

காரணருமாவர். விவரம், சண்முக கவசம் முடிந்த விடத்திலே வரையப்பட்ட வசனங்களுள் அறியலாம்.

திருவனந்தபுரத்திற் கந்தசஷ்டி வைபவம்

"யான் இப்பொழுது உத்தியோக முறையிற் சம்பளமாகப் பெறு (100) நூறு ரூபாயையும் இவ்வருஷக் கந்தசஷ்டி மகாகாரியத்திற்குச் செலவு செய்யவுள்ளேன். சுவாமிகள் இங்கே வரல் வேண்டு"மென்று திருவனந்தபுரம் - ந. சுப்பிரமணியபிள்ளை தெரிவித்துக் கொண்டதற்கு இவரிணங்கி அவ்வூர்போந்து அக்காரியத்தை நடத்தினர். பாரணை நாளாகிய மறுநாள் அடியவர்கட்கு ஆகாரமளிக்குங் காரியம், அற்றைப்பொழுது அஸ்தமிக்குங் காறும் நன்கு நடப்பதாயிற்று. காரியப்பொறுப்பிலே பிள்ளைக்கு உறவினராயிருக்குஞ் சுந்தரலிங்கம்பிள்ளையை நோக்கி "எத்தனை முறை சமையல் நடந்தது?" என இவர் வினவினர். அஞ்ஞான்று "அன்னமொரு முறையே சமைக்கப்பட்டது; அஃது எத்துணைப் பெயர்க்கும் படைப்பான் எடுக்கவெடுக்கத் தன்னளவு குறையாம லிருந்தது. அஸ்தமித்தபின்புதான் முடிவடைந்தது. கறிபதார்த்தங்கள் மட்டுமே பன்முறையுஞ் சமைத்துக் கொள்ள நேர்ந்தன" என்று அவரிறுத்த விடை பலருக்கும் வியப்பு விளைப்பதாயிற்று. கிளந்துபோந்த ந.சுப்பிரமணியம் பிள்ளையாகிய திருவாளர், திருவாறெழுத் துபதேசிக்கப்பெற்ற இவருடைய சீடர்களுளொருவரே. சீவயாதனாவியாசப் பாயிரத்திற் காணப்படுபவருமிவரே. இப்பிள்ளை தம்முடைய இளைய மகனுக்குக் "குமரகுருதாசன்" என இட்ட பெயர் தம் குருவின் பெயராகலின் அஃதுமவருடைய குருபக்தியை யுணர்த்துவ

தொன்றாயிற்றென்னலாம். சில வாரங்களின் மேல் இவ்வாசிரியர் சென்னை மாநகரமே போந்தார்.

சுத்தாத்வைத நிர்ணய வெளியீடு

வைணவர் சொல்லிக் கொள்ளும் விசிட்டாத் வைதம் போலவே சைவர் சொல்லிக் கொள்ளுஞ் சுத்தாத்வைதமும் வேதத்திற் கூறப்படாதவொன்றாமென்று ஏகான்மவாதிக ளியம்புதலைப் பல்லாண்டுகளொப்பு நராயிருந்த சைவரும் பிறரும் அதிசயிக்கும் படியாகவே (108) நூற்றெட்டுபநிடதங்களைப் பன்முறையும் படித்துணர்ந்த இவ்வாசிரியர், *மண்டலப்ராஹ்மணோப* நிஷத்திலிருந்து அந்தப் பிரயோகத்தையெடுத்துக் காட்டினமையே பிரதமமென்பதை இந்நாடறியும். ஸ்ரீமத்–குமரகுருதாச சுவாமிகளது ***சுத்தாத்வைத நிர்ணயம்*** என்னுநூலுங்கருதிக் கொள்ளத்தக்கதே. வேத மஹாவாக்கியங்கள் நான்கும் சைவசித்தாந்தப்பொருள் பயக்கின்றனவென்று காட்டப்படாது புறங்கிடத்தல் கருதி, அவற்றிற்கு அச்சித்தாந்தப்பொருள் கண்டவாறெல்லாம் ***திருப்பா, வேதவியாச*** மென்பனவற்றிற் பரக்கக் காணலாம். பேசாது கிடந்த பிள்ளையார் சுழிக்குமன்றோ அவ்வியாசத்திற் பொருள்விதித்தார்! இன்னும் எவர்க்கும் புலப்படாமல் அரிதுபட்டுக் கிடந்த இனையன போன்ற வியப்பிற்குரியன பலவுளவென்பதையும் இவராற்றீட்டப் பட்ட நூலுரைகளிலும் வசனங்களிலுங் கண்ணுறலாம்.

உடற்குற்ற நோய்சில உமைபாலன் நீக்கல்

தேசிகர், பொன்னேரியென்னுமூரிற் கணித்தான ***திருப்பாலைவன***மென்னுந் தலத்தையடைந்து அங்குள்ள சிவாலயத்திற் சிவகுமாரதரிசனஞ் செய்த ஞான்று –

‘‘வேலை யுடுத்த விபுலைவாழ் நர்க்கு விவேகநெறி
நூலை வகுத்தத னுட்பமுங் காட்டியந் நோன்மைவழிக்
காலை யளித்தருள் முக்கண்ண னாளுங் கனிவொடுவாழ்
பாலை வனத்திற் குமரனை நன்கு பணிகுதுமே’’

என்னுங் கட்டளைக்கலித்துறையைப் பாடியருளினர். பின்றைச் சென்னை சேர்ந்து வைகினர். அடிகள் தம் தொடையிலும் அரையிலும் இரண்டு கட்டிகள் தோன்றி வாதைபுரிந்தவாற்றைச்

‘‘சடைக்கற்றை தாங்குவ்விச் சங்கர னார்தந்த தங்கவயிற்
படைக்கையெந் தாயறி யாமையி னான்செய்த பண்டைவினை
தொடைக்கட்டி யோடரைக் கட்டியு மாநனி தோன்றியென்னை
நடக்கவொட் டாதுசெய் கின்றது சென்னை நகர்தனிலே’’

என்னுங் கட்டளைக்கலித்துறையால் வெளியிட்டனர். இறைவன் ஒரு சிறுபிள்ளையாகத் தோன்றி, கட்டி நைந்துபோம்படி மருந்துபூசிச் செல்பவனாயினன். இக்காரியம் அவ்வீட்டிலுறைதரு ஜகதம்பாளென்னுமொரு பெண்மணிக்குக் கனவின் வாயிலாகக் காட்டின னிறைவன். அப்பொழுதே அக்கட்டியுடைந்தது. வாதையுநீங்கிற்று. மற்றொருஞான்றுற்ற காதுநோயால் இவர் வருந்தலாயினர். மேலுமெய்துற்ற வைசூரியால் ஆகுலமடைந்தனர். இவ்வாறுற்ற துன்பங்களும் ஆண்டவன் கிருபையால் ஒழிவடைந்தன. இவைகள், ***ஸ்ரீமத் - குமாரசுவாமியத்தின்*** இடையறாது நிற்க விழைதலில் –

‘‘ .... சென்னைசேர்
வாசி யானகா லூரு மீதுகோண்
மருவு கட்டிநை வுறந லற்புறை

பூசி நின்றவோர் பிள்ளையே யிஙன்
புரிவி லார்கள்போன் மறைவ தேதரோ''

''மற்றொர் காலைவெங் காது நோயினை
மருவி வாடினே னுறுவை சூரியால்
அற்ற மெய்தினே னங்கு முன்றயா
வணைந்த ளித்ததே''

என அடிகளே கூறியவாற்றானு மறியக்கிடக்கின்றன.

பத்துப் பிரபந்தம் பாடல் - தங்க ஆனந்தக்களிப்பு விளக்கம்

ஸ்ரீமத்-சுவாமிகள் பாடியருளிய சஸ்திரபந்தம், மயூரபந்தம், (அந்தாதித் தொடைக்) கமலபந்தம், பிறிதுபடு துவிதபங்கி, பிறிதுபடு திரிபங்கி, பிறிதுபடுபாட்டுப் பிரபந்தம், (ஐந்தந்தாதி யெனும்) பகுபடுபஞ்சகம், சஷ்டிவகுப்பு, தங்க ஆனந்தக்களிப்பு, அனவரத பாராயணாஷ்டக மென்பனவே ***பத்துப்பிரபந்த*** மெனுமொரு புத்தகமாயின. சஷ்டி வகுப்பு 32-சந்தபேத முடைத்தாகலானும், தங்க ஆனந்தக் களிப்பு இருதிறப் பொருளுடைத்தாகலானும், அனவரத பாராயணாஷ்டகம் வலஞ்சுற்றிப் பார்க்கினும் இடஞ்சுற்றிப் பார்க்கினும் ஒரு படித்தாகவே நிகழ் ஆறறையாகலானும் பிரபந்தம் பத்தும் மிறைக்கவிகளே ஆம்.

சிவன்	முருகன்	சிவன்
உமை	விநாயகன்	உமை

ஆறறை யென்பது ஈங்கு வரைந்துளதே. சஷ்டி வகுப்பு சோபகிருது வருடம் (கி.பி. 1903) ஐப்பசி மாதம் பாடப்பட்டதாகும். தங்க ஆனந்தக்களிப்பு உலக

வாழ்வாயுள்ள பொன்னுக்கும் பரமவாழ்வாயுள்ள சுப்பிரமணியப் பிரமத்துக்கும் பொருளாமாறு பாடப்பட்ட இரட்டுறமொழிதலே. 43−தங்கமும் நாற்பத்து முக்கோணத் தியங்கவுள்ளன. பொன்னுக்குப் பொருளாமாற்றிலே:− சுப்பிரமணியம்=அழகிய பிரகாசப்பிழம்பு. தெய்வத்தங்கம்= மேலான பொன்.கரம்தங்கல்=கையிலே மோதிரம் முதலியனவாகத் தங்குதல். வேதத்திலிருத்தல்= ஹிரண்ய பாஹு முதலியனவாகக் காணப்படல். நாதத்தின் மேலாதல்=ஒலிதரத்தக்க உலோகப் பொருள்களுள் தாராது மேம்பட்டிருத்தல். அஞ்சனத் தெட்டாமை= மேம்பட்ட பொற்குவைகளைக் காத்திருக்கும் முனியின் காப்பிற் புதையலாக விருத்தல். எல்லாம் மங்கல்=பொன்னாகிய தன்னைப் போற்றா நில வாழ்வு கீழாதல். அளவைக் கடங்காமை=நிலமெங்கும் மண்ணொடு கலந்திருக்குமொரு நீர்மை. உருகாமை=உருக்கலிற் கழிவு காட்டாமை. களவு=பொற்கொல்லர் இரகசியம். விழிக்கிதமாயவிர் தெய்வயானை=கண்ணுக் கினிமையாய் மிளிருந் தெய்வச் சிவிகை; பாரணம் பாரணையென ஆயவாறு யானம் யானையென ஆயதெனலாம். ஏனல்=தினைப்புனம்; இது குறிஞ்சிநிலத்தூர் சார்தலிற் குறும்பொறையெனப்படும். குறும்பொறை காடெனவும் படும். படவே “ஏனலினோர் கொடிதான் படர்தல்” என்பது ஆலமரமல்லாத காட்டுமரம் செடிகளினின்றிரங்கு விழுதெனுங்கொடி படர்ந்து கொண்டிருத்தலெனும் பொருள் பயக்கும். ஞானவிண்ணாதல்=அறிவுக்குரிய பொன்னாடாயிருத்தல். திருப்புகழோன் கண்ட தங்கம்=புகழுடைத் திருவனாகிய குபேரன் கண்டுகொண்ட சங்கநிதி பதுமநிதி யெனும் பொன் எனக் கோடல் வேண்டும்.

மாற்று - 5 - மாற்று முதல் 1008 - மாற்றுவரை கொள்ளப்படு பொன்னின் மாற்றிற்கும், சீவன் சிவமாகு மாற்றிற்குங் கொள்ளக்கிடப்பது, ஏனையவை வெளிப்படை.

உருத்திராக்க கண்டிகை யணிதல்

இப்பொருள், புதுப்பாக்கத் துறைதரு குமார பக்தர்கள் கேட்டு உவகையுறுமாறு சுவாமிகள் நாவானவின்றதேயாம். இவ்வரும் பொருள் மறைந்து போகாமே இங்ஙன மெழுதப்படுவதாயிற்று இவ்வானந்தக் களிப்பைச் சிதம்பரத்திலே ஒரு சைவத்திருவாளர் முன் படித்துக் காட்டும்போதுதான் இறைவனருள், அவ்வீட்டுக்குடையார் வைத்திருந்த புதிய ஒருருத்திராக்ஷ கண்டிகையை ஆசிரியர் கழுத்திலிடும்படி யருள்புரிந்து "இனி எஞ்சியுளதும் பாடு" என்றருளியதாகும். அவ்வாறே பாடிமுடித்த ஆசிரியர், அக்கண்டிகையொன்று மட்டுமே அணிபவராயினர். இவ்வருட் செயல்பற்றி ஆசிரியர் நவின்றதுண்டோ எனின், உண்டென்க. என்னை? ***ஸ்ரீமத்-குமாரசுவாமி யத்துத்*** திருவருட்செயன் ஞாபகத்தில்,

''தங்க மார்சுகக் களிப்பினை யெடுத்தே
சாற்று ஞான்றுசி தம்பரத் திடையோர்
துங்க நாரரு ணின்றிதை யணிந்தே
சொல்க வென்றுகண் மணிவட மெனக்கீ
செங்கை வேலவ''

என்றாராகலின். துங்கநாரர்=தூய அன்பர்; அவர் பெயர் பொன்னுச்சுவாமிப்பிள்ளை, வீட்டுக்குடையார் பெயர் சிவசிதம்பரம்பிள்ளை.

சித்திரகவிகளி னருமை

சித்திரத்தினுட் பல சித்திரந் தோன்ற இலங்குகின்ற கமலபந்தமெனும் விசித்திரகவி சிதம்பரத்தில் ஒன்றேகாற் கடிகையுள்ளே சித்திரமமைத்துப் பாடப்பட்டதாகும். மோனைநயமுடைக் கலிவிருத்தம் வஞ்சி விருத்தம் வஞ்சித்துறையென நிற்கும் பிறிதுபடுபாட்டு, மாலைமாற்று, ஏகபாத மாலைமாற்று, கோமூத்திரி, நான்காரைச்சக்கரம், காதை கரப்பு என்பனவே சித்திரத்தினுட் பல சித்திரமாம். இவ்வித பந்தம் ஒரு மனுடர் மனமுயற்சியினின் றெழத்தக்கதுதானோ? இதனை யெச்செயலெனக் கூறலாமென்றற் கேற்புடை விடை விவேகிகள் நாவினின்றே பிறக்க வேண்டும். வடமொழியிலேனும் தென்மொழியிலேனும் தகைமை வாய்ந்த இப்பத்துப் பிரபந்தம் போன்றதொரு புத்தகத்தைக் கண்ணுற்றாரையுங் காண்டற்குக் காதல் கூர வேண்டுமென்பதூஉம் மிகையாகாது.

விதேகமுத்தியில் வேட்கையும் முயற்சியும் - செவ்வேளருளால் மீண்டும் சென்னை சேரல்

ஆசிரியர், தேகாதி பிரபஞ்சவுவர்ப்புருத்தல் காரணமாகச் சீவன்முத்தி தசையைக் கடக்க வெண்ணினவராய்ச் சென்னையைவிட்டுத் திருவொற்றி யூரையடைந்தார் ஓரிரா. வைகறையில் அவ்வூர் வரைந்து கத்திவாக்கம் வழியாகச் சமுத்திரதீரங் குறுகி, ஆங்கோடு நீரைக்கடந்து நிலனெய்தி, அங்கை நீருமருந்தலின்றி நெடுந்தூர நடந்துபோந்து, பொழுது அஸ்தமிக்கும் அமையத்திற் *பழவேற்காட்டை*யடைந்து, அவணுள்ள சிவாலயத்திலே தெய்வவுருவைத் தரிசித்துத் திருக்கோயில்

வலம் வந்து போந்து, ஆங்கொரு வீட்டுத் திண்ணையின் மூலையின் முக்காடிட்டுச் சாய்ந்திருந்தார். அவ்வீட்டிற்குடையார் இரவு ஏழரை நாழிகைக்குட்பட்ட காலத்தே வீடுபுக்கு வெளியெய்துபு சாய்ந்திருப்பவர் யார் என வினவினார். இவர் அயலூரென்றார். உடனே யொரு தீபங்கொணர்ந்து கண்ணுற்று அஞ்சலி செய்து நின்று, "அடிகளே! இஃதெனதில்லம், என்னுடனிருந்து உணவு கொள்ள வாருங்க"ளென்று பரிவோடு மழைத்தார். இவர், "அன்பிற் பெரியாய்! அழைப்பே பெருந் திருத்தியைப் பெரிதுஞ் செய்வதாயிற்று. வாதியேல்: வருந்தேல்: நீ யுண்டு சயனித்துக் கொள்: விடிந்தாற் கவனிக்கலா" மென்றார். இம்மொழிகளைச் செவிக்கொண்ட அவரும் வீட்டினுட் செல்வராயினர். இவர் விடிவதற்குள் அத்திண்ணையை நீங்கி ஊருக்கு அண்மைக்கண்ணதாய ஒரு பெருந் தடாகக் கரையை யெய்திப் பஞ்சசுத்தி செய்துகொண்டு தம்முடைய கடவுள் வழிபாட்டை முடித்து ஒரு புளியமரத் தடியினின்று கொண்டு "முருகா" என்றுரத்த சத்தமிட்டனர். ஆங்கொரு சாரார்ந்த மரச்செறிவோடுங் கூடிய காட்டினிடைத் தங்கடவுளைத் தியானித்திருந்தார். பசி வாதனையாலே அவணுள்ள செந்நிறக் கள்ளிப் பழங்களைப் பறித்துத் தின்றனர். அவை சிவப்பாகவே கழிந்து போதலையுங் கண்டனர். ஆயிடைப் பெயர்த்துந் தெய்வத் தியான நிட்டையிலிருந்தார். போது அஸ்தமித்தல் கண்டு தடாகத்தை யெய்திப் பஞ்சசுத்தி செய்து கொண்டு கடவுள் வழிபாடென்பதை முடித்துவிட்டு அத்தடாகப் படியொன்றிற் படுத்திருந்தார். படுத்திருத்தலை வயோதிக சைவரொருவர் கண்ணுற்றார். அவர், அம்பர்ப் பிரதிஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள சிவலிங்கத்தைப் பூஜிப்ப வராகலின் உழுவலன்புடையராய் "நீரெத்திறத்தவரோ!

சிவனடியவராய்க் காணப்படுகிறீர்: முதிர்வயதுடையவராயு மிருக்கிறீர்: இவ்விரவிற் கடுங்காற்றும் கடும்பனியும் வீசுகின்ற இவ்விடத்திற் படுத்திருத்தல் என் மனதிற்குத் துன்பம் விளைக்கின்றது: தாங்களெழ வேண்டும்: எழாவிடின் யான் இப்புடை விட்டுப் போகேன்" என்று கூறினர். அவரன்பு மொழியெல்லா முணர்ந்த ஸ்ரீமத்–சுவாமிகள் எழுந்திருந்து, ''ஐயா! இங்ஙனம் படுத்துக்கிடக்கவே என்மன மிசைந்துளது; நுமக்குக் கவலை வேண்டாமே"யென்று கூறினர். அவர், "என் வேண்டுகோளை யங்கீகரித்து என்னுடன் வாருங்கள்; இச்சத்திரத்துத் திண்ணையிற் சயனித்துக் கொண்ட பின் என திருக்கையை யானடைதல் திருப்தியாம். அன்றெனின் அதிருப்தி யேற்படுமாகலின் என் சொல்லை யங்கீகரிப்பது கிருபைக்குக் கட"னென்று அஞ்சலித்து நின்றார். உடனே சுவாமிகள், அவருடன் போய் அத்திண்ணையை யடைந்தார். அடைதலுமவர், அச்சத்திரத்துக் கதவைத் தட்டினர். உள்ளிருந்து மூவர் வெளிவந்தனர். அவர்களை நோக்கி, "இப்பெரியாரை யெவ்வாற்றானுங் கவனிக்க வேண்டும். உள்ளே வருமாறு செய்து கொண்மின்" என்று கூறிவிட்டு அவரிருப்பிட மெய்தினர். அம்மூவருள் இருவர் சத்திரத்தில் வசிக்கும் அந்தணராவர். ஒருவர் தடாகத்து அக்கரையில் வசிக்கும் வைசியராவர். இன்னோர் மிகுந்த அன்பு காட்டிச் சுவாமிகளையுள்ளே யழைத்துக் கொண்ட பின்னர்த் "தாங்கள் உணவுட் கொண்டதுண்டா" என வினவினர். சுவாமிகள் அது வேண்டியதின்றென்றார். எப்போது உணவு கொண்டதென அவர்கள் கேட்டனர். சுவாமிகள் பேசாதிருந்தனர். அவர்கள் வாதாடிப் பட்டினி தானென்பதையுணர்ந்து கொண்டபின் வைசியர், "பெரியீர்! என திருக்கை அடுத்திருக்கிறது: அன்னத்திற் பால்விட்டுப்

பிசைந்து சிறிதளிப்பேன்: உட்கொள்ள வரல் வேண்டும்: என்னைத் தள்ளவேண்டா” மென்று பெரிதும் வேண்டி நின்றார். இவை யாவும் ஈசன் செயலென் றெண்ணினவராய சுவாமிகள், அவரது இல்லம் போந்து அவ்வுணவிற் சிறுவரையுட்கொண்ட பின்னர் அவரோடு அச்சத்திரத்தையடைந்து அங்குப் படுத்திருந்தார். சூரியோதயமானவுடன் வைசியரோடு பழவேற்காட்டுச் சிவாலய அர்ச்சகர் சுவாமிகள் காரியத்தைக் கலந்து பேசிப் பச்சரிசியும் பச்சைப் பயறுந் தருவித்துச் சத்திரத்திற் சமைக்கும்படி செய்து சுவாமிகட்கு உணவூட்டியபின் சாஸ்திர சம்பாஷணை நிகழ்தலையுணர்ந்திருந்தார்கள். மேல் அவர்கள், ‘‘தாங்களிங்கேயேயிருங்கள், பணிபுரிவோ”மென்று பெரு வேண்டுதல் செய்தார்கள். அங்ஙனம், “யான்கொண்ட எண்ணம் இங்ஙனமிருக்க வொட்டாதாகலின் என்னைத் *திருப்பாலைவனஞ்* செல்லுமாறு விடுதல் நுங்கள் கடன்மை”யென்று கழறி, அவர்கள் பின்றொடர்தலை அன்பு காட்டி நிறுத்தி, நடந்து, சூரியன் அஸ்தமிக்கு ஞான்று அப்பாலை வனத்தையடைந்து, கோயில்புக்குக் குகேசதரிசனஞ் செய்து கொண்டு, எதிரிலுள்ள மண்டபக்கண் அமர்ந்திருந்தார் அடிகள். அங்கேயிவரைக் கண்ணுற்ற ஓரன்பர், “தாங்கள் சின்னாட்கட்கு முன்னரும் இங்கு வந்து போயதுண்டன்றோ, இப்பொழுது அடியேனளிக்கும் ஆவின் பாலையுட்கொள்ள வேண்டு’’மென்று பேரன்போடளித்த அப்பாலையருந்தி ஆவயின் மாசிப்பனிமல்கிக் குளிர்மை தரலையுஞ் சகித்துத் தனித்திருந்த இவர், வைகறை நேரத்தில் அவ்விடம் விட்டுப் பொன்னேரி யென்னுமூருக்குப் போய், அதர் வழியாக ஐந்து கடிகைக்குட்பட்ட காலத்தில்

அவ்வூரையடைந்து, காலைப் பூசையை முடித்துக்கொண்டு தெற்கு நோக்கி நடந்து, பகற்பன் மூன்று நாழிகையாமமையம் ***ஆண்டார்குப்ப***மென்னுங் கேத்திரமடைந்தார். அடைதலுங் குமாராலயத்தைக் கண்ணுற்றுக் கைகூப்பி நின்றார். திருக்கதவஞ் சார்த்தப்பட்டிருந்தமையின் திருக்கோயிலைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்துகொண்டு மீண்டு, ஆண்டுள்ள ஒரு சத்திரத்துட்புக்கு ஒரு மூலையில் மனமொருங்கி நிற்குந் தியான யோகத்தமர்ந்திருந்தார். பொழுது அஸ்தமிக்கு மமையம் அந்நிலை நீங்கி மாலைக்கடன் முடித்து அவ்வாலயத்தை நோக்கினர். அஞ்ஞான்றுங் கபாடபந்தன நீங்காமையின் என் செய்வலெனத் திரும்பி வருபவராயினர். இப்படி யிருமுறையும் இவர் வந்து போதலை நோக்கிய ஓரந்தணப் புண்ணியவதி, அருச்சக புத்திரரான சிறுவரை விளித்து நீ அவரைக் கூட்டிக்கொண்டு ஆலயஞ்சென்று அவர் தரிசிக்குமாறு செய்க என்றலும் அச்சிறுவர், அவ்வாறே செய்து திருஅபிடேகத்தினிடையே திருநீறுமளித்தனர். அதனைப் பிரமப்பிள்ளையே கொடுக்கின்றதென இரண்டு கரமுமேந்திப் பெற்று உடம்பிலே திமிர்ந்து மகிழ்ந்து வணங்கி, "அடியேனைக் காத்தருள் களைகண்ணே! கருணாநிதியே! என் கடவுளே! அடிமை தேகவியோகம் எஞ்ஞான்று? யாண்டு? வருந்துகின்றேனே" யென்று வீழ்ந்து வணங்கி யெழுந்து அச்சத்திரவாயிலை யடைந்தனர். அஞ்ஞான்று இரவு மூன்று கடிகையென்னலாம். சத்திரக்கதவு தாளிட்டிருந்தமையின் இவர் வெளியிலேயே நிற்க நேர்ந்தது. அப்போது வீதி வழியே போம் அக்கிராமாதிகாரி, "நிற்குநர் யார்?" என்றனர். இவரொன்றுங் கூறினாரல்லர். அவரொரு தீபங்கொடுவரச்

செய்து இவரை நோக்கிக் கைகூப்பி நின்று “ஐயா! நீர் யாவர்? அயலூரென்னிற் பாம்பன் சுவாமிக ளென்கிறார்களே அவரோ?” எனக்கடாவுங்கடாவுக்குப் புன்னகை புரிந்து, “நீயிர் யாவர்?” என்றிவர் கேட்டமையின் அவர், அவரேயென நிச்சயித்து வந்தித்து, உழுவல் பிறங்க அழைத்துச் சென்று , அன்னமும் பாலும் பொருந்த இனிது பிசைந்திலைக் கலத்திட்டு உண்ணும்படி செய்து சம்பாஷித்து இனிது மகிழ்ந்தார்.

மேன் மிழற்றியபடி கள்ளிப்பழ முண்டதும், பின்றை நிகழ்ந்தனவும் அறிந்துகொளற்குக் ***குமரவேள் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியில்*** -

‘‘கொள்ளச் சயிலா கள்ளிப் பழமுங்
கொண்டேன் பசித்தோர் நாள்’’

எனவும், ***ஸ்ரீமத்-குமாரசுவாமியத்தில்*** இடையறாது நிற்க விழைதலில் –

‘‘யாக்கை யேபனிப் பென்று சென்னைவிட்
டெறுழொ டேகியொல் குறுமொர் கானிலுன்
நோக்கி னாளிரண் டொன்று காறுமே
னுகர்வில் வெப்புமோர் நிகழொர் குப்பமே
பார்க்க வுற்றபோ தூணில் புன்கணும்
படிய வேவனை கடவு ளேயெனைக்
காக்க வென்னொடும் போத ருந்தனிக்
களைக ணேயிநா ளுளைவ தேதரோ’’

எனவும் சுவாமிகள் கூறிய வாய்மைகளுமுள்ளனவே. ஒல்குறு மோர்கான்=பழவேற்காடு. ஒல்குறல் சாம்பலெனப்படுதலிற் பழமையென்னும் பொருண்மைத்து. ஓர் குப்பம்=ஆண்டார் குப்பம். கிராமாதிகாரி பெயர்

நாகரத்தின முதலியாரென்ப. அவர், சத்திரத்துத் திண்ணையிலிராநின்ற சுவாமிகளை விடிந்தவுடன் "பொன்னேரி போகலாம் வாருங்க" ளென்றழைத்தார். அதற்குடன்பட்ட சுவாமிகள், ஆண்டார் குப்பத்துக் குமாரபகவானைச் சிந்தித்து நின்று விடைபெறக் கடவேனென்று விடைபெற்றவராகி அவரோடு பொன்னேரியை யடைந்தனர். அவர், திருவொற்றியூர் மகிழடி சேவையைத் தரிசிக்கலாமே யென்று புகை பண்டியி லிவரையேற்றித் தாமுமுடனிருந்து கொள்பவரானார். மேலுமவர், திருவொற்றியூரில் அடிகளிறங்கினமை கருதி, யான் சென்னை சென்று வருவலென்றோதி அப்பண்டி யிலிருந்தவாறே சென்று, ஆங்குச் சில நண்பினர்க்கு நிகழ்ந்தவாறெல்லாம் அறிவிக்கும் ஓரருளாளரானார். சுவாமிகள் திருக்கோயிலடைந்து சிவகுமார தரிசனஞ் செய்துவிட்டு இராப்போ தொழிந்தவுடன் அப்பர் சுவாமிகள் மடத்து வெளித்திண்ணை மூலையிலமர்ந்து, தெய்வ சிந்தனையிற் சித்தத்தைச் செலுத்தியிருந்தார். பகற்பதினைந்து நாழிகையாகுஞான்று ஓரந்தண மாதுமணி, ஒரு பாத்திரத்தின்கட் பாலும் பக்கலிற் பழமும் வைத்து நிற்றலைக் கண்விழித்துக் கண்டு, இம்மாது இம்மடத்திலிருக்கும் புண்ணியரூபியேயென லுணர்ந்து, பரிவை மெச்சி, அவற்றை யுண்ணுமளவாயுண்ட பின்றை விழிமூடி தியான நிட்டையிலிருந்தார். மாலைப்போதாதலும் அந்நிலை நீங்கி ஆலயம்புக்குப் பரமதரிசனஞ் செய்து வெளிவருஞான்று சென்னைக் கண்ணிருந்து வந்த அன்பர்கள் பார்த்துப் பாதப்போது வணங்கிச் சென்னையையடையத் திருவுளஞ் செய்ய வேண்டுமென்றனர். மகிழடி சேவையானபின்

வருவலென்றும், வரினும் ஆண்டுத் தனித்திருப்பவனாவே னென்றுஞ் சாற்றி, அச்சேவையின்மீது சென்னைமாநகரை யடைந்தார். வைத்தியநாத முதலியார் தெருவின் 35-வது இல்லத்து மேல்வீட்டிலே தனித்திருந்து சிவநிட்டை செய்குநராயினர்.

மூத்தகுமாரர் மரணம்

இந்நிட்டை நிகழ்ந்துவரு நாளில் தம்முடைய மூத்த குமாரர் முருகையா பிள்ளை மரணமாயின ரென்பதை நிஷ்டைவாயிலாகவே அறிந்த இவர், உடனே தம்மனங் கவன்று அசைதலால் அந்நள்ளிரவில் வெளியேவந்து ஒரு குறுஞ்சுவர்மீது வலக்கையைப் போட்டுக் கொண்டு அதன்கட் சாய்ந்தபடியாக நின்றனர். மனத்தை நோக்கி "நினக்கு யாது கவலை? அவன் வந்த காரியந்தீர்ந்து சென்றுவிட்டனன். நீ இறைவனை நாடியிருக்க வருதி" என்று அதனைத் தேற்றிக் கொண்டு உட்புகுந்து முன்போல நிட்டையிலமர்ந்திருந்தனர். மறுநாளிரவு ஐந்துநாழிகை யாதலும் அவ்வீட்டிற் குடையரா௰ பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் B.A., அவர்கள் மேல்வீட்டிற்போந்து, தீபமின்மையால் வெளியினின்று கொண்டே "சுவாமீ! சுவாமீ!!" என உரத்த சத்தமிட்டனர். இவர், "யார்?" என்று வினவினர். "யான் பாலசுப்பிரமணியன்; ஒரு தந்திச்செய்தி வந்திருக்கிறது; படித்துப்பார்க்க வரல் வேண்டும்" என அன்னார் கூறலும், இவர் வெளிவந்து "மகன் இறந்தசெய்தியே; படித்துப்பார்" என்றார். பந்திப்பையுடைத்துப் பார்த்து "அவ்விதச் செய்தியே; பாம்பனிலிருந்து வந்துளது" என அம்முதலியார் கூறினார். அதுகேட்ட பலரும் வியசனித்தார்கள். தந்தி யனுப்பிக்கொண்ட சீடருக்குச் செய்ய வேண்டிய

காரியங்களைச் செய்கவென்பதைக் கடித மூல மறிவித்துவிட்டு முன்போலக் கடவுணாட்டத் தமர்ந்திருந்தார் சுவாமிகள். சில வருடங்கள் சென்று இளைய குமாரர் குமரகுருதாசபிள்ளை மரணச்செய்தியையுஞ் சென்னையிற் றெரிந்தே யிருப்பவராயினர் இவரென்க.

குமரவேள் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி பாடல்

நிட்டை ஏழு திங்கள்காறும் நிகழ்ந்ததென்ன வேண்டும். அது நிகழ்ஞான்றே **குமரவேள் பதிற்றுப் பத்தந்தாதியாய *(100)*** நூறு செய்யுளும் பத்து வகை ஆசிரிய விருத்தங்களால் ஆசிரியராற் பாடப்பட்டனவாம். கல்லும் உருகுமாறு கரைந்து கரைந்து பாடப்பட்டதாயுள்ள இதனை நோக்க, ஆசிரியர் தங்கண்ணீர் வடியவடியக் கலுழ்ந்து நின்று பாடியுளதென்பது வெள்ளிடை மலையென வேற்படுகின்றது. என்னை? ஒல்லும் உவமானச் சுவையோடு உவகைச் சுவையும் ஓசைச்சுவையும் அளாய அருண் மணங்கமழ் சரணாரவிந்த சண்முகசிவ பக்திரசபெளவமாய்ப் பரமசுவானுபவப் பிழம்பாய்ப் பிறங்குகின்றதாகலின், இதனைப் படிப்பவர் தண்ணெனக் குளிர் கண்ணீர் பிலிற்றிக் கடவுள் வழிபாட்டைக் கருதாது புறம்போதற்கு மிடனுண்டோ? கி.பி.1905-ல் இவ்வந்தாதி அச்சிடப்படுவதாயிற்று.

சேந்தன் செந்தமிழ்

மேல், அமைதியைம்ப தென்னுஞ் ***சேந்தன் செந்தமிழை*** ஆசிரியர் பாடினாரென்க. சேந்தன்=செவ்வேட்பரமன். வடசொற்புகாது பாடப்பட்ட

தமிழ் நூலொன்றுமின் றென்னுமொரு குறைவை இஃதொழிக்கத் தோன்றியதாம். பின்னே காட்டப்படு **புலன்வனப்பால்** இஃதினிது புலனாம். செவ்வேண் மார்க்கஞான தீவிரதர போதகப் பொருண்மைத்தாம்.

சிறுநூற்றிரட்டு

ஸ்ரீமத்-சுவாமிகள் செப்பியருளிய ஞானவாக்கியம், கந்தகோட்ட மும்மணிக்கோவை, வடதிருமுல்லைவாயிற் குகபரர்வண்ணம், நவவீரர் நவரத்தினக் கலிவிருத்த மென்பனவுஞ் சேர்ந்த *சிறுநூற்றிரட்டு* கி.பி. 1905-ல் அச்சிடப்பட்டதாகும். போந்த அமைதியைம்ப தென்னுஞ் சேந்தன் செந்தமிழ் கி.பி. 1906-ல் அச்சிடப்பட்டதாகும். அம்மும்மணிக்கோவை வண்ணக்களஞ்சியம், காஞ்சி-நாகலிங்க முதலியார் வேண்டுகோளின்படி அருளிச் செய்யப்பட்டது. அவ்வண்ணம் வண்ணச்சந்த வளமெலா முணர்ந்தவரும், சென்னையில் வசித்த தமிழ்ப்பண்டிதருமான க.வ.திருவேங்கட நாயுடுவெனும் பெயரிய சிவநேசச் செல்வரது வேண்டுகோளங்கீகரித்துத் ‘தைய, தனன, தத்த, தந்தத்த, தானன, தனனதந்த, தந்ததான, தான, தனனா, தனதன, தானனா, தன்னான’ என்னுஞ் சந்தங்களுற அருளிச் செய்யப்பட்டது.

பின்னத்தூரில் நிட்டை கூடல் - ‘நாலாயிரப் பிரபந்த விசாரம்’ எழுத நேர்ந்தமை

மேல், சென்னை மாநகரைவிட்டுச் சிதம்பர மகா கேத்திரத்தை யண்ணிய ஆசிரியர், இக்கேத்திர எல்லைப்பாட்டிலே கீழ்த்திசையிலே மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் ஊமைப்பெண்ணைப் பேசும்படி செய்தருளியது ஈதெனத் தெரிந்து கொண்ட தலமாயுள்ள பின்னத்தூரை

யடைந்து சிவநிட்டை சாதிப்பான் ஆங்கெழுந்தருளினர். அஞ்ஞான்று அவ்வூரிற் கிலமாய சிவாலயத்தைக் கட்டி முடிக்கும் முதன்மை பெறீஇயுள்ள வ.இரத்தினசாமிப் பிள்ளையெனுஞ் சிவநேயச் செல்வர் ஆசிரியரைத் தரிசித்து நின்று, ''இவ்வூர் வாசிகளான சில வைணவர்கள் எம்மரபினரான சைவர்களுட் சிலர்க்கும் வேறு சிலர்க்குஞ் சிவபெருமானையுஞ் சிவனடியார் களையுஞ் சிவசின்னங்களையுஞ் சிவாலயத்தையும் நாளடைவில் இழித்துக் கூறுமாற்றானே தஞ்சமயமே சிறந்ததெனப் போதித்து அவர்களை வைணவ மதத்துட்படுத்தி வருகின்றார்கள். அவ்விடயத்திற்கு ஆழ்வார் பாடலாகிய நாலாயிரப் பிரபந்தத்தையும் வைணவருண்டு செய்த அன்னவர் சரித்திரம் முதலிய புத்தகங்களையுமே ஆதரவாகக் கொண்டுளா'' ரென்றியம்புதல் கணித்த ஆசிரியர், உரிய நியாயங்களைப் போதித்து வரலாயினர். வரும்போது அவ்வூர் வைணவருட் சிலரும் வேற்றூர் வைணவருட் சிலரும் கி.பி.1904 – ஆம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் 23 – ஆம் தேதி முதல் மும்முறை கலாய்த்து வாதிக்கத் துணிந்தனர். அஞ்ஞான்று இரத்தினசாமிப்பிள்ளை, வெற்றி தோல்வி விஷயமாக யாதோருடன் படிக்கை யெழுதி ரிஜிஸ்தர் செய்து கொண்டுதான் வாதத்திற் பிரவேசிக்க வேண்டுமென்று அதற்குரிய இலிகித மொன்றெழுதி அவ்வாதிகட்குக் காட்டினார். அதனைப் படித்துப்பார்த்த அன்னவர் யாது கருதியோ இவ்விஷயத்தில் எங்களுக்கு வாதமில்லை யென்று கூறி வாளாவிருந்து விட்டனர். அந்த இலிகிதம் –

"............................ ரூபாய் முத்திரைக் காகிதம்.

.................ம், ... ம் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கை

‘‘சைவர்’’கள் தங்கள் அவயங்களிற் பஸ்மங்கொண்டு தரித்து வருகிற இவ்வித புண்டரம் வேதத்திலுண் டென்பதை அந்த வேதவாயிலாகச் சைவருளொரு வனாகிய நான் ஒப்புவிக்கத் தவறினால், அவ்வித புண்டரத்தை நானும் இவ்வாதத்திற்கு ஏற்படுஞ் சபையில் வாதிக்க நிற்பவர்களும் மறுபடியும் அணியாமல் இழந்துவிடக் கடவோமாக. வைணவர் வணங்குந் தெய்வத்திற்குப் பதினான்கு வித்தையிற் சேர்ந்த வேதம் முதலிய நூல்களிற் பஸ்மதாரண முண்டென்று காட்டும்படி செய்வேனாக. சிவம், பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்களின் மேம்பட்ட ‘‘சதுர்த்தம்’’ அதாவது நான்காவது தெய்வமென்று வேதத்திற் பல வாக்கியங்களெடுத்துக் காட்டி அந்தச் சிவத்திற்குப் பரத்துவம் ஸ்தாபிக்கும்படி செய்வேனாக. வைணவர்கள் தங்கள் அவயவங்களில் வெள்ளை மண்ணும் மஞ்சட் பொடியுங் கொண்டு தரித்து வருகிற இவ்வித புண்டரம் வேதத்திலுண்டென்பதை அந்த வேதவாயிலாக வைணவருளொருவனாகிய நான் ஒப்புவிக்கத் தவறினால் அவ்வித புண்டரத்தை நானும் இவ்வாதத்திற்கேற்படுஞ் சபையில் வாதிக்க நிற்பவர்களும் மறுபடியும் அணியாமல் இழந்துவிடக்கடவோமாக. சைவர்கள் வணங்குஞ் சிவனுக்கு மேற்படி வேதம் முதலிய வித்தைகளில் இங்குக் காட்டிய ஊர்த்துவ புண்டரதாரண முண்டென்று காட்டும்படி செய்வேனாக.

விஷ்ணு, பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்களில் மேம்பட்ட ‘‘சதுர்த்தம்’’ அதாவது நான்காவது தெய்வமென்று வேதத்திற் பலவாக்கியங்களெடுத்துக்

காட்டி விஷ்ணுவுக்குப் பரத்துவம் ஸ்தாபிக்கும்படி செய்வேனாக. இவ்வித ஏற்பாட்டில் யார் தவறினாலும் (நிபந்தனை.............................) இவ்விஷய வாதத்திற்குச் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்திலாவது சென்னையிலாவது நிகழுங் குரோதி வருடம் தை மாதம் - ஆம்தேதி கூட்டப்படுஞ் சபைக்கு இருதிறத்துக்குமுரிய வடமொழி தென்மொழி வித்துவான்களை ஆஜர்செய்து கொள்ள எவ்வித காரணத்தால் யார் தவறினாலும் அவர், ஆஜரான வித்துவான்களில் அக்கிராசனாதிபதியாயிருக்கு மொருவர் தீர்மானப்படி நடக்கவேண்டும். நடவாவிடின், அங்ஙனமே நம்மில் அநுகூல தீர்மானம் பெற்றவர்க்கு அவ்வித தீர்மானம் பெறாதவர் நூறு ரூபாய் உடனே செலுத்தி இரசீது பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

30–12–1904. { சைவரு ளொருவனாகிய ....
வைணவரு ளொருவனாகிய ....

பின்னத்தூர் விசுவாவசு வருடம் புரட்டாசி மாதம் 11 – ஆம் தேதி } ***பி.வ.இரத்தினசாமிப் பிள்ளை"***

என்னும் இதுவே. அப்பிள்ளை, ''அந்நாலாயிரப் பிரபந்தத்தே சிவபரமாக அமைந்துள்ள தருமங்களையும், அவைபற்றியெழுஞ் சங்கை நிவர்த்தி வாயிலாக நிறுவுஞ் சைவ ஸ்தாபனங்களையும் போதிக்கும் வழியே ஒரு நூல் வசன வடிவிற் சுருங்கவமைத்தருளினால் என்போன்ற சைவர்கட்கும் ஏனையோர்க்கும் பேருபகாரமாயிருக்கு" மென்ற வேண்டுகோள் இனிதாமென அங்கீரித்த சுவாமிகள், அப்பிரபந்தத்திலாய்ந் தெடுத்தவற்றை எட்டதிகாரமாக வைத்து உறுதிப்படுத்துதலின் ***நாலாயிரப்பிரபந்த விசாரமென்னு*** நூலையியற்றி யருளினர். இவ்விவரமெல்லாம் அவ்விசாரப் பதிப்புரை

முகவுரை யென்பவற்றின்கண் அறியலாம். அந்நாலாயிரப் பிரபந்த விசாரம் கி.பி. 1905 - ஆம் வருஷத்தில் அச்சிடப்படுவதாயிற்று.

பின்னத்தூரின் பண்டைப் பெருமை விளக்கம்

மேலை உடன்படிக்கையிற் குறிப்பிடலாய குரோதி வருஷத்துத் தைமாசத்திற்குப் பிறகு அவ்விரத்தினசாமிப் பிள்ளை, சுவாமிகள் சொல்லும்வண்ணம் இத்தலம் ஊமைப்பெண்ணைப் பேசும்படி செய்ததுதானோ வென்பதை நன்கறியும் பொருட்டுத் திருமலைராயன் பட்டணத்தையடைந்து (குரோதி வருடம் மாசி மாதம் 9 - ஆம் தேதி சோமவாரத்திலே) தெய்வத்தை வினவிச் சொல்கின்ற அரங்கசாமிப் பிள்ளையவர்களைக் கண்ணுற்று, யாதுங் கூறாதிருந்து கொண்டே எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுவதைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொண்டனர். உடனே அச்சோதிடர், அடியிற் கண்டபடி ஒரு காகிதத் துண்டிலெழுதிப் பிள்ளைக்கு நல்கினர். அக்காகிதம் -

> உ
>
> ‘‘இரத்தினசாமி, ஆலய சிந்தை. சீரணஸ்தலம். புதுத் திருப்பணி. குளம் வடக்கில் விக்கிரகப் புதையல். பின் அகப்படும். திருவாதவூரார் ஈழ தேசப் பெண்ணைப் பேசுவித்த மகாத்மியம். பின்னஞ் செய்ததாற் பின்னத்தூர் என வழங்கல்’’

என வரையப்பட்டுளதே. இதனால் சுவாமிகளது திருவாக்கைப் பிள்ளை முதலினோர் பெரிதும் மதித்து மகிழ்ந்தார்கள்.

சைவ சமய சரபம் வெளிவந்த காரணம்

இதற்குப்பின் வியவகார விளைவு கருதிய ஒரு சைவர் ***சிவபரதத்துவப் பிரபல சாஸ்திரப் பிரகடன***மென வொருபத்திரிகையை வெளியிட்டதற்கு மறுப்புப் போலக் கூறிக்கொள்வதாய், பெருந் துர்ப்பாஷைகள் நிறைக்கப்பட்டதாய், 1-9-1906 என்னுங்கால மிடப்பட்டதாய், அச்சுக் கூடத்துப் பெயர் முதலியன இல்லாததாய், ***வாயீர்வா***ளெனப் படுவதாய் வெளியிட்டவொரு சிறு புத்தகத்தின் இறுதிக்கண், நும் பெயரிட்டு,

> ''பத்திரிகை முதலியவைகளை யினிப்ரசுரித்தால் அதுகளுக்கு மாத்ரம் யாமும் எம்மவருங் கணிசமான மறுப்பிட்டு வாய் மாளப் பண்ணுவோம்''

என்னுஞ் சொற்களை யெழுதியவிடத்தே சுவாமிகள் பெயரையுமேய்த்து அவரை யெழுதும்படி அவ்வைணவர் தூண்டி நின்றமையாற் சுவாமிகள், ஆலோசித்து அவர் செய்கையடங்குமாறாகவும், சைவ தூஷண பரிகாரமாகவும், சைவதருமமாகவும் ***சைவ சமய சரபம்*** என்னுமொரு நூலை 65-அத்தியாயங்களால் இயற்றியருளினர். இதன் முன்னுரையிலே "தம்மாசிரிய ராற்றலுக்கேற்ப வரையலுற்ற அது நியாயமேயெனப் புகறல் இஞ்ஞான்று வெளிப்பட்டதனால்'' எனவருதலும் ***அவ்வாயீர்வா***ளென்பதைக் குறித்து நிற்பதாயிற்று. இச்***சரபமும்*** அ***வ்வாயீர்வாளென்***பதும் கோர்ட்டு வழக்கில் எக்சிபிட்டுகளாகிப் பெறப்பட்டனவாயுள்ளன. ***சரபம்*** கி.பி. 1908ஆம் வருஷத்தில் அச்சிடப்படுவதாயிற்று.

சில வைணவர் மீது வழக்குத் தொடரல்

இது கண்ணுற்ற வைணவர்கள், அவர்கள் இலிகிதப்படி கண்டனமொன்று மெழுதாமலும், மேலே போந்த உடன்படிக்கை வழிநின்று நியாயம் பெறாமலு மிருந்துகொண்டு, சிதம்பரத்திலும் பின்னத்தூரிலுஞ் சைவ தூஷணப் பிரசங்கங்களும் பலதிறத் துண்டுப் பத்திரிகைகளும் வெளியிட்ட போது சைவர்கள் நியாய வாயிலாகவே வெளியிட்ட அறிவிப்பொன்று வெளிப்போந்தவுடன், சிவநிந்தை, சிவசக்தி நிந்தை, சிவனடியார் நிந்தை, சிவசாஸ்திர நிந்தை யென்பன வற்றையும், எவரும் அருவருக்கத்தக்க ஆபாசக் கீழுரைகளையும் பரப்பிக்கொண்டு உலாவித் திரியும்படியான பெரும் பத்திரிகையொன்று அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்தது. அதனடிப்புடை 1908 – ஆம் வருஷம் செப்டெம்பர் மாதம் 28 – ஆம் தேதி எனுங்காலமுங் குறிப்பிடப் படுவதாயிற்று. இதனைக் கண்ணுற்ற ஸ்ரீமத்–சுவாமிகள், இனி யாவதென்னை! நியாயத்தலத்தில் நியாயம் பெறுவதே கடன்மையென்றெண்ணி அதனையச்சிட்ட இராமாநுஜரெட்டியார், பிளீடர் – திருவேங்கட முதலியார் முதலிய ஏழு பெயர்கண் மீது தென்னாற்காடு ஜில்லா மாஜிஸ்திரேட் கனம் **(Knapp)** ***நாப்*** அவர்கண் முன்னிலையில் நவம்பர் மாதம் 7 – ஆம் தேதி பிரியாது செய்து கொண்டார். சோதனை வாரண்டுகண்மூல மெடுக்கப்பட்ட அவ்வச்சுப் பத்திரிகைக்கட்டு முதலிய சாமான்களோடு மேற்படி பிரியாது திருக்கோவலூர் முதலாவது வகுப்பு சப்டிவிஷனல் மாஜிஸ்திரேட் கோர்ட்டு விசாரணைக்கு அனுப்பப்பட்டது. அக்கோர்ட்டு 1908 – ஆம் வருஷத்து C.C. No. 112-ல்

இவ்வழக்குப் பதிவாயிற்று.

எதிர் வழக்குகள் எழல்

அக்கோர்ட்டாராகிய கனம் P. குன்சாயன் சாகேப் பகதூர் அவர்கள், பல மாசங்களாக இரு பக்கத்துச் சாக்ஷிகளையும் விசாரித்து வருஞான்று, ***சைவசமய சரப***மெனும் புத்தகத்திலே தமக்கும் மற்ற வைணவர்களுக்கும் மதசம்பந்தமான அவதூறுகளிருக்கின்றன வென்று 50, 60 (ஐம்பது, அறுபது) - வகையான விஷயங்களையெடுத்துப் பிரத்தியேகமாக இங்கிலிஷில் மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்து ஸ்ரீமத் - சுவாமிகளவர்கள், திருவனந்தபுரம் - ந.சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள், சிதம்பரம் - சப்ரிஜிஸ்டரார் சிவஞான முதலியாரவர்கள் ஆகிய இம்மூவர்மீது ஒரு வழக்கும், மேற்படி புத்தக விஷயமாய் இ.பி. கோடு 153 - வது பிரிவு என்னுங் குற்றத்துக்குப் பிரியாது செய்து கொள்ள சாங்கிஷன் கொடுக்க வேண்டுமென்று கனந்தங்கிய சென்னைக் கவர்ண்மென்றாரவர்கள் ஆபீசில் ஒரு மனுவும் போந்த 112 - வது நம்பர் வழக்கில் 7 - ஆம் எதிரியாகிய இராமாநுஜ தாஸரென்பாராற் கொண்டு வரப்பட்டன. வழக்கு 1908 - ஆம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் 15 - ஆம் தேதி கொண்டு வந்ததாயுள்ளது. இவையேயு மன்றி 1909 ஆம் வருடம் சூன் மாதம் 11 - ஆம் தேதியில் அந்த 112-வது நம்பர் வழக்கில் 6-ஆம் எதிரியாகிய ச.பு.குருசாமி நாயுடென்பாரால் சிதம்பரம்- முத்துக்கிருஷ்ண ஐயர் முதலிய 24-பெயர்கண்மீது ஒரு அவதூறு வழக்குஞ் சைவர்கள் வெளியிட்ட பத்திரிகை விஷயமாய்க்கொண்டு வரப்பட்டது. இதன்கண் ஸ்ரீமத்-சுவாமிகளும் ஒரெதிரியாகவே சேர்க்கப் பட்டிருந்தார்கள். இவ்வழக்குகள்

அந்த 112-வது நம்பர் வழக்கு முடிவான பின்னேதான் விசாரணைக்கெடுத்துக் கொள்ளப்படுமென்னும் அதிகாரத் தலைவர் அபிப்பிராயப்படி சும்மா கிடந்துவிட்டன.

வழக்கில் சுவாமிகட்கு வெற்றி

கிளந்து போந்த சாகேப் பகதூரவர்கள், கி.பி. 1909 - ஆம் வருடம் அக்டோபர் மாதம் 4 - ஆம் தேதி வைணவராயுள்ள ஏழு எதிரிகளுக்கும் அபராதம் ரூபாய் 950 - ம் செலவும் விதித்தார்கள். இந்த அபராத விவரம் 1909 - ஆம் வருடம் அக்டோபர் மாதம் 22 - ஆம் தேதி பிரசுரமான ***நாகை நீலலோசனி***யெனும் வர்த்தமான பத்திரிகையில் 'மததூஷணைக்குத் தண்டனை'யெனக் குறிப்பிட்ட இடத்தில் -

> ''நமது முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானையும், சிவடினயார்களையும், சிதம்பரத்தில் சதாதூடணஞ் செய்துவந்த அடியிற்கண்ட வைணவர்களின் பேரில் பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் எடுத்த வழக்கின் முடிபு. 1909 – ஆம் வருடம் அக்டோபர் மாதம் 4 – ஆம் தேதி திங்கட்கிழமை பகல் 12 – மணிக்குத் திருக்கோவலூரில் மாஜிஸ்திரேட்டார் செய்த தீர்ப்பு. சிவநிந்தை அடியார் நிந்தையடங்கிய பத்திரத்தை அச்சிடுவித்த சிதம்பரத்து அச்சாபீசருக்கு அபராதம் ரூபாய் 200, சிவநிந்தை அடியார் நிந்தை செய்தவர்களில் மகா—ள—ள—ஸ்ரீ வக்கீல் திருவேங்கட முதலியாருக்கு ரூபாய் 150, குருசாமி நாயுடுக்கு ரூபாய் 150, இராமாநுஜ தாஸருக்கு 150, கேசவபிள்ளைக்கு 100, வாசுதேவ பிள்ளைக்கு 100, பார்த்தசாரதி பிள்ளைக்கு 100, ஆக ரூபாய் 950. இவர்கள் மேற்படி தொகையை மேற்படி மாதம் 13 – ஆம் தேதிக்குள்ளாகக் கட்டத்தவறின் காவலில் வைக்கப்படுவார்களாம்''

என விளக்கினமை பலருமறிந்த செய்கையே. இத்தீர்மானத்தின் மேல் கனந்தங்கிய தென்னாற்காடு டிஸ்ட்ரிக்ட் செஷன்ஸ் கோர்ட்டார் முன்பாக எல்லா எதிரிகளும் அப்பீல் செய்து கொண்டார்கள். அவர்களுள் கேசவ பிள்ளை அபராதம் ரூபாய் 100-ம், வாசுதேவபிள்ளை அபராதம் ரூபாய் 100-ம், ருஜூ போதாதென்ற விதமான அபிப்பிராயத்தினால் திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்றும், மற்றை யெதிரிகளுக்கு விதிக்கப்பட்ட அபராதங்களை உறுதிப்படுத்துகிறே னென்றும் அவ்வப்பீல் கோர்ட்டார் தீர்மானித்தார்கள். விசாரணை காலத்திற் சுவாமிகளேனும் சுவாமிகள் வக்கீலேனும் கோர்ட்டில் இல்லாதிருந்தும் இத்தீர்மானம் பிறப்பதாயிற்று.

கூறிப்போந்த இராமாநுஜ தாஸர் வாதியாகக் கொடுவந்த வழக்குகளுள் ஒன்று சாங்கிஷன் பெறத்தக்கது அல்ல வென்பதாகக் கவர்ண்மென்றாரால் தள்ளிவிடப்பட்டது. இதனைக் காட்டக்கூடிய கவர்ண்மென்று ஆர்டர் ஒன்று சுவாமிகள் பெற்றிருக்கிறார்கள். மற்றொரு வழக்கு, திருக்கோவலூர் சப் டிவிஷனல் மாஜிஸ்திரேட் கோர்ட்டு 1909-ஆம் வருஷத்து C.C.No. 5-ற் பதிவாகி வாதி விசாரிக்கப்பட்ட பின்னரே 6-12-1909-ற் கோர்ட்டாராலே தள்ளி விடப்பட்டது.

கூறிப்போந்த குருசாமி நாயுடென்பார் வாதியாக 24 - பெயர் கண்மீது கொடுவந்த வழக்கு, சிதம்பரம் சப் டிவிஷனல் மாஜிஸ்திரேட் கோர்ட்டு 1910 - ஆம் வருஷத்து C.C.No. 72-ற் பதிவாயிற்று. இவ்வமையம் இக்கோர்ட்டுக்கு மாற்றப்பட்டு வந்த டிப்டி மாஜிஸ்திரேட்டு

பல்லோருள்ளும் கனம்: இராகவாசாரியாரவர்களே இரு பக்கத்துச் சாக்ஷிகளையும் விரைவாக விசாரணை செய்து தமக்கு முன்னிருந்த மாஜிஸ்திரேட்டாலும் தம்மாலும் இவர்கண்மீதுயாதொரு ருஜுவு மேற்படவில்லையென்று விடுதலை செய்யப்பட்ட 13-பெயர்கள் நீங்கலாக ஏனைப் 11-பெயர்கண் மீதே வழக்கை வைத்துக்கொண்டு வாதி பக்கத்துக்கு வக்கீலாக நின்ற சென்னை ஹைகோர்ட்டு வக்கீல் நரசிம்ம ஆசாரியவர்களும் எதிரிகள் பக்கத்துக்கு வக்கீலாக நின்ற ஹைகோர்ட்டு வக்கீல் V. விசுவநாத சாஸ்திரியாரவர்களும் பேசிய ஆர்க்கியுமென்றுகளையும் லா ரிப்போர்ட்டுகளையுங் கேட்ட பின்பு எதிரிகள் குற்றமுடையாரல்லர்; அவர்கள் செய்தது நியாயமென்பதாக 1911 - ஆம் வருடம் அக்டோபர் மாதம் 31 - ஆம் தேதி மஞ்சக்குப்பத்தில் வாதி வழக்கைத் தள்ளிவிட்டார்கள். அந்தப் 11 - எதிரிகள் பெயர்கள் -

1. சிதம்பரம்-முத்துக்கிருஷ்ண ஐயர்,
2. ஐயாக்கண்ணு ஓதுவார்,
3. திருவாதிரை மடம் டிரஸ்டி சதாசிவம் பிள்ளை,
4. வக்கீல் குமாஸ்தா இராமாநுஜம்,
5. பின்னத்தூர் - இரத்தினசாமிப் பிள்ளை,
6. ஜகந்நாத பிள்ளை,
7. சங்கரப் பிள்ளை,
8. கனகசபைப் பிள்ளை,
9. குமாரஸ்வாமிப் படையாச்சி,
10. பாம்பன்-குமரகுருதாச சுவாமிகள்,
11. சண்முகவிலாசம் பிரஸ் சதாசிவம்பிள்ளை

என்பனவே. மாஜிஸ்திரேட் களம் : C.R. இராகவாசாரி யாரவர்கள் வைஷ்ணவ மதஸ்தராயிருந்தும் நியாய நெறிநின்று நியாயங் கொடுத்தமை பெரும் புகழ்மைக்குரியதே. இத்தீர்மானம் இங்கிலிஷிலே பல பக்கங்களைக் கொண்ட பெரிதாயிருத்தலின் இதனையும், போந்த 112-வது நம்பர் தீர்மானத்தையும், அப்பீல் முடிபுகளையும், போந்த 5-வது நம்பர் வழக்கின் தீர்ப்பையும் இங்குவெளியிட இடமில்லை. இவ்வழக்குகளின் நிகழ்ச்சி கூடலூர் மஞ்சக்குப்பம், திருவண்ணாமலை, திருக்கோவலூர், கள்ளக்குறிச்சி, உழுந்தூர்ப்பேட்டை, சோமாசிபாளையம், திருவெண்ணெய்நல்லூர், சிதம்பரம், திட்டைகுடி, விக்கிரவாண்டி, புளியங்குடி முகாங்களிலேற்பட்டமையின் சென்னை முதலிய இடங்களுக்குப் போதலும் வருதலும் புரிதலின் ஸ்ரீமத்-சுவாமிகளுக்குச் சம்பவித்த அலைச்சல் முதலிய சிரமம் எத்துணைப் பெரிதென்னலாம்! 1904 - ஆம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் முதல் 1911 - ஆம் வருடம் அக்டோபர் மாதம் வரையிலும் வைணவர் போராட்டமானது நிகழ்ந்தமை காணப்படுதலாற் சுவாமிகளெடுத்துக்கொண்ட தருமார்த்த கஷ்டம் ஏழாண்டென்று சொல்ல வேண்டும். இதனை, தம்மைச் சைவரெனச் சாற்றிக்கொண்டு திரிவாருள் மிகச் சிலரே உணர்ந்தவராவர். நல்ல தருமந்தெரிந்தார்க்கு இங்ஙனம் விரித்துரைக்க வேண்டுவதொன்றுமின்று, கோர்ட்டு முகாம் பலவற்றுக்குஞ் சுவாமிகள் சென்றுமீடலில் இரவுபகலாகத் துணைநின்றவர், பின்னத்தூர்-பொ. நடராஜபிள்ளையென்பது சுவாமிகள் குறிப்புக்களிற் காணப்படுகின்றது. இவரதன்பும், மற்றும் இயன்ற வுதவிபுரிந்த சைவத் திருவாளர்கள் அன்பும் யாண்டு மெஞ்ஞான்றும் போற்றத்தக்கனவே.

மாற்றாரிழைத்த தீங்கினின்றும் சுவாமிகளை மயிலிறைவன் காத்தருளினமை

காட்டுமன்னார் குடியிலுள்ள வைணவர்களுள் ஒரு சிலர், வைணவரை யெதிர்க்குங் குருவாகிய அவரை நாம் கொன்று மகிழலாமேயென்னுங் கருத்தாற் கூட்டங்கூடிப் பேசினதூஉம், சிதம்பரத்திலும், பின்னத்தூரிலுமுள்ள வைணவர்களுள் ஒரு சிலர் அவரைக் கொல்லுமுபாயம் இஃதாமென்றெண்ணிக் கொடிய சூனியகருமம் புரியுமாறு செய்ததூஉம் பலியாதொழியும்படி தம்பிரானருள் பாலித்தமையும், வழக்குகள் நடைபெறு காலந்தோறுங் கோர்ட்டுகளில் தமக்கொரு வருத்தமுமின்றித் தங்கடவுளின் கருணை தவிசு தந்தருளினமையும் ஆசிரியரே கூறியுள்ளார். ***ஸ்ரீமத் - குமாரசுவாமியத்தின்*** இடையறாது நிற்க விழைதலில் –

''காட்டு மன்னனா ரூருய் வைணவர்
கடிதி னென்னையே கொலைசெய் யெண்ணமே
கூட்டி னாரதுந் தில்லை பின்னைவாழ்
குடில நாமர்கள் கொடிய சூனியம்
ஊட்டி னார்கொலற் கேயஃ துங்கெடுத்
துவகை செற்றுலா மவர்வ ழக்கெலாம்
ஓட்டி யேயெனக் கீந்த வென்றியிவ்
வுலகு கூறுமே யலகில் வேன்முதால்.

அவ்வ ழக்கெலா மாந்தொ றும்விசா
ரணையி லெற்குமோர் தவிச ளித்துநேர்
எவ்வ ருத்தமும் பொன்ற வாண்டவா''

என வருமாற்றாற் கூறியது காணலாம். இவற்றிற்கு வேறான பின்னத்தூரார் செய்கைவாய்ப்பொன்றனை ***ஸ்ரீமத்-குமாரசுவாமியத்துத்*** திருவருட்செயன்

ஞாபகத்தில் -

''பின்னை தனிற்பகை நாரணப் பெயரான்
பெரிது மிகழ்ந்தெனைத் தன்மத தருக்கந்
துன்ன வழைத்தனன் யானுமவ் வாறே
துணிந்த போதவன் மறைந்துபொல் லாங்கு
முன்னி யுருத்தனன் யாரிடம் பிழைதான்
முளைத்த தோவவன் வாயிலிம் மணல்வீழ்
கென்ன வெடுத்தகைம் மணல்விடுத் தேனவ்
வெதிரி மாண்டதிவ் வுலகமு மறிமே''

என்னுஞ் செய்யுளிற் காணலாம். இருக்குமிடத்தே ஆண்டுதோறு நிகழ் ஸ்ரீ கந்தசஷ்டிவிரத மகாபூஜையை அப்பின்னத்தூரிலும் அடிகள் பல்லாண்டு உஞற்றின ரென்ப தறியக்கிடக்கின்றது. அது, மேலைத் திருவருட் செயன் ஞாபகத்தில் -

''செங்கை வேலவ பின்னையி லடியேன்
செய்த கந்தசட் டியிலெதிர் வழக்குப்
பங்க மாமடை வாய்செய மெனவே
பணித்த வாய்மையு நான்மறப் பேனோ''

என வருதலானு முறுதிப்படுகின்றது.

மற்றுமோர் சற்சீடர் சேரல் - சுவாமிகள் சென்னை விஜயம்

சிதம்பரத்திற் கண்ணங்குடிச் சண்முகம் பிள்ளையெனும் பெயரிய கல்வியறிவும் முதிர்வயது முடையாரொருவர் அடிகள்பாலெய்தித் திருவாறெழுத்தை அடியேற்குபதேசித் தருள்கவென்ற பெருவேண்டு கோளை அடிகளங்கீகரித்து அதனை விதிமுறையாக வுபதேசித்தருளினர். அவரும் அவ்வழிபாட்டிற் சிறந்து

நிற்பவரேயாயினர். கிளந்து போந்த 72 – ஆவது நம்பர் வழக்கில் எதிரிகளான 23 – பெயர்களும் ஸ்ரீமத் – சுவாமிகளுடைய சீடர்களேயென்று வாதி குருசாமிநாயுடு வாக்குமூலமும், கோர்ட்டாரவர்கள் தீர்மானமு மேற்பட்டிருத்தலின் அவ்விடத்துச் சீடர்கள் இன்னரின்ன ரென்று தனியே விவரித்தல் அவசியமில்லை. இராமாநுஜ மதஸ்தர்களாகிய எதிரிகள் வியவகார மெல்லாம் நின்று விட்டமையால் ஆசிரியர், 2–1–1914–ல் திருக்கோவலூரை யடைந்து சப் டிவிஷனல் மாஜிஸ்திரேட் கோர்ட்டாரவர் களிடஞ் சென்று, தமது பக்க அனுகூலத்தின் பொருட்டு எக்சிபிட்டுகளாகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த புத்தகங்கள், பத்திரிகைகண் முதலியனவற்றைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டு சென்னை மாநகரம் புக்கனர்.

சம்பந்த முதலியார், சின்னசுவாமி சோதிஷர் முதலியோர் சீடராதல்

கிளந்து போந்த 5–வது நம்பர் வழக்குத் திருக்கோவலூரின்கண் 6–12–1909–ல் முடிவடைந்த பிற்றை ஞான்று ஆசிரியர் சென்னை சென்று வைகியதுண்டு. அஞ்ஞான்று திருவல்லிக்கேணி வாசியாய பு.சம்பந்த முதலியாரவர்கள் அடிகளைத் தமதில்லத்தில் அமுதுண்ண வரல் வேண்டுமென்று வேண்டுதல் செய்தா ரென்பதூஉம், அவ்வண்ணமே அவரில்லமெய்தி யுண்டியுண்டு பெரிதும் மகிழ்ந்து புகழ்ந்தா ரென்பதூஉம்,

''வெம்பந்த நீத்தருள் வேலா யுதனை விரும்பெனக்குச்
செம்பந்த ரிட்டு மிடாதும் வடதிசை தென்றிசைக்கண்
அம்பந்த மாக வளித்த வுணவல்லிக் கேணியில்வாழ்
சம்பந்த னில்லத்தி லிட்டவுண் டிக்குச் சமமல்லவே''

என்னும் பாடலாலறியக் கிடக்கின்றன. இப்பாடல் ***ஸ்ரீமத் - குமாரசுவாமியத்திலே*** மணிமஞ்சரியிலே நிலவி நிற்கின்றது. உணவுண்டலும் பாடலும் 4-3-1910-ல் நிகழ்ந்தன. இதற்குமேல் அம்முதலியாரவர்களும், அவ்வூர் பு.சின்னஸ்வாமிப் பிள்ளை, இராஜாபாதர் முதலியார் ஆகிய இரு சைவத் திருவாளரும் ஆசிரியர் முன்னரெய்தி 'யாங்கள் ஈடேறும்பொருட்டு எங்களுக்குத் திருவாறெழுத்தை உபதேசித்தருளல் வேண்டு'மெனப் பெருவேண்டுகோள் புரிந்தார்கள். ஆசிரியரும் அன்னணமே செய்தருளினர். அவர்களும் அச்செந்நெறி நிற்குநராயினர். இம்மூவருள் சின்னசுவாமிப் பிள்ளையவர்கள் விருப்பம் சோதிடஞ் சொல்வதை அவாவி நின்றதாகலின் இறைவன், அந்நிசியிலே அவர் நித்திரையில் நம் சுவாமிகளைப் போலத் தோன்றி, ''நாளை நீ பெற்றுக்கொள்ளுந் தீக்ஷையைக் குரு ஓரையில் வைத்துக்கொள்'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி மறைந்தமையால் அவ்வோரையிலே அவர்க்கது செய்யப்பட்டதாகும். சோதிடம் நாளுக்கு நாளதிகரித்து விளங்குவதாயிற்று. இவருக்கு ஆசிரியர்மாட்டுள்ள திடபக்தி பலராலும் பாராட்டப்படுவதொன்றாம். இவர் சுப்பிரமணிய தாசரெனவுஞ் சொல்லப்படுகிறார்.

பெருமிறைக் கவியுரை

திருப்பாவென்னும் பெரு நூலிலே "தானைக்கும் ஆனைக்கும் பூனைக்கு நடுச்சார்'' என்னுமடியினை முதற்கட் கொண்டுள்ள மா விசித்திர கவிக்கு எவ்விற்பன்னரும் உரைகாண்டல் இயலாதென்பது நுதலிய ஆசிரியர், கி.பி. 1913-ஆம் ஆண்டிலே சுருங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல், விழுமியது பயத்தலென்னும் அழகு

முதலியன போதரத் தாமே உரைவரைந்தார். அது 14-விசேட அலங்காரங்களைக் கொண்ட கவினுடைத்து. அதன் பெயர் ***பெருமிறைக்கவியுரை***யெனப் படுவதாயிற்று.

தென் தல யாத்திரை

மேல், திருவாலவாய் முதலிய தலங்களுக்குத் தேசிகர் சென்றிருந்தார். அக்காலம் அவர் திருநெல்வேலி ஜில்லா சிவகிரியிற் சிவபக்தியிற் சிறந்து விளங்கா நின்ற ஒருவர் வேண்டுகோளை யங்கீகரித்து அவருபசரிப்பில் அச்சிவகிரியிற் சின்னாள் வசித்திருந்தார். இவ்வாசம் கி.பி. 1914-ஆம் ஆண்டெனலாம். ஆங்கிலங்கு குமாராலயத்திற் குமாரமூர்த்தியைத் தரிசித்து உவகையுற்றனர். பின்றை அவ்வூரை விட்டுச் சங்கரநாராயணர் கோயில், கழுகுமலையென்னுந் திருத்தலங்களையடைந்து சிவகுமார தரிசனம் திருப்தியாகச் செய்துகொண்டு, கோயிற்பட்டி வழியாகத் திருவல்லிக்கேணியையடைந்தனர். அடைதலும் இடக்காலிலொரு சிறுகட்டியும் தொடையிலொரு பெருங் கட்டியுந் தோன்றி அடிகளை வருத்துவனவாயின. அவற்றைக் குணப்படுத்தும் பொருட்டுப் புதுப்பாக்கமென்னுங் குமாரபுரத்திலே காற்றோட்டமுள்ள ஒரு மேன்மாடியை யடைந்தனர். ஆங்கவைகுணமாயின. அச்செவ்வி தொடக்கமாக அவ்வூரிலேயே தங்கினர். சிவகிரிபோந்து மீண்டவாறும், கட்டிகள் தோன்றியவாறும், அவை யொழிந்தவாறும் அடிகளுங் கூறினரோ எனின், - கூறினாரென்க. என்னை? ***ஸ்ரீமத் - குமாரசுவாமியத்தே*** இடையறாது நிற்கவிழைதலில் -

''அன்பர் வாழ்சிவக் குன்றி ருந்துமா
லணவு நன்னரே பெருகு சென்னையே
இன்பொ டார்தலுந் தாள்கு றங்கிலே
யிரணம் விஞ்சுமா பிளவை கண்டுநான்
துன்பு கூருநா ளுண்ம கிழ்ந்துளோர்
துயரு மாறினி தருளி னாயிஙன்
அன்பி லார்கள்போ னிற்றல் யாணரோ
வருணை நாதனேர் மருவும் வேதனே''

என்றாராகலின். அவ்வொருவர் யாவர் என யான் விசாரித்த ஞான்று சிவகிரிக் கணக்கு ஐயாச்சுவாமிப் பிள்ளை யெனும் பெயரிய திருவாளரென்பது புலப்படுவதாயிற்று.

சிவசூரியப் பிரகாசம்

முன்னரேயே ஸ்ரீமத்-சுவாமிகள், தமது பரங்கரை நாவான் மொழிந்தருளிய ***பரிபூரணானந்த போதத்***திற்கு ஏற்பட்ட ***சிவசூரியப் பிரகாச*** மென்னும் உரையில் வடமொழி வேதம் முதலிய மேற்கோள்களோடுங் கூடிய ***விசேட வுரையை*** ஆனந்த (கி.பி.1914) வருஷத்தில் கட்டிகளின் இரணம் ஆறியவுடனே புதுப்பாக்கத்தில் இயற்றியருளின ரென்னலாம். கி.பி. 1914-ம் ஆண்டிலேயே அச்சிடப்படுவதாயிற்று.

மேலுஞ் சீடர் சேர்தல்

கட்டிகளால் வருத்தமுற்ற செவ்வி தம்மால் இயன்ற வுதவியைச் செய்தவர்களுள் கா. இராஜமுத்துப்பிள்ளை, திருவல்லிக்கேணி-தா.வேங்கடாசல முதலியார், தே.குருசாமி முதலியார், மீனாக்ஷிசுந்தர முதலியார், மயிலைக் கந்தசாமி முதலியார் ஆகிய இவர்களை நோக்கி, 'நுங்கட்கு யான் யாது செய்தல் வேண்டும்'? என்று

ஆசிரியர் பரிவோடும் வினவினர். அப்பொழுது, 'அடியேங்கள் உய்தி பெறுமாறு திருவாறெழுத்தை உபதேசித்தருளல் வேண்டு'மென்ற வேண்டுகோட் கிணங்கி அவ்வண்ணமே ஆற்றியருளினர். அன்னோரும் அச்செந்நெறி நிற்குநராயினர். புதுப்பாக்கம் கணபதி நாயகர் சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தைப் பெற்றவராயினார். வேறு சிலரும் தத்தம் பக்குவத்திற்கேற்ப அவ்வுபதேசம் பெற்றவராக வெண்ணப்படுவர். இவர் போன்றார் சென்னைக்கு வேறான ஊர்களிலுமிருப்பரென்பதும் நிச்சயிக்கற்பாற்றே. மேலே போந்த தா.வேங்கடாசல முதலியாரும், மயிலைக் கந்தசாமி முதலியாரும் திருவொற்றியூரிலுள்ள தங்கள் சத்திரத்திற் பிரமோற்சவ காலத்தில் அடியார்கட்கு அன்னம் படைத்து மகிழுந் திருவுடையராயுமுளர்.

ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய பக்தஜன சபைக் கால்நிலைபெறுத்தல்

1915-ஆம் வருடம் ஜனவரி மாதம் 31 – ஆம் தேதி சுவாமிகள் இராயப்பேட்டைப் பாலசுப்பிரமணிய பக்தஜன சபாநிலயத்துக்குக் கால்நிலை பெறுத்தினார். பளபளப்பான கருங்கல்லில் இவ்விடயம் வரையப்பட்டுச் சுவரிற் பதிக்கப்பட்டதாயுளது.

சதானந்த சாகரம்

முன்னரேயே ஸ்ரீமத் - சுவாமிகள், தமது தத்துவம்பகர் நாவாற்சாற்றியருளிய ***தகராலய ரகசியத்திற்கு*** ஏற்பட்ட ***சதானந்த சாகர***மென்னும் உரையுழைப் பொழிப்புரையின் அடிப்புடை நிலவு வடமொழிவேதம் முதலிய மேற்கோள்களோடுங் கூடிய

விசேட வுரையை நள (கி.பி. 1916) வருஷத்திற் புதுப்பாக்கத்தில் இயற்றியருளினர். கி.பி. 1916 – ஆம் ஆண்டிலேயே அச்சிடப்படுவதாயிற்று. விசேட மேற்கோட் சுவையோடுங் கூடிய இவ்வுரையும், ***சிவ சூரியப் பிரகாசத்து*** அத்தகைய விசேடவுரையும் சொற்சுவை, பொருட்சுவை, உவமானச்சுவை முதலியசுவையெல்லாந் துறுமி விளங்குவனவென்று கருத்தூன்றிப் படித்துணரும் யாவருங் கூறுவர்.

ச.சச்சிதாநந்தம் பிள்ளை சீடராதல்

மேல், சென்னை: ச.சச்சிதானந்தம் பிள்ளை B.A; L.T., சுவாமிகளைத் தரிசித்து வந்தித்து நின்று, "இறைவனது திருவாறெழுத்தின் உபதேச வாயிலாக என்னையும் ஆட்கொள்ளல் வேண்டுமே"யென்ற பெரு வேண்டுகோளை அங்கீகரித்த அடிகள் அவ்வண்ணமே செவியறிவுறுத்தருளினர். ஸ்ரீமத் – குமாரசுவாமியத்துக்கு ஒரு ***முன்னுரையும்,*** அதன் முதற்காண்டச் செய்யுள்கட்குப் ***பொழிப்புரையும்,*** இரண்டாங் காண்டத்துச் சண்முக ஞானபுரப்பத்து இரண்டற்கும் ஏற்புடைக் ***குறிப்புரை கருத்துரை***யென்பனவும், பரிபூரணானந்த போத மூலம் உரை தகராலய ரகசிய மூலம் உரையென்பனபற்றி ஒரு ***முன்னுரையும்*** எழுதினவர் இந்தச் சச்சிதானந்தம் பிள்ளையே. இவர் இப்பொழுது பாடசாலை டெபுட்டி இன்ஸ்பெக்டரா யிருக்கின்றனர்.

'திராவிடன்' செய் தெய்வநிந்தனை நீக்க முயலல்

திராவிடனென்னும் பத்திரிகையில் கி.பி. 1917 – ஆம் வருடம் சூலை மாதம் 30 – ஆம் தேதி வெளிவந்த

இலக்கம் 51 – ன் 2 – ஆம் பக்கத்திலே சிவலிங்கத்தையும் தீர்த்தங்களையும் சுப்பிரமணிய மூர்த்தியையும் பெரிதும் பழித்தெழுதியிருத்தலும் சிவாசாரிய நிந்தை முதலியன தீட்டியிருத்தலுங் காணப்பட்டன. இப்படிப்பட்டவைகளை யெவரெழுதிக் கொடுப்பினும் இனிப்பிரசுரிக்க லாகாதென்று நியாயம் பெறுவான், 17–8–1917 என்னுந் தினமிடப்பட்டதாய்ச் சைவத் திருவினர் பலருங் கையெழுத்துச் செய்யப்பட்டதாயுள்ள ஒரு தமிழ் இலிகிதத்தை ஸ்ரீமான் ஸர்.பி.தியாகராஜ செட்டியார் B.A. அவர்களுக்கு, சில சீடர்களோடும் போந்த நம் சுவாமிகள் கொடுத்துக் கொண்டனர். அவ்வேண்டுகோளை யுணர்ந்த அச்செட்டியாரவர்களும் அவ்வித நிந்தைகளைப் பிரசுரஞ்செய்யாதபடி உடனே ஏற்பாடு செய்வாராயினர். அஃதவர் வாழ்நாள் காறும் பேணப்பட்டு வந்தது.

குமாரஸ்தவம்

சாலிவாகன சகாத்தம் 1841–ல் நிகழ் காலயுத்தி (கி.பி. 1918) வருடம் ஆடி மாதம் 7 – ஆம் தேதி இடப்பட்ட ***குமாரஸ்தவமானது*** தமக்குற்ற வெப்பு நோய் நீக்கம் பற்றி ஆசிரியராற் பாடப்பட்டது. அந்நோயும் நீங்கிற்று. இஃது அருச்சனை புரிகாலத்துஞ் சொல்லத்தக்கது.

பாலசுந்தர சுவாமிகளும் குழந்தைவேலரும் சீடராதல்

மேல், புதுப்பாக்கம் பொ.குழந்தைவேல் முதலியாரும், சிந்தார்ப்பேட்டை – பாலசுந்தரனாரும் ஆசிரியர் பால் அறுமுகச்சிவனது மகாமந்திரமாகிய திருவாறெழுத்தை உபதேச வாயிலாகப் பெற

விழைந்தார்கள். அவர், ஆலோசனையின்மீது திருத்தணிகையெனுந் திருத்தலத்தையடைந்து அத்திறவுபதேசத்தை அத்திருவாளர்கட்குச் செய்தருளினர். அஞ்ஞான்று தானே அத்தியாச்சிரமிகள் தரிக்குங் காஷாயதாரணத்தையும் பாலசுந்தர சுவாமிகள் பெற்றுக் கொண்டவராயினர்.

சண்முகசகச்சிர நாமார்ச்சனை

சண்முகசகச்சிர நாமார்ச்சனையென்பதை ஆசிரியர், வடமொழியிலுள்ள பல பிரதிகளை நன்கு பார்வையிட்டு வழுக்களொழியுமாறு செய்து தமிழெழுத்தில் வரைந்து நல்கினமை சித்தார்த்தி (கி.பி.1919) வருஷமாம். அச்சிடப்பட்டதும் அவ்வருஷமேயாம்.

அருணகிரிநாதருக்குக் குருபூசை ஏற்படுத்தல்

சந்தமுனிவராய ஸ்ரீமத் - அருணகிநாதருக்கொரு குருபூஜை அவர் வீடுபேறெய்திய காலந்தொடக்க மாகவுறும் எக்காலத்தேனும் எவரானுஞ் செய்யப் படாதிருத்தல் கருதிய நம் ஆசிரியர், இறைவன்றிருவரு ளிருந்தவாறு அவ்வித குருபூஜையை உத்தராயணத்து ஆறாவது பௌர்ணமிதோறும் நடாத்தும்படி சீடர்களுக்குப் போதித்தார். அவர்களும் பிறரும் அப்படியே நடாத்தி அதனை நடைபெறச் செய்தனர். போதித்த காலமும் நாதர் சரித்திரத்தை யெடுத்துரைத்த காலமும் காலயுத்தி (கி.பி.1918) வருஷமென்றே கோடற்பாற்று.

திட்பம்

1101 – திருப்பாட்டுக்களால் விளங்காநின்ற ***திருப்பாவில்*** (43–திருப்பாட்டுக்கட்கு வேதத் தமிழால் உரையாக வரையப்பட்ட) ***திட்ப*** மென்பதூஉம், மற்றைத் திருப்பாட்டுக்கள் பற்றியுள்ள ***குறிப்புரை*** யென்பதூஉம் சாலிவாகன சகாத்தம் 1843–ல் ரௌத்திரி (கி.பி.1920) வருஷத்திற் புதுப்பாக்கத்தில் அடிகளால் ஆக்கப்பட்டன. கி.பி. 1921 – ஆம் ஆண்டில் அச்சிடப்பட்டன. பொருட் பொலிவோடு தமிழ் வளந் துறுமித்திகழ் இவ்வுரைகளின் அருமை பெருமைகளை அளவிடலெளிதன்று.

சிவஞான தீபம்

சிவஞான தீபமென்பது, ஆசிரியராலாக்கப்பட்ட ஒரு வசன நூலே. இஃது அவராலேயே திருத்தியும், கழித்தும், சேர்த்தும் புதுக்கப்பட்டமை சாலிவாகன சகாத்தம் 1844 – ல் துர்மதி (கி.பி. 1922) வருடம் கார்த்திகை மாதம் – ஆம். இது வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநயப்பாட்டினைத் திறம்பட வெடுத்துரைக்கும். கி.பி.1922–ஆம் ஆண்டு அச்சிடப்பட்டது.

அடிகள், சில தினங்கள் உணவின்றியிருந்து வருந்தியது காரணமாகக் கி.பி. 1921 – ஆம் வருஷத்து டிசம்பர் 2, 3 (இரண்டு, மூன்று) ஆந் தினங்களில் –

‘‘நீற்றிற்குங் கண்மணி மாலைக்கு நின்றிரு நாமசெப
ஆற்றிற்கு மாசைப் படுமெங்க ணெஞ்ச மறிந்தணைப்பார்
பேற்றிற் குரியபி ரானேயெந் தாய்வள்ளி பேணுமின்பே
சோற்றிற்கு நான்படும் பாடிங்குச் சொல்லி முடிவதன்றே.

ஊர்வெறுத் தேனுற வோர்வெறுத் தேன்மனை யோடுசெல்வச்
சீர்வெறுத் தேன்பிர சங்கங்கள் கூடுந் தெருவெறுத்தேன்
ஏர்வெறுத் தேன்வயிற் றுப்பசி யாக வியம்புமொரு
சூர்வெறுத் தேனல்ல னென்செய்கு வேனயிற் றூயவனே.

கூடல் விதிக்கின்ற வேதம் வழுத்துங் குமரநின்றாள்
பாட விதித்த கருணையெங் கேயயிற் பாகுவெங்கே
தேட விதித்த பெருமையெங் கேசுர சேனையெங்கே
நாட விதித்த நலனதெங் கேநெஞ்ச நைகின்றதே''.

என்னும் பாட்டுக்களைப் பாடினரென்றல் ***ஸ்ரீமத்-குமாரசுவாமியத்தில்*** மணிமஞ்சரியில் அறியக் கிடக்கின்றது.

அல்லிக்கேணிக் கடற்கரையில் அடிகள் அறிவுரை வழுங்கல்

பல வருடங்களாகக் குமாரபுரமெனும் புதுப்பாக்கம் வதிந்துள்ள இவர், மாலைப்போது தோறுந் திருவல்லிக்கேணிச் சமுத்திர தீரத்தையடைந்திருந்து பத்து நாழிகைக்குமேல் இருப்பிடமடைதலும், ஆங்கு இராப்புசிப்பாகு பால்பழ முண்டபின்பு சில தினங்களிற் பெயர்த்தும் அச்சமுத்திர தீரத்தை அடைந்திருத்தலும், ஆயிடைத் தனித்திருந்து கடவுளைத் தொழலும், சில தினங்களில் வேனிற்கால வெப்பம் மிக்குறின் அத்தீரத் திருந்தவாறே பால்பழ முட்கொண்டு அங்கேயே இருந்துவிடலும், சூரியோதயத்திற் புதுப்பாக்கம் திருவல்லிக்கேணி சென்னையாய இவ்விடங்களுளொன்ற னையடைதலும் இவர் செய்கைகளாகவிருந்தன. வெண்மணலிருக்கைக்கும், சந்திரப் பிரகாசத்திற்கும், நின்மல ஆகாயதரிசனத்திற்கும் இவர்மனம்

விழைதலுடைத்தாகலின் அச்சமுத்திர தீரத்தை அக்காலங்களிற் பெரிதும் விரும்புவரெனல் வலியுறுத்தப்படும். சில சமயம், சென்னைக் கடற்கரைவரை வெண்மணல் வழியாக நடந்துபோய் மீளத்திரும்புவர். பூரண சந்திரன் கீழ்த்திசையில் ஒளி செய்து கொண்டிருக்கு மொருநாள் மேற்றிசையின் மெல்லிய மழைமேகமிருந்தது. அதனையிவர் நோக்கினர். நோக்கலும் சூரியனுக்கெதிரே காணப்படும் வானவில்லைப் போலவே அம்மேகத்திலே இரட்டை வில் பச்சை முதலிய வர்ணங்களோடு பிரகாசித்தலைக் கண்டதிசயித்தனர். “இராத்திரியில் வானவில் காண்போன் சடிதியின் மரணமாவன் என்னும் புத்தக நிச்சயத்தை யான் கண்ணுற்றவில்லானது மறுப்பதாயிற்று. என்னை? 6, 7 (ஆறு, ஏழு) - வருடங்களாயின அஃதென்னாற் காணப்பட்டாகலின்” என்று தஞ்சீடர்கட்குரைத்தார். அக்கடற்கரையிலே தாந்தங்கி யிருத்தலறிந்துவந்து பக்கலிலிருக்குஞ் சீடர்கட்கும், பார்த்தசாரதி செட்டியார், சிவசங்கரத் தம்பிரான் முதலிய நேயர்கட்கும் நீதியையும் பரமபக்தியையுஞ் சக்தியையுஞ் சலியாது போதிக்கும் பேராற்றலும் இவர்பாற் காணப்பட்டது. சமுத்திர தீரத்திலே சித்திரைமாதத்துப் பௌர்ணமியிலே வேற்பெருமானுக்குச் சிற்றுண்டி படைத்துண்டலென ஒரு விசேஷத்தை இவரேற்படுத்தினர். அப்படி அது நிகழுந்தோறும் அந்த இயவுள் பிரசாதமாக அஃதுண்டோர் உள்ளமுஞ் செவியும் உவகை பூக்க நெடுநேரம் பரத்துவப் பிரபாவம் போதித்தலும் இவர்கடப்பாடாய் வயங்குவதாயிற்று. இராக்காலத்திலாம் அச்சிற்றுண்டிக் காரியத்தை முன்னர் நடாத்தினவர் பு.சம்பந்த முதலியாரென்பதூஉம், பின்னர் நடாத்திக்கொண்டு வருபவர் பொ.குழந்தைவேல்

முதலியாரென்பதூஉம், இவ்விரு நல்லாருஞ் சீடர் குழுவைச் சேர்ந்தவர்களேயென்பதூஉம் பலருமறிந்த உண்மையாம்.

ஆங்கில மருத்துவர்க்கு ஆன்ம உண்மையொன்று அறிவுறுத்தல்

ஆங்கிலம் பயின்று B.A. பட்டம் பெற்றுச் சென்னை வைத்தியசாலையொன்றில் உடலமைப்பு முதலியன கற்றுக்கொண்டிருப்பாரு ளொருவர், ஒரு தினஞ் சமுத்திர தீரத்திற்கிடக்கின்ற மரத்தின் மிசைச் சாய்ந்து கொண்டிருந்தார்; பார்ப்பாரெனவே காணப்பட்டார். அவர், இவ்வாசிரியரை நோக்கி இரத்தமே அறிவுடையான்மா வென்றும், கையிலுள்ள இரத்தத்தை மேலேறச் செய்துவிடின் அதனிலுணர்ச்சியிராதென்பதை யறியலாமென்றும், பண்டைக்கால இருடி முனிவரென்பார் இவ்வுண்மையறியா மடவோரென்றும், அவர் புத்தகங்களைக் கொண்டே ஆன்மாவொன்றுண்டென்பது நுங்கூற்றாமென்றுங் கூறினர். அவரை நோக்கி இவர் சில கடாக்களையெழுப்பினர். அவை வருமாறு :– இரத்தம் அறிவாயின் அதிகரத்தமுள்ளார்க்கு அதிக அறிவு கூறல் வேண்டுமன்றோ? நுமதுடம்பை நோக்குழி அதிகரத்தத்திற் கிடனின்றென்றலை யெவருமொப்பு மாற்றானே நுந்தீர்வையும் ஆன்றவறிவுடைமை யாகாதே; இதன் மேலும் நீர் கூறுவதியாது? என்பனவே. இவை செவிமடுத்த அவர், ஆராய்ந்தறிந்த தீரர் தீட்டிய நூல் யானுரைத்தவாறே கூறுகின்றதென்றார். இவர், இங்கிலிஷ் வைத்தியரே (Chloroform) குளோரபாரம் என்னுமொரு மருந்தால் உணர்ச்சியிழந்த ஒரு மனிதனுடைய காலைக் கையை நறுக்கு ஞான்று இரத்தம் மளமளெனப் பெருகுகிறது; அஃது உயிராய் உணர்வாயிருப்பின் அவன்

யாங்ஙனம் உணர்ச்சியிழந்து கிடப்பவனாவன்? கிடக்கின்றமையின் உதிரம் ஆன்மா அன்றென்பதும், இம்மருந்து கண்டுபிடித்தற்கு முன்னரே நுந்தீரர் தீட்டிய புத்தகமே நும்மறிவுடைமைக் கருவியாயிற்றென்பதுஞ் சித்திக்கின்றன. இரத்தத்தைப் பிராணவாயுவும் பிராண வாயுவை ஆன்மவுணர்வும் பற்றி நிற்குமென்பதும், அவ்வுணர்வையும் வாயுவையும் அடங்கச் செய்திருத்தலே குளோரபாரத்தின் செயலென்பதும் நீருணர்ந்து கொளின் நுணுகினு நுணுகாய ஆன்ம சக்தியினுண்மை ஓராறு புலனாதல் கூடுமென்று கூறலாயினர். வம்புவிளைத்தவாதி வாளாவிருந்து விட்டனர். இவற்றை யுய்த்துணர்ந்த சீடர்களும் பிறரும் வியப்புற்று மேலுங் கேட்டுத் தெளிதலிற் செவி சாய்த்திருந்தார்கள்.

‘மஹாதேஜோ மண்டலத்தார்’

மஹாதேஜோ மண்டலவடிவ குமாரபகவானொருவனையே வழிபடுவார் எத்தேசத்தாராய் எக்குலத்தாராயிருப்பினும் அவரெல்லாம் ***மஹாதேஜோ மண்டலத்தாரெனுஞ்*** சபையினராவரென்று அடிகள் நிர்ணயித்த பரமதருமமொன் றுளதென்பது கொளக் கிடக்கின்றது. யாங்ஙனமெனின், –

> ‘‘அளவிலாத் தேஜோ மண்டல இறைவனொருவனையே ஆசாரத்தோடு மன்போடும் வழிபடூஉம் அடியாரனைவரும் எத்தேசத்தாராய் எக்குலத்தாராயிருப்பினும் அவர், ‘‘மஹாதேஜோ மண்டலத்தார்’’ ஆவராகலின், யாமவரை யிப்பெயர் தரித்துநிற்கும் கடன்மைக்குட்படுத்தியுள்ளேம்.’’

எனத் திட்பத்திலும் (திருப்பா – கடவுள் வணக்கத்து 3–ன் உரை),

"அவனரு ளொன்றே வேட்டெவ்
வரந்தைவந் துறினு நிற்போர்
எவணுறு பதியிற் றோன்றி
யெங்கிருந் திடினுஞ் சாதி
எவனென வினவு வார்முன்
யாதுரைத் திடினு மன்னோர்
கவனமின் மாதே சோமண்
டலத்தராய்க் களிப்பார் மன்னோ"

எனச் ***செக்கர்வேள் செம்மாப்பிலுங்*** கூறப்பட்டமையி னென்க,

சுவாமிகளின் சித்தாந்தம்

செக்கர்வேள் செம்மாப்பு, செக்கர்வேளி றுமாப்பு எனப் பெயரிய இரண்டு செய்யுணூல்களும் கி.பி. 1899, 1913, 1923-ஆம் ஆண்டுகளில் ஆசிரியரால் ஆக்கப்பட்டன வென்னலாம். ***எழுவாயுரையில்*** -

> ''இதனுள் முழுமுதலிலக்கண வதிகாரமும், செக்கர் வேளிறுமாப்பினுள் வீடு பேற்றதிகாரமும் எமது முடிவான சித்தாந்தமாகும். 1101 – திருப்பாட்டுக் களானிரம்பியுள்ள திருப்பாவென்னும் எமது நூலினுள் 43 – திருப்பாட்டுக்கட்கு மேற்கோள்களோடு வேதத்தமிழாலுரையாக வரையப்பட்ட திட்பத்திலே இத்தீர்வையே எமது முடிவான சித்தாந்தம் எனவுந் தீட்டப்பட்டமையின் அந்நூலுட் பரந்து கிடக்கும் பொருளும் சுருங்கி நிற்கும் பொருளும் இச்சித்தாந்தமேயாம். இன்னும் எம்முடைய பத்திய கத்திய ரூபமாயுள்ள பன்னூல்களின் முடிபும் இதன் கண்ணேயே அடங்கும்''

என்று ஆசிரியரே கூறியிருத்தலின் இந்நூல்களின் நுட்பதிட்ப நிபுணத்துவம் உணர்வாருணர்ந்து கொளலாம்.

சுவாமிகட் குற்றதோர் பேராபத்து

ஆசிரியர் ஐந்து காண்டங்களாக இயற்றியருள் ***ஸ்ரீமத்-குமாரசுவாமி***ய மெனும் பெயரிய காவியம், கலியுகம் 5023 – ஆம் ஆண்டுக்குச் சரியான சாலிவாகன சகாத்தம் 1844 – ல் துர்மதி (கி.பி. 1921) வருஷம் ஆடி மாசம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாகும். இது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது கி.பி. 1923 – ஆம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் 27 – ஆம் தேதி பகல் சென்னைத் தம்புசெட்டி வீதியிற்போம் ஒரு குதிரை பண்டியின் சக்கரமொன்று ஆசிரியரது இடக் கணைக்காலிலேறிக் காலை முரித்துவிட்டது. உடனே அவர் சில நல்லவர்களால் இராசாங்கத்துப் பெரிய வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு போகப்பட்டார். உரிய சிகிச்சை நிகழ்ந்தது. அக்கணமே திருவல்லிக்கேணி யிலிருந்து சோதிடம் – சுப்பிரமணிய தாசரும் அவர் மனைவியார் பார்ப்பாத்தியம்மாளும் வந்து சுவாமிகளுக்குச் சம்பவித்த துன்பத்தைக் கண்டு கண்ணீர்விட்டுக் கதறியழுதார்கள். அடுத்த நேரத்திலே சிவசங்கரத் தம்பிரானென்னும் அன்பர் ஓடிவந்து அடிகளைக் கண்ணுற்றுக் கண்ணீர் வடித்தழுதார். பின்னர் வந்து பார்த்தவர் பலராவர். சில தினங்கள் காறும் வைத்தியசாலையில் அன்பர் கூட்டம் அதிகமாயின. பின்னே தமதிருக்கையிற் ***சண்முககவச*** பாராயணத்தைப் பெரிதும் நடாத்திய அச்சுப்பிரமணிய தாசருக்கு அம்முரிந்தகால் எதிரிலே தரிசனமாயிற்று. எலும்பு கூடுங்காறும் பாராயண காலத்தே அத்தரிசனத்தை அவர் கண்டு கண்டு வணங்கி மகிழ்ந்து வெளியிடுபவ ராயினார். தரிசித்தபோது அக்காலில் இரண்டு திருவேல்களின் இலையலகு அடிப்புடையிலே

பொருந்தப்பூட்டப்பட்டும் மற்றொரு திருவேல்முனை தாங்கி நிற்குமாறு நிறுத்தப்பட்டுமிருந்தன.

மயூரவாகன சேவனம்

பதினோராவது நாளிரவு, குமாரபகவான் வாகனமாகிய மயில்கள் மேற்றிசையிலிருந்து நடனம் பண்ணிக்கொண்டுவர, ஆசிரியர் தரிசித்துப் படுக்கையிற் கிடந்தபடியே கைகூப்பி வணங்கினார். அம்மயில்களுள் தன் கலாபத்தை மண்டலாகாரமாக்கி ஆகாயமெல்லாம் ஆவரணித்து வலப்புறத்தே வந்தவொன்று பெருவடிவினதாகும். இடப்புறத்தே நடித்துவந்த ஒன்று அதிற் சிறுவரை குறைந்த வடிவினதாகும். இம்மாபெருங் காட்சியையே "மயூரவாகன சேவனம்" என மஹாதேஜோ மண்டலத்தார் கொண்டாடிக் கழி பெருங் காதல்கொள வுரியவராயினர். பின்றை ஓரிரவு அவ்வைத்திய சாலையிலே தமது படுக்கையிலே தம்மோடு ஒரு செவ்விய குழந்தை படுத்திருக்கக் கண்ணுற்றுக் களிகொள்போது அது மறைந்துவிட்டது கண்டு ஆசிரியர் அவன் றிருநாமங்களு ளொன்றனைப் பன்முறையும் உச்சரிப்பவராயினர். 'பதினைந்து நாட்களில் இரணம் ஆறிவிடும். அதுபரியந்தம் இவ்வைத்திய சாலையைவிட்டு யாண்டேனும் போக வேண்டா' வென்னுந் திருவாக்கும் வெளிப்பட்டது.

இடர்நீக்கம் - அன்பர் பணி

பின்பு குணங்கண்டு வைத்தியசாலையைவிட்டு ஒரு பண்டியிவர்ந்து புதுப்பாக்கத்திற் புதுக்கப்பட்டிருந்த பொ. குழந்தைவேல் முதலியாருடைய வீட்டிலே ஆசிரியர் தங்கினர். புதுப்பாக்கவாசிகளாய க. வேலாயுத முதலியாரும்,

மாசிலாமணி முதலியாரும், தாமோதர முதலியாருமாகிய இவர்கள், ஆசிரியர் மீது வைத்த பக்தியால் அவ்வீட்டில் இரவு பகலாகத் தங்கியிருந்து இயன்ற வேலைகளையிழைக்கும் அன்பராயினர். குழந்தைவேல் முதலியார் மனைவியார் புஷ்பவதியம்மாள் ஆசிரியர் கால்நடைகொள்ள வேண்டுமென்னுங் கருத்தால் மிகு விசுவாசத்தோடு அவரைப் பெரிதுங் கவனித்த சீலமும், இராமநாத முதலியார் அவர்கள் அன்னையார் சீவரத்தினாம்பாள் தமது வயோதிகத் தன்மையை ஒரு பொருட்படுத்தாமல் அவருக்கு ஆகாரஞ் சமர்ப்பித்து நின்ற நீர்மையும், சிற்சில வமையம் ஆசிரியரைக் கண்ணுற வந்தாருள் ஞானசாகர முதலியாருமொருவராய் வயங்கியவாறும், நல்லார் பலரும் போற்றத்தக்கனவாம். இரண்டு மாசங்களுக்குமேல் வெயில் வெப்பம் ஆண்டு மிக்குறல் கருதி P. ஜகந்நாத முதலியார் சென்னை: நம்புல்லையர் தெருவிலே பெற்றுள்ள ஒரு மேன்மாடியை யடைந்திருந்தனர். சில நாளாயபின்னே கால்நடை நன்கு கொள்வாராயினர். இங்குக் கூறப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளின் விவரவிஸ்தார மெல்லாம் ஆசிரியரே போந்த காவியத்தே ***அசோககால வாசத்தே*** கூறியுள்ளாராகலின் ஆங்குக் கண்டு கொளலாம். போந்த ஜகந்நாத முதலியாரும் அவர் மனைவியார் பாலம்மாளும் தாம் வசிக்கும் வீட்டின் மேன்மாடியில் ஸ்ரீமத் - சுவாமிகள் வதிந்துள்ளாராகலின் இயன்ற பணிகளை அவர்க்குச் செய்வாமெனுங் கருத்துப் போதர, சில கைங்கரியம்புரி புண்ணியமுடையராயினர். பழைய வண்ணாரப்பேட்டை ஸ்ரீமத் - சண்முகானந்த சுவாமிகள் ஆசிரியரை அடிக்கடி வந்து பார்த்துச் செல்பவராயுமிருந்தார். பரிவிலார் செய்கை இங்ஙனமொன்று மில்லையாம். அவர், பகவான் பரிவைக்

காண்பது யாங்ஙனமேயோ! உள்ளும் புறனுமிருந்து அவனறிகின்றனனே!

ஸ்ரீமத் குமாரசுவாமியம்

கிளந்துபோந்த ஸ்ரீமத்-குமாரசுவாமியத்தின் காண்டங்கள் ஐந்தனுள்ளுங் கால்முரிவுக்குப் பின்னர் நிகழாச் செய்யுளனைத்தும் அம்முரிவு கூடிக் குணமார்ந்தவுடன் ஆசிரியராற் பாடப்பட்டன. ஐந்து காண்டமும் 1192 – திருச்செய்யுள்களா னிரம்பியுள்ளன. இந்நூன் ***முன்னுரையில்*** – "நுவலும் பொருளானும் நுவன்றோன் பெருமையானுஞ் சாலச் சிறப்புடையது. என்னை? நூலின் பொருளாவான் நுதல் நாட்டத்திறைவன் குமாரனும், நுவன்றோன் அக்குமாரன் மெய்யடிமைத் திறத்தில் இஞ்ஞான்று தலைசிறந்து விளங்குமோர் தபசியுமாகலின்" என மொழிந்திருக்கும் வாய்மையும் இங்குக் கருதிக்கொள்ளத்தக்கதே. ஏற்புடைப் புதிய புதிய வர்ணனைகளோடும், எதிர்கால நிகழ்ச்சிதானே யொலிக்குமாறு கூறும் இரட்டுற மொழிதல்களோடும், வேறுபட விளம்பும் இரட்டுற மொழிதல்களோடும், சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ற சந்தத்தோடும், சந்தவேறுபாடுகளுட் பல புதியன தரு மதுகையோடும், எழுத்தளவுகள் பொருந்த நடக்கும் நிரல்களோடும், இறைவ னிலக்கணத்தோடு மாறுபடாப் பரிசுத்த பரம சரிதங் களோடும் நிகழ் விழுமங்கொண்டுளதிந்நூல்.

இவ்விழுமம் பார்த்துணர்ந்தவொருவர், தமிழ்ப் பயிற்சியுடையராகக் காணப்படுமொருவர்பால் இந்நூற்றிறமெடுத்தியம்பியபோது 'ஒரு புத்தகம் முழுதும் வகையுளிசெய்து பாடப்பட்டுளதென்பதை நீரறிந்

திருக்கிறீரா?' என்று அத்தமிழர் வினாவிய வினாவிற்கு மேல் ஒன்றுங் கூறவியலாது வந்த அவ்வொருவர், சுவாமிகள்பாலெய்தி 'வகையுளியென்பதி யாது? அவ்வகையுளி செய்து பாடல் வருத்தத்திலாவ தாயின் தங்கள் பாடல்களுள் யாது அவ்வித வருத்தத்திற் பாடப்பட்டது?' என வினவினர். சுவாமிகள் அவரை நோக்கி –

''வகையுளி பேசவுள்ளீர்! அவ்வுளி – பூட்டுவில் மொழிமாற்று முதலிய பொருள்கோள்கள், சிலேடைகள், இரட்டுறமொழிதல், இருகாலப் பொருடரு மிரட்டுறமொழிதல், வழியெதுகை, தலையாகெதுகை, நிரோட்டகம், நிரோட்டகப்பிறிதுபடு பாட்டு, ஏகபாதம், மாலை மாற்று, மாலை மாற்றுப் பிறிதுபடுபாட்டு, பாடகமடக்கு அந்தாதிமடக்கு ஓரெழுத்து விகற்பமடக்கு முதலிய மடக்குகள், கொம்பில்லது, ஒற்றில்லது, வல்லினத்தது, மெல்லினத்தது இடையினத்தது, நெட்டெழுத்தானிகழ்வது, குற்றெழுத்தானிகழ்வது, வெண்டளைகொண்டு நிகழ்வது, சீர்முழுதும் நெடிலோடொற்றணைதல், குறிலோ டொற்றணைதல், சதாக்கரம், ஒற்றிலாச் சதாக்கரம், அட்டோத்தர சதாக்கரம், ஒவ்வோரடியும் எழுத்தளவுடைமை, முதலயல் இரண்டுசீர் குழிப்புவண்ணம், முற்றுங்குழிப்பு வண்ணம், பல்சந்த வகுப்பு, திரிபாகி, பிறிதுபடுபாட்டு, பகுபடுபாட்டு, பாட்டுடைத்தலைவன் பெயரை விடாதுகொண்ட (125) நூற்றிருபத்தைந்து பங்கி முதலிய பல்வகைப் பங்கிகள், அவற்றுட் பா நான்கும் இனமும் உறுநிரலில் அனைத்துங் குழிப்புவண்ணமாங் கவிப்பிரமம், உவமானப்பிரமம், கட்டளைக்கலித்துறையைப் பல்வகைச் செய்யுள்களாய் அந்தாதித்து ஒரு நூலாக்கல், அதன் கண் முடுகுசெய்தல், ஒரெதுகைப் பத்து, எதுகைமோனையுடைப் பண்ணடைச் சுழிகுளம், ஒற்றிலாச்சுழிகுளம், எதுகைமோனை பிழையாக் குழிப்பு வண்ணச் சருப்பதோபத்திரம், தமருகபந்தம், இரதபந்தம், சதுரங்க பந்தம், சஸ்திரபந்தம், சதாக்கரமயூரபந்தம்,

அந்தாதித்தொடைக் கமலபந்தம், இக்கமலபந்தத்துள் மோனைநயமுடைப் பிறிதுபடுபாட்டு முதலிய பல்வகைச் சித்திர விசித்திரமாய்ப் பத்திற்கு மேற்படு கவிகள், எதுகை மோனைபிழையா நாகபந்தத்துள்ளே நெட்டெழுத்துச் செய்யுளாய் மாலைமாற்றாய்வரு பங்கிகள், ஆறறை, மாத்திரை வருத்தனம், அக்கரவருத்தனம், மாத்திரைச் சுருக்கம், அக்கரச் சுருக்கம், பஃறிற வினாவுத்தரம், கூடசதுக்கம், காதைகரப்பு, நடுவெழுத்தலங்காரம், ஓரோசையில் ஆறெழுத்தெடுத்துக் கொண்டு பல்வகை யலங்காரங் களாற்றிக் காட்டல், வடசொற்புகாது நூலியற்றல், கோமூத்திரி, நான்காரைச் சக்கரம், அந்தாதித் தொடை நான்காரைச் சக்கரம் முதலியனவாக வருத்தப்பட்டுச் செய்யுஞ் செய்யுள்கள் போன்றதா? இக்கவித்திறங்க ளெல்லாம் என்னூல்களுள் என்னாலாக்கப்பட்டனவே, செம்மையற்ற தொடையே செந்தொடையென மங்கல வழக்கில்வைத் துரைத்ததை யறியாது செம்மையுற்ற தொடையே செந்தொடையெனப் பட்டதாகலின் இத்தொடைச்செய்யுள் செம்மைத்தெனக் கொள்வர் போல்வாருமிருப்பரே. அவர் செய்கை, பொரிமாவைக்கண்டு பொக்கை வாய்ச்சி மெச்சிக்கோடலை யொக்குமென்றுங் கூறல் சால்பிற்றாகாதோ? வகையுளி யாதுகொல்? ''அவ்வச்சொன் முடிவே சீர்முடிவாக்கித் தலைகொள்ளாமல் வேண்டிய விடத்துச் சீர்முடிவுசெய்து தளைகோடல்'' என்பதஃதாயின், இதனில் யாது அதிசயம்? இந்நடை, எவர் செய்யுளிற்போதரவில்லை? ''இயலாதென அஞ்சற்க; எளிதாகவே வகையுளிசெய்து கொள்ளலாமே' என்பதுணர்த்தவன்றோ அது போந்ததாகும். சைவ நூல்களுள் ஒரு காவியம் முழுதும் அஃதாயின் அதன் பெற்றி யாதாம்! இவ்வுளியை, எந்த யாப்பிலக்கணம் வியந்து கூறவுளது? உளதேல், அவ்விலக்கண மருங்கில் இலக்கியத்தோடு அது காட்டலாமே. வகையுளி செய்து கொள்வார் ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரமென்பன கூறு நாற்கவிராஜருமாவரோ?''

எனத் தெரித்துக் காட்டினராகலின் ஆசிரியருடைய

ஆழ்ந்தகன்றோங்கு மறிவும், நூலாராய்ச்சித் திட்பமும், புலமை வன்மையும் எந்நுனித்த மதியாளர்க்குப் புலனாகாமற்போம் : போகாவென்பது திறம்.

சுவாமிகளருளிய பாடற்றொகை

ஸ்ரீமத் - குமாரசுவாமியம் கி.பி. 1925-ல் அச்சிடப்படுவதாயிற்று. இதன்கண் தம்முடைய நூல்களின் செய்யுள்கள் (6666) ஆறாயிரத்து அறு நூற்றறுபத்தாறு என்பதை யறிவிப்பான் விவரங்காட்டிய இவ்வாசிரியரே அந்நூல்களை ஆறு மண்டலங்களாகவும் வகுத்துள்ளார். வகுத்த நிரல் -

குமரகுருதாச சுவாமிகள் பாடலிலுள்ளவை முதன் மண்டலம்,

திருவலங்கற்றிரட்டு (2 - கண்டமும்) இரண்டாவது மண்டலம்,

காசியாத்திரை பரிபூரணானந்தபோதம் தகராலயரகசியமென்பன மூன்றாவது மண்டலம்,

சிறு நூற்றிரட்டு, திருத்தலதரிசன காலங்களிற் பாடியருளிய கட்டளைக் கலித்துறை, சேந்தன் செந்தமிழ், பத்துப்பிரபந்தம், குமரவேள்பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, குமாரஸ்தவம், செக்கர்வேள் செம்மாப்பு, செக்கர்வேளிறுமாப்பு, சீவயாதனாவியாச மென்பன நான்காவது மண்டலம்,

திருப்பா ஐந்தாவது மண்டலம்,

ஸ்ரீமத்-குமாரசுவாமியம் ஆறாவது மண்டலம்.

எனவே அங்ஙனமறியக் கிடக்கின்றது.

ஆரவாரத்தில் வெறுப்பு

“எவரும் என்னை வணங்கல் வேண்டா: தரிசிக்க வேண்டுமென்னுங் கொள்கையும் விட்டுவிடல் வேண்டும்” என்று கி.பி. 1921 – ஆம் வருடம் ஏப்ரல் மாதம் பத்தாந்தினமாகிய ஆதிவாரத்தில் இவர் எச்சரித்தபடி நிற்கும் நியதியைச் சிலர், இடையின் மாற்றுநராய்த் தொழத் தொடங்கினர். அதனில் இதயம் பொருந்தா இவர் 1925 – ஆம் வருடம் செப்டம்பர் மாதம் மறுபடியும் அதனை மாற்றிக் கொள்பவராயினர். இச்செயலில் ஆசிரியர் கருத்து எவ்வடக்கத்தைப் பற்றி நிற்கிறதென்பது விவேகிகட்குப் புலனாம். இதுபற்றிச் சிலர் செய்த சங்கைகட்கு இவரளித்த உத்தரமாவன, – ‘‘தனக்குப் பெருமை தேடிக்கோடலும் பிறர்க்குச் சிரமம் நல்கலுமாஞ் செய்கையிலே துறவறக்கேடெய்தும்; முழு விடுதலையாராது; சீவச்செயலைச் சிவச் செயலாகப் பாவித்திருப்பார்பால் அடியவர் பூஜை நிகழ்த்தப்படலாம். குரு வழிபாடு அந்தரங்கத்திற் பாவிக்கப்படலாம். அன்னபானாதிகள் பொதுவாம்” எனவிவை. இன்னுமிவர், உலக நடைப்புகழ் விரும்பு மாந்தர், மனிதர் கூட்டங் கூட்டலைக் கலக நடையுடைத்தென்று கருதி அவரோடு கலந்து நில்லாக் கருத்தினரென்பதூஉம், யாதானுமொரு பெருமைகருதி உலகரிடு மணத்தை, மாலையை, மடியை, அணியை அணிந்து கொண்டு உல்லாச ஆவேசம் உடலார்ந்தசைக்க ஆடல் பாடல்புரி நீரரல்லரென்பதூஉம், தம்மை நம்பாதாரை தாமும் விரும்பா விரக்தரென்பதூஉம் கொள்ளக்கிடக்கின்றன. ***ஸ்ரீமத் - குமாரசுவாமியத்து*** அசோக சால வாசத்து ஏழாம்பத்துழை –

''உலகநடைப் புகழ்விழைந்தே யுலகைக் கூட்டல்
கலகநடைத் தெனவவருட் கலவான் கொன்னில்
விலகுநடைக் குணனம்பார் விரும்பா னேயவ்
வலகுநடைக் களத்தயிலோச் சமலன் றாசன்''

என்னுந் திருச்செய்யுள் காண்க. கூட்டங்கூட்டல் கலகநடைத்தெனக் கோடலாற்றான் பலர் விரும்பியும் யாதானுமொரு சபைக்குழுவிலே தந்திருநாமத்தைப் பதியவைத்தற் கிடங்கொடாது காத்துக் கொள் பவருமானார். விண்ணவருள்ளே செக்கர் வேளையன்றி எத்தேவனையேனும் மண்ணவருள்ளே எம்மனிதனை யேனும் பாட்டுடைத் தலைவனாயமைத்துப் பாடிப் புகழ்தல் இவர்மாட்டின்றாகலானும், எவரெழுது புத்தகத்திலுந் தங்கருத்துக் கிசையாதன விருக்குமென உள்குமாற்றானும், எவரியற்று புத்தகத்துக்குஞ் சாத்துக்கவி மதிப்புரை என்பனவற்று ளெதையேனுமீந்து ஒரு பிரதி பெருமையாகப் பெறுவார் செய்கைக்குத் தஞ்செய்கை இலக்காகாமல் அவற்றுளெதனையுங் கொடாக்குணத் தருமானார் என்க. பரதகண்ட வாசிகளாதல் வேறுகண்ட வாசிகளாதல் நூலாக்கியோர் இன்னரெனத் தம்மையறிவித்துக் கோடலில் ஆசைமிக்கார், தம்முருவினை யலங்கரித்துப் படமாக்கிப் புத்தகமுகத்தே யேய்த்து வெளியிடுங்காரியம் இக்காலத்தே மலிந்துளதென்பதற்கு இவர் வெளியிட்ட புத்தகங்கள் புறமாகவேயுள்ளனவென்னு முண்மையை அவ்வித படமொன்றுமில்லா அவைகளாலறியலாம். இதனாலும் இவரது உளத்தூய்மை புலனாகின்றதன்றோ.

''புலன்வனப்பு''

புலன்வனப் பெனப்படுவது, வடசொற்புகாது

பாடப்பட்ட ***அமைதி யையம்***பதென்னுஞ் ***சேந்தன் செந்தமிழைச்*** சார்ந்துளது. ஸ்ரீமத்-சுவாமி களாலாக்கப்பட்ட இதன்கண் வடசொற்கள்போலத் தமிழில் வழங்கப்படு சொற்களையும் வடசொற்களுட் பல அருஞ்சொற்களையுமே அகரமுதலாகக் கொண்டு ஏற்புடைமையிற்காட்டப்பட்டவை ஏறக்குறைய இருதிறத்தும் 5400 என்னலாம். அவற்றிற்குப் பொருளாக '=' இத்திறக்கீற்றுக்குப் பின்னே பொறிக்கப்பட்ட அனைத்துந் தூய தமிழேயாம்.

> ''விளங்காதன விளக்கும்பொருட்டு ( ) இத்திற உகிர்வணரினுட்பட வெழுதியவெல்லாம் வடமொழி யெனப்படுவனவும், வடமொழி யேய்ந்த சொல்லென்னும் வழக்கினுட்படுவனவும், [ ] இத்திறப் பகரவணரினுட்படத் தீட்டியவெல்லாம் வடமொழியல்லாத தென்மொழி யெனப்படுவனவு மாமாகலின், நிகண்டுகளானும் அகராதிகளானும் இவற்றிற்கு வேறாகு பன்னூல்களானும் இது தென்மொழி இது வடமொழி இது வடமொழிக் கலப்பெனத்தேர்ந்து கொளப்படாதனவற்றை யெளிதாகவே தேர்ந்து கோடலும், தமிழுரை நடையில் வரையப்படு வடமொழிகளை இருதிறநூற்கும் பொருந்த வெழுதுதலும், பொருளறிதலும், அச்சொற்கள் தமிழ்வழக்கிலினிதுபொருந்தத் தீஞ்சுவைச் செய்யுள்களைச் செய்தலும், தமிழின் மேம்பாடுணர்தலும், கடவுள் வழிபாடு பேணியுய்தலும் இந்நூலாற் பெறும்பயனாம்.''

என ஈற்றில் ஆசிரியரேயெழுதினராகலின் இந்நூற் பயன் இங்கு வேறு கூறப்படுவதில்லையாயிற்று. இயற்சொல்லா னியன்றபொரு டோன்றக் கூறுதலையே புலன்வனப் பென்மனார் புலவர். இவ்வனப்பு கி.பி. 1925, 1926 - ஆம்

ஆண்டுகளிலாக்கப்பட்டதாகும்.

ஸ்ரீமத்-சுவாமிகளது திருவுருவத்தையே சிவசுப்பிரமணியக் கடவுள் திருவுருவமெனத் தியானஞ் செய்ய வேண்டி, அருணகிரிநாத முனீந்திரரது திருவிழாத் தொடக்கநாளில், திருவொற்றியூர்க் கோயிலில் சடக்கரோபதேசஞ் செய்யப் பெற்ற சீடருள் ஒருவராகிய மா.துரைசாமி முதலியார் மேற்கூறப்பட்ட ***சேந்தன் செந்தமிழ்*** என்னும் நூலுக்கு வரைந்த உரையைச் சுவாமிகள் பார்வையிட்டுத் திருத்தி அச்சுக்குக் கொடுக்கத் தக்க நிலையில் வைத்துள்ளார்கள்.

வேதவியாச முதலிய வியாசங்கள்

அடிகள் எழிலுறு வசனத்தி லியற்றியருளிய ***வேதவியாச***மொன்று காணப்படுகின்றது. அதிலுள்ள வினாவிடைகள் 40. இந்நூல், வேதம் முதலியன எத்திறத்தனவென்பதையும் அவற்றின் சம்பந்தமான பலவற்றையும் இனிது விளக்கிப் பொருளுரைக்கும் ஆற்றல் கொண்டது. கி.பி. 1903 - ல் அச்சிடப்பட்டது. இது முதலிய வியாசங்கள் வெளிவந்த பின்னரேதான் சிலரெழுதிய சில இலிகிதங்களுக்கு "வியாசம்" எனப் பெயரிட்டனரெனத் தோன்றுகிறது.

அடிகள், இன்சுவைப் பொலிவுடைத் திவ்விய வசனத்தில் 97 வினா விடைகளா லியற்றியருளிய ***ஸ்ரீ சுப்பிரமணியவியாச***மெனும் நூலொன்றுபிரபலப் பிரமாணங்களோடு நிலவுகின்றது. கி.பி. 1925 - ஆம் ஆண்டு அச்சிடப்பட்ட பிரதி காண்க.

மேலும் இவராக்கியுள்ள ***குருசீடசம்பவ வரலாற்று வியாச***மெனும் வசனநூலொன்றும் நிலவுகின்றது.

'செவியறிவுறூஉ'

சுவாமிகள், தஞ்சீடர்கட்கும் நண்பர்கட்கும் மூன்று காலங்களிற் கூறியுள்ள ***செவியறிவுறூஉ*** (Statement) மூன்று கூறாய் நிலவுகின்றது. இம்மூன்றும் சுவாமிகள் சரித்திரமாமிதன்கண் ஈண்டே கோடற்பாலனவாம். சீரிய செந்தமிழ்ச்சொற்சுவை, ஆழ்ந்த கருத்துக்களையுட் கொண்ட பொருட் சுவை முதலிய சுவைகள் நனி துறுமியுள்ள இம்முத்திறச் செவியறிவுறூஉவையும் படித்துணர்வார்க்கு எத்தனையோ ஐய நீக்கமாந் தெளிவும், ஆன்மலாபவூக்கமும் ஓங்கிப் பிறங்குமென்பது பசுமரத்தில் ஆணியறைந்தது போலாம். இதுவுமொரு தனிநூலாய் வெளியிடப் பெற்றுளது.

மேலே புகன்றுபோந்த சிவஞானம்பாள் என்னுங்குழந்தை பெரிய பெண்ணாய பின்னர், அப்பெண்ணைப் பிரப்பன்வலசை தி.உடையநாயகம் பிள்ளை புதல்வர் நாகலிங்கம் பிள்ளை விவாகஞ் செய்து கொண்டனர். இவ்விருவருக்கும் பிறந்த ஆண் குழந்தை பாலசுப்பிரமணியம் என்னும் பெயர் பெற்றுள்ளது.

பஞ்சாமிர்தவண்ண மகிமை

பரிபூஜன பஞ்சாமிர்த வண்ணத்தின் மீது குமாரக்கடவுள் பிரியம்வைத்து வெளிப்பட்டு நின்றருளியகட்டளைவிவரம் பின்னர்க் கூறப்படும் என்று முன்னர்க் கூறினமையுண்டன்றோ? அவ்விவரம்:– திருச்செந்தூர் ஸ்தானிகருள் ஒருவராகிய ஈ – அனந்தசுப்பையரென்னும் பெயரிய வேதியனார், 'சொல்லானும் பொருளானும் பாட்டானும் இனிமையாயிருக்கின்றதே இவ்வண்ண' மெனுங் கருத்தால்

அதனைப் பாராயணஞ் செய்யத் தொடங்குகையில் வாட்கொடைக்கிராமத்து வ.ந.சுப்பிரமணிய ஐயரென்னும் வேதியர், ‘யானும் பாராயணத்தி லுடனிருக்கக்கடவே’ னென்று கூறிக் கொண்டனர். பின்னர்க் கந்தக்கடவுள் பக்தியி லீடுபடு மெய்யுணர்வுடைய இவ்விருவரும் அவ்வூர்க்கவுண்டர் மண்டபத்திற்கு மாலைப் போதுதோறும் போந்துவைகிக் குறிப்பிட்டுள்ள பாராயணஞ் செய்து வருதலை உடனிருந்து செவிமடுத்து வருபவரும் 80 வயதின் மிக்கவரும் முத்தம்மையென்னும் பெயருடையருமாகிய ஒருபெரும் புண்ணிய வதியாருடைய கண்கள் காணுமாறு (1919) சித்தார்த்தி வருடத்துச் சித்திரை மாதத்தொரு குருவாரத்திரவு 6 கடிகைக்கு மேல் 20, 22 (இருபது, இருபத்திரண்டு) பிராயமுடையவொருவர் வந்தனர். சிறிது மறைவாக நின்று இவ்வண்ண பாராயணத்தைக் கேட்டு நிற்குமிவர் யாரோ புதியராயிருக்கின்றனர் என்று அவ்வம்மையார் சிந்தித்து நோக்கியவுடன் அவர் மறைந்தனர். வேதியரிருவருக்கும் இவ்விவரங் கூறியுள்ள அவ்வம்மையார் தமதிருக்கையடைந்தனர். மறுநாளாகிய சுக்கிரவாரத்திரவு 23 – கடிகைக்குமேலே மறைந்து சென்றவவர் ‘அவ்வம்மையாரை நோக்கி யான் இவ்வூரே: என்னுடன் வருவையேல் இருப்பிடங்காட்டுவே’ னென்றவுடன் ஆவலோடெழுந்துவந்த அவ்வம்மை யாரோடு வீதிபோந்து ஆண்டு நிற்கின்ற ஓரிளம்பருவப் பெண்ணோடும் கலியாணமண்டபத்தை யடைந்தார். ஆண்டு அவர், ‘கிழவீ! கவுண்டர் மண்டபத்திற் பாராயணஞ் செய்யப்படுகின்றவண்ணம் இயன்றவளவில் இன்னோசையெழப் பாடப்படல் வேண்டும்; இச்செய்தியை அவர்கட்குச் சொல். அவ்வண்ணம் எனக்குப்

பிரீதியாயுள்ளது; அஃதெங்கே பாராயணஞ் செய்யப்படுமோ அங்கே யான் வருவேனிருப்பேனாகலின் அம்மண்டபத்திற்கு வந்தேன். என்னுடைய இருக்கை, இக்கலியாண மண்டபமும் வசந்தமண்டபமுங் கோவிலுமாகு'மென்று ஆங்குள்ள அவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி அவ்விளம்பருவப்பெண்ணோடு மறைந்தருளினர். முத்தம்மையார், 'ஆஅ! பெருமானே ! பெருமானே !!' யென்று கூவி வணக்கஞ் செய்தெழுந்து போந்து விடிந்த பின்றை அவ்வேதியரிருவரையுங் கண்ணுற்று இறைவன் கட்டளையை வெளியிட்டனர். பக்தசிரோமணிகளாய அவ்விருவரும் விம்மிதமடைந்து, வண்ணங்கேட்பான் திவ்விய திருவடித்தாமரைகள் புழுதியளையப் பிராட்டியோடு பூமிசை நடந்துவந்தருளிய பெருங்கருணைத் தடங்கடலுக்கு அனேக வந்தன மனேகவந்தன மென்று கூறி வணங்கினர் என்று கூறுக. இவ்வரலாறு அவ்வண்ணத்து 4–வது பதிப்புப்பிரதியில் விரிவாக வுணரவுள்ளது.

வில் சாசனம்

அடிகள், 1926 – ஆம் வருஷம் சூன் மாசத்திலே சென்னையிலிருந்து புறப்பட்டுக் கோயம்புத்தூரை யடைந்தார். அங்கிருந்து நீலகிரிபோந்து திரும்பி அக்கோயம்புத்தூரை யெய்திய அவர், தமதுடம்பு பலவீனப்பட்டிருத்தலை உத்தேசித்துச் சென்னை மாநகரையேயடைந்தார். அடைந்திருக்கு ஞான்று 1926 – ஆம் வருஷம் சூலை மாசம் 17 – ஆம் தேதியில் ஒரு வில் சாசனம் எழுதி வைத்தார். இங்கிலிஷிலெழுதப் பட்ட அது ரிஜிஸ்தருஞ் செய்யப்படுவதாயிற்று. முன்னரேயே சொல்லியுள்ள மஹாதேஜோ

மண்டலத்தாரென்னுஞ் சொல்லிற்குரியவரில் 21 – பெயர்களை அச்சபையாராகக் கூட்டிய ஆசிரியர், பெயர்கள் விவரமும் அச்சாசனத்தில் விளக்கினர். அன்னோருட் சிலர் தமது மனோதருமத்துக்குத் திருப்தியாய் நடப்பவர்களாகக் காணப்படவில்லை யென்பதும் வேறுபிறவுங் கருதி 1927 – ஆம் வருஷம் டிசம்பர் மாசம் 19 – ஆம் தேதி (Codicil) காடிசில் என்னும் வில் அனுபந்தசாசனமொன்றைப் பிறப்பித்துத் தமது கையெழுத்தையும் அதிற் செய்வாராயினர். இது தமிழிலெழுதப்பட்டது. இது 1927 – ஆம் வருஷம் டிசம்பர் மாசம் 21 – ம் தேதி ரிஜிஸ்தருஞ் செய்யப்பட்டுளது.

பெங்களூர் வாசம்

அடிகள், 1928 – ஆம் வருஷம் மே மாசம் சென்னையிலெய்திய வெயில் வெப்பஞ் சகிக்கமாட்டாதவராய் மே மாசம் 29 – ம் தேதி பெங்களூரையடைந்து ஒரு நெடிய மேன்மாடியிலே தங்கியிருந்தார். ஒரு மாசம் ஆந்தருணத்தில் ஓரிரவில் அடிகள் சயனித்திருக்கும் போது ஒரு பேரொளி இடம் வலமாகத் தம்மைச் சூழ்வதைக் கண்டார். அதிலொரு சிறுபாகம் தமது வாய் வழியாக உண்ணுழைந்து இருதய பதுமத்தை மேலே கிளப்புதலையுமறிந்தார். உடனே பெரிதும் மகிழ்வுற்றவராகி யான் வெளியே செல்பவனானேன். என்னுயிர்த் துணைகளாம் வேலும் மயிலும் வருக வென்பதாக இருமுறை கூறினார். அஞ்ஞான்றே அவ்வொளிகள் மறைந்துவிட்டன. அடிகளும் தேகசுகநயப்பெய்தினர். பிறிதோரிரவில் கம்பி வழியாக ஆங்கு வெளிச்சந் தந்து கொண்டிருந்த தீபம்

அணைந்து இருள் மூடிக்கொண்டது. அஞ்ஞான்று நான்கு தீவட்டிப் பந்தங்கள் தம்மைச் சூழ்ந்து நிற்றலை நோக்கி அடிகளெழுந்தார். உடனே அப்பந்தங்கள் மறைந்து விட்டன. 'இவ்வடியான் இருளிற் சயனித்திருக்கச் சம்மதமிலாது திருவருள், தீவட்டி வெளிச்சங்காட்டிய இரக்கமிருந்தவா றென்னே'யெனச் சிந்தித்துக் கைகூப்புநராகி வேறு தீபமொன் றேற்றிக்கொண்டனர். 1928 – ஆம் வருஷம் சூலை மாதம் 15 – ஆம் தேதி இரவு பெங்களூரை விட்டுச் சென்னைமா நகரமடைந்தனர்.

சுவாமிகள் செவ்வேட்பரமன் சேவடி சேர்தல்

ஸ்ரீமத் – சுவாமிகள் பெங்களூரினின்றுஞ் சென்னை போந்ததற்பின் தேகதிடனுற்றே யிருந்தார்கள். ஆனால், அவர்கள் பெங்களூருக்குச் செல்லு முன்னரே கைக்கொண்ட கோதுமை நொய்க் கஞ்சியையே உச்சியம்போ துணவாக் கொண்டார்கள். அன்னத்தை அறவே நீத்தார்கள். சுவாமிகள் விபவ ஆண்டுற்ற கந்தமாசட்டி விரதத்தினையும், மயூரவாகன சேவன விழாவினையும், மாசி சிவராத்திரிப் பூசையினையும் மிகச் சிறப்பாகவே நிகழ்த்தினார்கள். அவர்கள் குமரகுருதாச சுவாமிகள் பாடல், திருவலங்கற்றிரட்டு ஆகிய நூற்களை இரண்டாம் பதிப்பாகத் திருத்தி யச்சிடத் தொடங்கினார்கள். இதனால் சுக்கிலவாண்டாகிய இவ்வாண்டுக் கோடை தொடங்கியும் சுவாமிகள் சென்னையிலேயே இருக்க நேர்ந்தது. உட்டிணம் பொறாமலே அவர்கள் இராக்காலங்களில் நெடுநேரத்தைத் திருவல்லிக்கேணிக் கடற்கரையிலே கழித்தார்கள். இவ்வாண்டு வைகாசி மாசம் 2 – ஆம் தேதி புதன்கிழமையன்று பகல் 11 – மணிக்கு

அன்பார்ந்த சீடருஞ் சுப்பிரமணிய தாசரெனப் பெயருடையருமாகிய பு.சின்னசுவாமிப் பிள்ளையை யழைத்து, "இறைவன் திருவுளக் குறிப்பு ஒருவாறாகக் காணப்படுகிறது. திருவான்மியூரில் ஒரு நிலம் பார். அது விரைவிலாக வேண்டும். இத்திருநீற்றினையணிந்து கொண்டு அக்காரியத்திற்குச் செல்" என்று கூறி நீற்றினைக் கொடுத்தனுப்பினார்கள். ஆ. ஞானசாகர முதலியா ரென்னும் நண்பரொருவர் சுவாமிகளைப் புதுப்பாக் கத்திற்கு வருமாறு அழைத்தபோது, "நான் அங்கு வர மாட்டேன்; திருவான்மியூருக்குப் போகிறேன்; நீ அங்கு வா'' என்றார்கள். சுவாமிகள் திருவான்மியூரில் நிலம் பார்க்கச் சொன்னபிறகு சுவாமிகளைப் பரமன் பழனித்தலத்திற்கு இன்னும் அழைக்கவில்லையே, அழைப்பதாகச் சொன்ன பாட்டுளதே எனத் தா.வேங்கடாசல முதலியார் வினாயதற்கு, அவர்கள் "சொன்னது உண்மை. அஃதிப்போதோ? எப்போதோ? இறைவன் திருவுள மெப்படியோ'' என்று விடையிறுத்தார்கள். பின்னர், வைகாசி மாசம் 15 – ஆம் தேதி சேய்வாரத்தன்று திருவான்மியூரில் பேசப்பட்ட நிலத்தின் கிரய பத்திரத்திற் கொருநகல் எழுதுவித்தார்கள். அன்றிரவு நெடுநேரம் விழித்திருந்த சுவாமிகள் இரவு 2–மணிக்கு அருகிலிருந்த இராஜாபாதர் முதலியாரையும், மதுரை முதலியாரையும் நோக்கி, "மயூரவாகன சேவன விழாவை விடாது நிகழ்த்தி வாருங்கள்; என்னுடைய உடலைத் திருவான்மியூரிலே சேர்த்து விடுங்கள்'' என்றார்கள். ★மறுநாள் புதன்கிழமை காலையில் ஆசிரியர்

★சுவாமிகள் தமது எதிர்கால நிலையைப் பற்றிய ரகசியமொன்று சிலர்க்குத் தெரிவித்தனரென் றறிகிறேன். தீரவிசாரித்து உண்மை தெளிந்த பின்னர், அது வெளியிடப்படும். (ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை)

வழக்கப்படி குளித்துப் பூசைமுடித்து அமர்ந்திருந்தார்கள். விரைவில் உடல் நீங்கப்பெறுமென உணர்ந்துணர்த்திய சுவாமிகள் உட்டிண மிகுதியாலுண்டாங் களைப்பைப் பொறாது பெங்களூருக்குச் சென்று திரும்பலாமென வெண்ணியவராய் அவ்வாறு செல்லப் புகைபண்டிச் சீட்டையும் பெறச் செய்தார்கள். மாலையிற் பலர் புகைபண்டி நிலையத்திற்குச் சென்றார்கள். சிலர் சுவாமிகள் இருந்த நிலையத்தையடைந்தார்கள். அப்போது, சுவாமிகள் தமக்குற்ற ஒரு களைப்பினால் சிறிது நடைகொள்ளவும் இயலாதிருந்தார்கள். ஆகலின் பிரயாணம் நிறுத்தப்பட்டது. மருத்துவர்களால் சுவாமிகளுடைய உடல் நிலையறியக்கூடவில்லை. உட்டிண மிகுதியாலுண்டாய இரத்தக் கொதிப்பென்று ஒருவாறு நிச்சயிக்கப்பட்டது. மறுநாட் குருவாரம் (30-5-1929) காலை 7.15 மணிக்குச் சுவாமிகள் யாவருமறியவே சுவாசத்தை உள்ளுக்கிழுத்தார்கள். அது வெளிவராமல் உந்தியிலேயே எழும்பி அடங்குவதாயிற்று. சுவாமிகள் அடங்கியது அந்நிலையிலேயாம். அது நிகழ்ந்தது சுக்கில வருடம் வைகாசி மாதம் அமர பக்கத்துச் சட்டி திதியும், அவிட்ட நக்ஷத்திரமுங் கூடிய சுபவேளையிலென்க.

திருவான்மியூரிற் சமாதியாதல்

உடனே வான்மியூரில் வாங்க நிச்சயிக்கப் பட்டிருந்த சமாதி நிலயங்கட்ட ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இச்செய்தி விளம்பர வாயிலாக நகரெங்கும் பரவலும் சுவாமிகளைத் தரிசிக்க வந்தவர் தொகை எண்ணிலடங்காது. சுவாமிகள் இறைவன் பூசைகளை இரவிலே கண் விழித்துச் செய்யும் வழக்கப்படியே அவர்கட்கும் அபிடேக ஆராதனைகள் ஆற்றப்பட்டன. பிறகு, சுவாமிகள், திருப்புகழ் ஓதியும்

விருதுகளைத் தாங்கியும் செல்லும் அடியார் கூட்டம் புடைசூழ, தீவட்டி மத்தாப்பு முதலியன ஒளி செய்ய, மிக அழகியதொரு புஷ்ப விமானத்தில் எழுந்தருளி, மறுநாள் (31.5.1929) வெள்ளிக்கிழமை காலை 8.15 மணிக்குத் திருவான்மியூர் சேர்ந்து சமாதி நிலயத்தில் அமர்ந்தருளினார்கள்.

குமரகுருதாச சுவாமிகள் திருவடி வாழ்க.

சுவாமிகள் விதேகமுத்தி அடைந்த திருநாள்

சுக்கில வைகாசிச் சுத்த அவிட்டமுறு
தக்க அமரபக்கச் சஷ்டிநாள் – மிக்கோன்
குமர குருதாசன் கோதிலருட் கோமான்
அமல னுருக்கரந்தா னாங்கு.

ஸ்ரீமத் பாம்பன் சுவாமிகள் சமாதி நிலயம்
திருவான்மியூர்

பாம்பன் சுவாமிகள் இறைவன் நிமித்தம் ஏற்படுத்திய மஹாகந்தசஷ்டி விழா, மயூரவாகன சேவன விழா, மஹாசிவராத்திரி, சித்திரா பௌர்ணமி ஆகியவற்றுடன் வைகாசி மாதம் பாம்பன் சுவாமிகளின் மஹாகுருபூஜையும், உத்தராயணத்து ஆறாவது பௌர்ணமியில் ஸ்ரீமத் அருணகிரிநாதரது குரு பூஜையும் ஆண்டுதோறும் ஸ்ரீமத் சுவாமிகளது சமாதி நிலயத்தில் விமரிசையாக நடைபெறுகிறது. ***பரோபகார சன்னிதியாகத்*** திகழும் இச்சமாதி நிலயத்தை அன்பர்கள் தரிசித்துப் பெரும்பயன் அடைந்து வருகிறார்கள்.

- பதிப்பாளர்

இங்கிலிஷி லெழுதிய வில்லின் தமிழ்

1926–ஆம் வருஷம் ஜூலை மாசம் 17 – ஆம் தேதி சென்னை ஜார்ஜ்டவுன் நம்புல்லையர் தெரு 39 – வது எண்ணிலுள்ள வீட்டில் வசிக்கும் பாம்பன்: குமரகுருதாச சுவாமிகளாகிய நான் என்னுடைய முழுமனசோடும் நல்லுணர்வோடும் திரிகரண சுத்தியாக எழுதிவைத்த கடைசி வில்சாசனம் பின் வருமாறு: –

நான் ஒரு சந்நியாசி; ஏறக்குறைய வயது 76; நான் வயோதிகனாயிருப்பதனாலும் எனக்குப் பலவீனம் அதிகப்படுவதனாலும் கீழே குறிப்பிடப்பட்ட எனக்குச் சொந்தமான பணம், சாமான்கள், புஸ்தகங்கள் காப்பிரைட்டுகளாகிய இவைகளைப் பற்றி ஒரு ஏற்பாடு இருக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்பி இந்த சாசனத்தை எழுதி வைக்கிறேன்.

(1) நான் 1925 – ஆம் வருஷம் ஆகஸ்டு மாசம் 27 – ஆம் தேதி திருவல்லிக்கேணி போஸ்டாபீஸ் சேவிங்ஸ் பாங்கியில் ரூபாய் 1005 – கட்டியிருக்கிறேன். மறுபடியும் 1926–ஆம் வருஷம் ஜூலை மாசம் 14 – ஆம் தேதியில் நான் ஜெனரல் போஸ்டாபீஸ் சேவிங்ஸ் பாங்கியில் ரூபாய் 511–8–0 – கட்டியிருக்கிறேன். இந்த தொகைகளைச் சேரும் வட்டியோடு டிபாஸிட்டு நாள்கள் கழிந்தபின்பே வாபீசு பெற வேண்டும் என்பது எனது விருப்பம்.

(2) கீழே குறிப்பிடப்படுகிற டிரஸ்டிகளாகிய கமிட்டியார் இந்த மூலதனத்தைக் கவர்ண்மெண்டு கடன் பத்திரத்தின் மேலாவது சென்னை நகரத்திலேயேயிருக்கிற பெறுமான நல்ல அசையாப் பொருளின் மீது முதல் அடமானத்திற்காவது கொடுத்து அதில் வரும் வருஷ

வருமானத்தையும் வட்டியையுங் கொண்டு (என்னால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு பல வருஷங்களாக நடத்தப்பட்டு வருகிற) மயூரவாகன சேவனம் என்னும் விழா அல்லது பூஜையை வருஷந்தோறும் தமிழ் மார்கழி மாசத்து வளர்பிறை முதல்நாள் அதாவது பூர்வபக்ஷப் பிரதமைதிதியிலும் அடுத்த தினத்திலும் இதுவரை நான் எப்படி நடத்தினேனோ அப்படியே மிகுசிறப்பாகவும் ஊக்கமாகவும் நடத்த வேண்டும்.

(3) மேற்படி விழா தற்போது மேற்சொன்ன நம்புல்லையர் வீதி 39-வது வீட்டில் நடத்தப்பட வேண்டும். அதுகூடாமற்போனால் கமிட்டியார் அவ்வப்போது எங்கெங்கே செய்தாற் சௌகரியமாயிருக்குமோ அந்தந்த இடங்களுக்கு மாற்றியேற்பாடு செய்து கொள்ளலாம். கமிட்டியார் அவ்வப்போது என்னுடைய சீடர்கள் அபிமானிகள் என்னைப் பின்பற்றுவோர்கள் மூலதனத்திற்கென்றோ மேற்படி விழாவிற்கென்றோ கொடுக்கும் நன்கொடைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். மூலதனத்துடன் சேர்க்கக் கொடுக்கும் நன்கொடைகளை அவ்விதமே அதனோடு சேர்க்கலாம். வருஷவிழாவிலே செலவு செய்யக் கொடுத்தால் அவ்வாறே செலவு செய்துவிடலாம். கமிட்டியார் மூலதன வட்டியைக் கொண்டும் நன்கொடையைக் கொண்டும் நன்றாகத் திருவிழாவை நடத்தியபிறகு மிகுதியாக ஏதேனுந் தொகையிருந்தால் அதை அம்மூலதனத்தோடு சேர்க்கவேண்டும்.

(4) எனக்குக் கடன் கிடையாது.

(5) கமிட்டியாருக்காவது வேறொருவருக்காவது திருவிழாவை நடத்தும் பொருட்டு மூலதனத்தைத்

தொடவாவது அதிலிருந்து செலவு செய்யவாவது யாதொரு உரிமையுமில்லை. மூலதனத்தை இன்னும் அதிக வருமானம் வரக்கூடிய இடத்தில் வேண்டுமானால் மாற்றிக் கொடுக்க வாபீசு பெறலாமேயல்லாமல் வேறு எக்காரணத்தாலும் வாபீசு பெறக்கூடாது.

(6) கமிட்டியார் வருஷந்தோறும் விழாவிற்குச் செலவு செய்ய வேண்டிய தொகை இவ்வளவென அவ்வப்போது தீர்மானித்துக்கொண்டு அவ்விதமே நடத்துவதோடு விழாவின் வரவு செலவுக் கணக்குகளை யெழுதிக் கீழ்க்கண்ட என்னுடைய சீடர்களும் பிறருங்கூடிய மஹாதேஜோ மண்டலத்தாரென்னுஞ் சபையாருக்குக் காட்ட வேண்டும்.

(7) நான் தற்சமயத்துக்குக் கீழே கண்ட ஷெடியூலில் குறிப்பிட்டபடி மஹாதேஜோ மண்டலத்தா ரென்னும் பெயருக்குரிய 21 – பெயர்கள் கூடியதும் இத்தொகையைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் உரிமையுடையதுமாகிய சபையொன்றைக் கூட்டியிருக்கிறேன். அந்தச் சபையில் அனேகமாய் என்னுடைய சீடர்களையும் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியக் கடவுளை வழிபடும் பக்தர்களையும் இயன்ற அளவு என்னைப் பின்பற்றி நடப்பவர்களையும் சேர்த்திருக்கிறேன். இனிமேல் ஐக்கியத்தாற் சேர்க்கப்படுபவர்கள்கூட ஸ்ரீ சுப்பிரமணியக் கடவுளை வழிபடுகிறவர்களாகவும் என்னுடைய போதனைகளையும் விதிகளையும் அபிமானிக்கிறவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்.

(8) கீழேகண்ட கமிட்டி மெம்பர்கள் தற்போது கமிட்டியிலிருக்க வேண்டும். பெரிய கூட்டத்திலிருந்து

அதாவது மேற்சொன்ன சபையிலிருந்து என்னால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவர்களே அவர்கள்.

1. S.சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, B.A., L.T., பாடசாலை டெபுட்டி இன்ஸ்பெக்டர்.

2. P.குழந்தைவேலு முதலியார், 324 - பைக்ராப்ட்ஸ் ரோட், புதுப்பாக்கம், பொன்னுசாமி முதலியார் குமாரர், வேளாளர், வியாபார ஜீவனம்.

3. P.சம்பந்த முதலியார், பெருமாள் முதலி வீதி, புதுப்பாக்கம், குழந்தைவேலு முதலியார் குமாரர்.

4. P.சின்னசுவாமி முதலியார், 52 - வீரராகவ முதலித்தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சோதிடர்.

5. C.S.மதுரை முதலியார், 59 - திருப்பள்ளித் தெரு, சென்னை (ஜார்ஜ் டவுன்), சுவாமிநாத முதலியார் குமாரர்.

6. T.வேங்கடாசல முதலியார், ஆபீஸ் வேங்கடாசல முதலித்தெரு, மவுண்டுரோட் இம்பீரியல் பாங்கி காஷியர்.

7. M.துரைச்சாமி முதலியார், பைக்ராப்ட்ஸ் ரோட், புதுப்பாக்கம், மதராஸ் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் ஆபீசு கிளார்க்கு.

8. C.கோவிந்தராஜ முதலியார், 44 - வைத்தியநாத முதலித்தெரு, சென்னை (ஜார்ஜ் டவுன்), சேஷாசல முதலியார் குமாரர்.

9. P.ஜகந்நாத முதலியார், 39 - நம்புல்லையர் தெரு, சென்னை (ஜார்ஜ் டவுன்), P.நாராயணசாமி முதலியார் குமாரர்.

இனி எப்போதாவது இந்த கமிட்டியில் நபர்கள் குறைந்தால் சபையார் தகுதியுள்ளவரை ஒரு மாதத்திற்குள் தெரிந்தெடுக்க வேண்டும்.

(9) நடைபெற வேண்டிய எல்லா விஷயங்களிலும் எப்போதும் கமிட்டியிலுள்ளவர்களுட் பெரும் பாலோருடைய தீர்மானமே ஊர்ஜிதமாகும். எப்போதாவது கமிட்டியில் ஒருவர் இந்தச் சாசனத்திற் கண்ட விஷயங்களுக்கு மாறாக நடப்பதாயிருந்தால் அவரைக் கமிட்டியிலுள்ள 6 அல்லது அதற்கு மேற்கொண்ட டிரஸ்டிகள் மஹாதேஜோ மண்டலத்தாரென்னுஞ் சபையோடு கூடியவரைக் கலந்துக் கொண்டு நீக்கிவிட வேண்டும். மேலே குறிப்பிட்ட கமிட்டி மெம்பர்களுள் ஒருவரும் என்னிடமிருந்து பூஜை காரியங்களைக் கற்றுக் கொண்டவருமான M.துரைச்சாமி முதலியாரை மயூரவாகன சேவன விழாவிற் பூஜை செய்யும்படி ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். இனி எப்போதேனும் மேற்சொன்ன துரைச்சாமி முதலியார் அப்பூஜையை அசௌகரியத்தாலோ மற்றெக் காரணத்தாலோ செய்யக்கூடாவிட்டால் அவருக்குப் பதிலாகத் தங்களுக்குள் அதாவது கமிட்டியிலுள்ள மற்றவர்களுக்குள் பூஜையைச் செய்யக்கூடியவரும் செய்ய விரும்புகிறவருமான ஒருவரை நியமித்துக் கொள்ளலாம். அவர் சைவாசார தருமத்தைத் தவறாமல் அனுஷ்டிப்பவராகவும் புலால் உண்ணாதவராகவும் எவ்விதத்திலும் பூஜையை நடத்த யோக்கியதை உடையவராகவும் இருக்க வேண்டும்.

(10) என்னாலேற்படுத்தப்பட்ட மேலே கண்ட நியமனமும் பூஜையும் சூரிய சந்திரர் இருக்கும் வரையிலும் வருஷந்தோறும் நடைபெற வேண்டுமென்பது எனது

விருப்பம். மேற்கண்ட விஷயத்திற்கோர்ட்டாரும் அதிகாரிகளும் எல்லாவித உதவியையுஞ் செய்து என்னுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(11) இப்போது நம்புல்லையர் தெரு, 39 - வது வீட்டில் என்னிடத்திலும் பிற விடங்களிலுமுள்ள நான் எழுதியனவும் பதிப்பித்தனவுமான தமிழ்ச் சமய புஸ்தகங்களின் மதிப்பு ரூபாய் சுமார் 750-ம் மேற்படி புஸ்தகங்களுக்குச் சம்பந்தமான ஆப்டோன் படங்கள் முதலியவற்றிற்குரிய ரூபாய் 50 விலை பெறத்தக்க செம்பு ஈயம் முதலிய பிளாக்குகளும் எனக்குச் சொந்தமான இதர புஸ்தகங்களை விற்பனை செய்தால் வரக்கூடிய தொகை 50-ம், கமிட்டியார் அவ்வப்போது விற்கவேண்டுவது அவசியமென்று தீர்மானிக்கும் புஸ்தகக் காப்பிரைட்டு களின் தொகையும் எனக்குச் சொந்தமானவைகளும் கீழ்க்கண்ட B - ஷெடியூலிற் குறிப்பிடப்பட்டவைகளுமான சாமான்களை விற்றுவரும் தொகை ரூபாய் 100-ம் ஆகிய இப்பணத்தை, என் புஸ்தகங்கள் விற்பனைக்கு இல்லாவிட்டால் அவைகளை மறுபடியும் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த உபயோகிக்க வேண்டும்.

(12) நான் P. குழந்தைவேலு முதலியாரை இந்த வில்லுக்கு எக்ஸிகியூடராக நியமித்திருக்கிறேன். அவர் இந்த வில்லுக்கு புரோபேட் வாங்கி மூலதனத்தைக் காப்பாற்றி இந்தச் சொத்துக்களை எல்லாக் கணக்குகளோடும் என்னால் நியமிக்கப்பட்ட கமிட்டியாரிடம் கூடிய சீக்கிரத்தில் ஒப்புவிக்க வேண்டும்.

(13) நான் என்னுடைய குடும்பத்தையும்

சொத்துக்களையும் விட்டுவிட்டுத் துறவியாய் விட்டதனாலும், இந்த வில்லிற்கண்ட சொத்துக்கள் அதற்குப் பின்னாற் சம்பாதிக்கப்பட்டமையாலும் என்னுடைய உறவினர்க்கு அதாவது நான் இல்லற தருமத்திலிருந்தபோது இருந்த உறவினர்களுக்கு இச்சொத்துக்களைப் பற்றி யாதொரு பாத்தியமும் இல்லை.

(14) இந்த வில் எனது ஜீவ தசைக்குப் பின் ஊர்ஜிதமாகும்.

(15) மேலே 8-வது பாராவிற் கண்டுள்ள 1, 4, 6, 7 நபர்களின் தந்தையார் பெயரைக் குறிக்க முடியாதவனாயிருக்கிறேன்.

மொத்த மதிப்பு சுமார் ரூபாய் 2500/-

இங்ஙனம்:

(கையொப்பம்) குமரகுருதாச சுவாமிகள்.

ஷெடியூல் - A

மஹாதேஜோ மண்டலத்தார்.

1. சண்முகானந்த சுவாமிகள்.
2. பாலசுந்தர சுவாமிகள்.
3. சண்முக சுவாமிகள்.
4. S.சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, B.A., L.T.,
5. T.V.உலக நாத முதலியார்.
6. P.குழந்தைவேலு முதலியார்.
7. P.சம்பந்த முதலியார்.
8. P.சின்னஸ்வாமி முதலியார்.
9. C.S.மதுரை முதலியார்.
10. T.வேங்கடாசல முதலியார்.

11. M.துரைச்சாமி முதலியார்.
12. V.இராஜாபாதர் முதலியார்.
13. P.ஜகந்நாத முதலியார்.
14. C.கோவிந்தராஜ முதலியார்.
15. T.குருசுவாமி முதலியார்.
16. மீனாக்ஷிசுந்தர முதலியார்.
17. M.கந்தசாமி முதலியார்.
18. V.C.இராமநாத முதலியார்.
19. S.சிவசங்கரத் தம்பிரான்.
20. M.T.முருகப்ப முதலியார்.
21. K.இராஜமுத்துப் பிள்ளை.

ஷெடியூல் - B

				ரூ.	அ.	பை.
1.	தேக்கமர அலமாரி	1	ரூ.	20	0	0
2.	தேக்கமரக் கட்டில்	1	"	20	0	0
3.	தேக்கமர மேசை	1	"	6	0	0
4.	ரோஸ்வுட் நாற்காலி	1	"	4	0	0
5.	மாம்பலகைக் கட்டில்	1	"	9	0	0
6.	வட்டப்பெஞ்சு	1	"	1	12	0
7.	மேசை விரிப்புப் பிளானல்	1	"	2	0	0
8.	சித்திராசனம்	1	"	5	0	0
9.	டிரங்கு பெட்டி	2	"	4	0	0
10.	மெழுகுவர்த்தி ஸ்டாண்டு	1	"	2	0	0
11.	விரிப்பு	1 – ம்				
	தழுவணை	2–ம்	"	5	4	0
12.	புஸ்தகம் வைத்துப் படிக்கும்					
	விரி பலகை	1	"	0	8	0

13.	தங்கப்பட்டை போட்ட உருத்தி ராக்ஷ கண்டிகை	1	”	20 0 0
14.	அலுமீனியத் தட்டு	1	”	0 8 0
	மொத்தம்		ரூ.	100 0 0

மயூரவாகன சேவனத்திற்குரிய சாமான்கள்

2 கால்களுடன் கூடிய கோழிக் கொடிகள் 2

படங்கள் 2

குடைகள் 2 (வைத்தியநாத முதலியார் தெருவில் வசிக்கும் C. கோவிந்தராஜ முதலியாரிடம் நான் கொடுத்து வைத்த முப்பது ரூபாயையும் அதன் வட்டித் தொகை ஐந்து ரூபாயையும் அவர் இதற்காகக் கொடுப்பார்.)

குளோபுகளுக்கு உபயோகப்படத்தக்க கண்ணாடி டமிளர்கள் 4.

32 (ஆறுமுக உருத்திராக்ஷ) மணிகள் கொண்ட மாலை 1.

காடிசில் (Codicil)

1927–ஆம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் 19 – ஆம் தேதி சென்னை ஜார்ஜ் டவுன் நம்புல்லையர் தெரு 39 – வது எண்ணிலுள்ள வீட்டில் வசிக்கும் பாம்பன் : குமரகுருதாச சுவாமிகளாகிய நான் எனது முழுமனசோடு திரிகரணசுத்தியாய் எழுதிவைத்த (Codicil) காடிசில் என்னும் ***வில் அநுபந்த சாசனம்*** பின்வருமாறு : –

I. இதற்கு முன்னே 1926–ஆம் வருடம் ஜூலை மாதம் 17 – ஆம் தேதி ஒரு வில் சாசனம் எழுதி வைத்துள்ளேன். அஃது இங்கிலிஷில் எழுதப்பட்டதாயும்

மேற்படி ஜூலை 17 – ஆம் தேதியிலேயே ரிஜிஸ்தர் செய்யப்பட்டதாயு முள்ளது. அதன் ஆரம்பத்தில் யான் இன்னநிலைமையுடையே னென்பதும் வில் ஏற்பட்ட காரணமுமாகிய விவரஞ் சொல்லப்பட்டுள்ளதாதலின் அஃதிங்கே சொல்லப்படுவதில்லையாயிற்று. அந்த வில்லிற் குறிப்பிடலாய மஹாதேஜோ மண்டலமென்னுஞ் சபை என்னால் ஸ்தாபனஞ் செய்யப்பட்டு அதிலே (21) இருபத்தொரு பெயர்களைச் சபையாராகக் கூட்டியுள்ளேன். அவர்களுட் சிலர், இப்போது என் மனோதர்மத்துக்குத் திருப்தியாய் நடப்பவர்களாகக் காணப்படவில்லையாதலின் அச்சிலரை விலக்கியும் குமாரபகவான் மீதும் என் மீதும் பக்தியுள்ளவர்களாயுள்ள சிலரைச் சேர்த்தும் ஏற்புடையன சில சொல்லி அச்சபையை ஸ்தாபித்துக் கொள்ளலானேன். அவர்களுடைய பெயர்கள் :–

1. தி.தி. குப்புசாமி செட்டியார், சென்னைக் கந்தசுவாமி கோவில் தருமகருத்தாவாயிருந்த ஏகப்ப செட்டியார் மகன், சென்னை பார்க் டவுன் காளப்ப ஆசாரி தெரு 17 – வது வீடு.

2. காளி–சண்முகம் செட்டியார், பொன்னுசுவாமி செட்டியார் மகன், சென்னை பார்க் டவுன் பொன்னப்ப செட்டித் தெரு, 43 – வது வீடு.

3. புதுவை–காளத்தி செட்டியார், முருகப்ப செட்டியார் மகன், சென்னை பார்க் டவுன் சுப்புசெட்டித் தெரு, 22 – வது வீடு.

4. S.சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, B.A., L.T., சபாபதிப் பிள்ளை மகன், வாலாஜாபேட்டை ரேஞ்சு

ஸ்கூல் இன்ஸ்பெக்டர்.

5. C.S.மதுரை முதலியார், சாமிநாத முதலியார் மகன், கண்டிராக்டர், சென்னை ஜார்ஜ் டவுன் திருப்பள்ளித்தெரு, 52 – வது வீடு

6. C.M.இரத்தினசபாபதி முதலியார், மாணிக்க முதலியார் மகன், சென்னை தங்கசாலைத் தெரு 217 – வது வீடு.

7. C.கோவிந்தராஜ முதலியார், சேஷாசல முதலியார் மகன், சென்னை வைத்தியநாத முதலித் தெரு 44 – வது வீடு.

8. P.சின்னசுவாமிப்பிள்ளை, பொன்னுசுவாமிப் பிள்ளை மகன், சோதிடர், திருவல்லிக்கேணி வீரராகவ முதலித் தெரு 52 – வது வீடு.

9. P.ஜகந்நாத முதலியார், நாராயணசாமி முதலியார் மகன் சென்னை ஜார்ஜ் டவுன் நம்புல்லையர் தெரு 39 – வது வீடு.

10. தங்கவேற்பிள்ளை, இராஜாக்குட்டிப் பிள்ளை மகன், புராணிகர், சென்னை இராயபுரம் கல்மண்டபரோட், 17 – வது வீடு.

11. T.V.உலகநாத முதலியார், விருத்தாசல முதலியார் மகன், சென்னை இராயப்பேட்டை கணபதி முதலித் தெரு 12 – வது வீடு.

12. தா.வேங்கடாசல முதலியார், செங்கல்வராய முதலியார் மகன், திருவல்லிக்கேணி, ஆபீஸ் வேங்கடாசல முதலித் தெரு, 1/34 – வது வீடு.

13. M.கந்தசாமி முதலியார், அகத்தீச முதலியார் மகன், திருவல்லிக்கேணி ஆபீஸ் வேங்கடாசல முதலித்தெரு 2/34 – வது வீடு.

14. V.C.இராமநாத முதலியார், குப்புசுவாமி முதலியார் மகன், சென்னை புதுப்பாக்கம் பெருமாள் முதலித் தெரு 40 – வது வீடு.

15. S.சிவசங்கரத் தம்பிரான், சே.சுப்பராயத் தம்பிரான் மகன், சென்னை ஏலாகந்தப்பன் தெரு 6வது வீடு.

16. K.இராஜமுத்துப்பிள்ளை, ஆறுமுகம் பிள்ளை மகன், மைசூர் ரெயில்வே சப்ஓவர்சியர்.

17. ஞானசாகர முதலியார், முனிசுவாமி முதலியார் மகன், சென்னை புதுப்பாக்கம் இராமசாமி நாயுடு தோட்டத்தெரு 4/8 – வது வீடு.

இந்தப் 17 பெயர்களுள் 4, 5, 7, 8, 9, 11, 12, 13, 14, 15, 16–ஆம் எண்களிலுள்ள 11 பெயர்களும் முன் வில்லின் ஷெடியூல் A-யிலும் குறிப்பிடப்பட்டவர்களே. அந்த A-ற் குறிப்பிடலான சண்முகானந்த சுவாமிகள், சென்ற சூன் மாசம் காலமாய்விட்டமை காரணமாகவே அவர் பெயர் இந்த வில்லில் நீக்கப்பட்டது. இவ்வில்லிற் குறிப்பிடலான 1. குப்புசுவாமி செட்டியார், 2. சண்முகம் செட்டியார், 3. காளத்தி செட்டியார், 4. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, 5. மதுரை முதலியார், 6. இரத்தினசபாபதி முதலியார், 7. கோவிந்தராஜ முதலியார், 8. சின்ன சுவாமிப் பிள்ளை, 9. ஜகந்நாத முதலியார் என்னும் ஒன்பது பெயர்களும் கமிட்டியிலிருக்க வேண்டும். "இனி எப்போதேனும் இந்தக் கமிட்டியில் ஆள் குறைந்தாற் சபையார், தக்கவரை ஒரு

மாசத்திற்குள் தெரிந்தெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்". இவ்விஷயத்தை முன் வில்லின் 8 - வது பாராவிலும் எழுதியுள்ளேன். மேலே குறிப்பிடப்பட்ட 17 பெயர்களுள் 10 - வது எண்ணிலும் அதனையடுத்து வரும் எண்களிலுமுள்ளவர்களைக் கமிட்டியிற் குறைந்த ஆட்களுக்குப் பதிலாகச் சபையார் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். "சபையில் அனேகமாய் என்னுடைய சீடர்களையும் ஸ்ரீசுப்பிரமணியக் கடவுளை வழிபடும் பக்தர்களையும் இயலுமளவு என்னைப் பின்பற்றி நடப்பவர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். பின்பு ஐக்கியத்தாற் சேர்க்கப்படுபவர்கள் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியக் கடவுளை வழிபடுபவர்களாகவும், என்னுடைய போதனைகளையும், விதிகளையும் அபிமானிக்கிறவர் களாகவும் இருக்க வேண்டும்''. " " இவ்வித அடையாளத்துக்குட்பட்ட இச்செய்தியெல்லாம் முன் வில்லின் 7-வது பாராவின் அடியிலுமெழுதப் பட்டவைகளே. துறவறநெறியடைந்தவர்களையும் சபையிற் சேர்த்துக் கொள்ளத் தடையொன்றுமில்லை. ஸ்ரீ சுப்பிரமணியமென்னுங் கடவுளுடைய திவ்விய சரித்திரமும் தத்துவமும் மகிமைகளும், மஹாஸ்காந்த மென்னும் புராண ரத்தினம் முதலிய வடமொழி நூல்களிற் பரிசுத்தமாய் அனந்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருத்தலினால் ***வடமொழித் துவேஷ புத்தியுடையாரெவரையுஞ் சபையிற் சேர்த்தல் கூடாது.*** P.சம்பந்தமுதலியாரைக் காரியதரிசியெனக் கொண்டதாய்த் தேதி 17-1-1927 இடப்பட்டதாய்த் தமிழ் வசனத்திலெழுதி அச்சிடப் பட்டதாய் வெளிவந்தவொரு சிறு புஸ்தகம் என்னுடைய வில்லினை யநுசரித்ததா யில்லையாகலின் அப்புஸ்தகம் என்னால் ரத்துச் செய்யப்படுவதாயிற்று. ஐக்கியத்தாற்

சபையிற் சேர்பவர் சேர்ந்ததைக் காட்டும் பொருட்டுச் சபைப் புஸ்தகமொன்றில் அவரைக் கையெழுத்துச் செய்யும்படி சபையார் செய்து கொள்ளலாம். "மஹாதேஜோ மண்டல சபையிற் சேர்வோர் கையெழுத்துச் செய்யும் புஸ்தகம்" என்பதே அப்புஸ்தகத்தின் பெயர்.

II. முன் வில்லின் 2-வது பாராவிலே "கீழே குறிப்பிடப்படுகிற கமிட்டியாராகிய டிரஸ்டிகள்" என்பதற்கு இந்த வில்லிலே குறிப்பிடலான குப்புசுவாமி செட்டியார் முதலிய கமிட்டி 9 பெயர்களையே குறிக்கத்தக்கதென்று அருத்தங் கொள்ள வேண்டும். "கவர்ண்மென்டு கடன் பத்திரத்தின் மேலாவது" எனவுள்ள செய்தியைத் தள்ளிவிட வேண்டும். மற்றும் அந்தப் பாராவிலுள்ளன எல்லாம் இருந்தபடி கொள்ளத்தக்கனவே. அந்த வில்லின் 1, 3, 4, 5, 6, 9, 10, 11, 12, 13, 14 - வது பாராக்களில் எழுதப்பட்டனவெல்லாம் கொள்ளத்தக்கனவே யல்லாமல் தள்ளத்தக்க தொன்றுமில்லையாயினும் 9 - வது பாராவிலே மயூரவாகன சேவன விழாவிற் பூஜை செய்தற்குரியவராய் நியமிக்கப்பட்ட M.துரைச்சாமி முதலியாரும் 12 - வது பாராவிலே எக்ஸிகியூடராக நியமிக்கப்பட்ட P.குழந்தைவேலு முதலியாரும் இப்பொழுது விலக்கப்பட்டாருட் சேர்ந்தவர்களே. மற்றும் இந்த வில்லிற் குறிப்பிடலான கமிட்டியார் நடந்து கொள்ள வேண்டிய விவரமெல்லாம் அந்த வில்லின் 1, 3, 5, 6, 9, 11 - ஆம் பாராக்களிலும் 2, 7 - வது பாராக்களிலுஞ் சொல்லப்பட்டுள்ளனவாகலின் அவர்கள் அவ்விதம் நடந்து கொள்வார்களாக. 9 - வது பாராவிலுள்ள 6 என்னும் எண்ணை 5 - ஆகத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். 8 - வது பாராவைப் பற்றி முன்னயே சொல்லியாயிற்று.

சபையார் அவ்விதம் நடந்து கொள்வார்களாக. 12 – வது பாரா எக்ஸிகியூடரைக் குறித்துள்ளது; இப்பொழுது எக்ஸிகியூடராக நியமிக்கப்பட்டவர் 2 – வது எண்ணிலுள்ள காளி – சண்முகம் செட்டியாராகலின் அவரே அந்தப் பாராவிற் குறிப்பிட்டபடி நடந்து கொள்வாராக. 3-வது பாராவில் “மேற்படி விழா தற்போது மேற்சொன்ன நம்புல்லையர் வீதி 39 – வது வீட்டில் நடத்தப்பட வேண்டும். அது கூடாமற்போனால் கமிட்டியார் அவ்வப்போது எங்கெங்கே செய்தாற் சௌகரியமாயிருக்குமோ அந்தந்த இடங்களுக்கு மாற்றியேற்பாடு செய்து கொள்ளலாம்” என்னுங் காரிய சம்மதமெழுதியுள்ளேன். அப்படி மாற்றி காரியஞ்செய்யும் இடம் புதுப்பாக்கத்திலேனும், திருவல்லிக்கேணியிலேனும், திருவேட்டீசுரன் பேட்டையிலேனும் கொள்ளுதல் கூடாது. சென்னை ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரி ரோட்டுக்கு வடக்காகவும், பழைய வண்ணாரப்பேட்டைக்குத் தெற்காகவும், வால்டாக்ஸ் ரோட்டுக்குக் கிழக்காகவும், சமுத்திர தீரத்துக்கு மேற்காகவுமுள்ள இடங்களும் கொள்ளுதல் கூடும் என்னும் விவரங்களைக் கமிட்டியார் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

III. இந்த வில்லிற் குறிப்பிடலான பரம தருமத்தை அதிக விருத்தி செய்யும் பொருட்டு ஏற்புடைக் காரியங்களைக் கமிட்டியார் செய்து கொள்ளலாம். கமிட்டியார் தங்களுக்குள் ஒருவரைக் கமிட்டியின் காரியதரிசியாக வருஷத்திற்கொரு முறை தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு அவர் மூலமாய்க் கடிதம் போக்குவரவு முதலிய காரியங்களைச் செய்யலாம்.

IV. முன் வில்லின் ஷெடியூல் B–ல் குடை விஷயமாக எழுதப்பட்ட ரூபாய் 35 – ம் என் கைக்கு வந்துவிட்டபடியால் அந்த எழுத்தைத் தள்ளி விட்டேன். மற்றும் அந்த B – ல் உள்ளனவெல்லாம் அங்கீகரிக்கப்படுவனவாயின.

இந்த B – ல் உள்ள,

		ரூ	அ	பை
1.	கோழிக்கொடி 2–ம் பெறத்தக்க விலை ரூபாய் 35, பின்னே செய்யலான இவைகளின் வெள்ளிச் சிகரம் முதலியவற்றின் விலை ரூபாய் 29. ஆக ரூபாய்	64	0	0
2.	முன் வில் பிறந்த தேதிக்குப் பின்னே 1926–ஆம் வருஷம் நவம்பர் டிசம்பர் மாசங்களிற் செய்யலான வெள்ளிச் சிகரங்களோடுங் கூடிய பட்டுக்குடை 2–ன் விலை ரூபாய்	114	0	0
3.	இக்குடைகளின் உரை (வெண்பட்டு) விலை ரூபாய்	13	14	0
4.	வெள்ளி முருக்குத் தண்டம் 2–ன் விலை ரூபாய்	192	2	0
5.	1927–ஆம் வருஷம் மார்ச்சு மாசம் செய்யலான வெள்ளிவேல் 4–ம் மரக் கிரையமும் சேர்ந்த விலை ரூபாய்	58	15	3
6.	இவ்வேல்களின் அடியிற்கட்டும்பட்டுக் குஞ்சம் 8–ன் விலை ரூபாய்	10	0	0
7.	குடைகளின் பட்டும் வெள்ளிச்சிகரம் முதலியனவும் வைத்துக்கொள்ளத் தேக்கமரப் பெட்டி 1–ன் விலை ரூபாய்	20	0	0

8.	மற்றொரு தேக்கமரப் பெட்டி பெரிது விலை ரூபாய்	30	0	0
9.	மே மாசத்திற் செய்யலான வெள்ளிக் கால்களோடுங் கூடிய வெண்சாமரம் 2-ன் விலை ரூபாய்	126	0	0
10.	மரத்துக்காலோடுங் கூடிய வெள்ளி வச்சிராயுதம் 1-ன் விலை ரூபாய்	71	4	0
11.	இதிலே தூக்கும் குஞ்சங்கள் 6	8	0	0
12.	வெள்ளிக் கைத் தீவட்டி 1	53	8	0
13.	வெள்ளிக்குடை 2	800	8	0
14.	தீவட்டிக்கு எண்ணெய் விடும் வெள்ளிச் செம்பு 1	25	0	0
15.	வெல்வெட்டு ஆலவட்டம் 2	86	9	0
16.	வெள்ளிப் பூண்கள் கட்டிய சிறுபட்டுக் கொடி 4	40	0	0

V. மேலே விவரிக்கப்பட்ட கொடி முதலிய விருதுகளை மேலே சொன்ன மயூரவாகன சேவன விழாவில் உபயோகிக்கும்படி ஒரு தெய்வ வழிபாடுடைய யான் கமிட்டியாரிடம் ஒப்புவித்துள்ளேன். இவ்விருதுகளுள் எதனையேனும் அடமானஞ் செய்து பணம் வாங்கவாவது, விற்கவாவது, எவருக்கும் இரவலாகவேனும், வாடகைக்கேனும் கொடுக்கவாவது , எந்தச் சபை கோவில் உற்சவங்களுக்குங் கொடுக்கவாவது கமிட்டியாருக்கு உரிமையில்லை. அவைகள் பழுதுபட்டால் அவற்றைச் சரி பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். பவனிவருங் காலத்தே வேற்றிடத்தில் ஓரிராத்திரி முழுதும் விருதுகளைத்

தங்கியிருக்கச் செய்தல் கூடாது. விழாவுக்குரிய பந்தோபஸ்தான கட்டிடம் ஏற்படும்வரை கமிட்டியாருள் முதலெண்ணிலுள்ள குப்புசுவாமி செட்டியார் வீட்டில் இவ்விருதுகளிருக்க வேண்டும். அவர் இவைகளைக் கொடுத்து விடுங்காலம் நேர்ந்தால் கமிட்டியாருள் தகுதியான இடமுள்ள ஒருவரிடமுங் கொடுக்கலாம். மேலும் விருதுகள் கிடைத்தால் அவற்றைக் கமிட்டியார் பெற்றுக் கணக்கிற் பதிவு செய்து கொண்டு விழாவில் உபயோகிக்கலாம். பருத்தி நூல் துணியாற் செய்யப்பட்ட பெரிய பூச்சக்கரக்குடை உபயோகித்தலாகாது. கோழிக்கொடிக்கு வேறான எந்த அடையாளக் கொடியும் ஆகாது. சாதாரணக் கொடிகளாகும். 7, 8 – ஆம் எண்களிலுள்ள பெட்டியிரண்டையும் கமிட்டியாரிடம் ஒப்புவித்துள்ளேன்.

VI. மேலே சொல்லப்பட்டதும் முன்வில்லின் 2 – வது பாராவிற் குறிப்பிட்டபடி மார்கழி மாசத்துப் பூர்வபக்ஷப் பிரதமைதோறும் ஏற்படக்கூடியதுமான மயூரவாகன சேவனமென்னும் திருவிழா அல்லது பூஜையை டிரஸ்டிகள் வருஷந்தோறும் நடத்துங் காரியம் சொல்லிய பிரதமையிலும் அடுத்த தினத்திலும் அவசியம் நிகழத்தக்கது. அந்நிகழ்ச்சி நான் நடத்தினது போல மிகச் சிறப்பாக நடைபெற வேண்டும். விவரம் இங்கே தெரிவிக்கிறேன். இந்தத் திருவிழாவில் விமானத்தின் மீது விக்கிரகம் இருத்தி வெளியே தூக்கிச் செல்லுதலில்லை. படந்தூக்கிச் செல்லுதலுமில்லை. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட 2 கோழிக் கொடிகளுக்கும், வேல்களுக்கும், வச்சிராயுதத்துக்கும் பூமாலைகள் சார்த்தப்பட்டு சந்தன தூபதீப உபசாரங்களோடும் நல்ல வாத்தியங்களோடும்

தோத்திரங்களோடும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட வீதியில் அடியவர் கூட்டத்தோடு அவை பவனி வந்து இருப்பிடமடையத்தக்கன. ஏற்பட்டுள்ள குடை ஆலவட்டம் முதலியன கூடச் செல்லவேண்டும். ஏற்பட்டுள்ள குமாரஸ்தவமும், அருணகிரிநாத சுவாமிகள் திருப்புகழும், என்னுடைய பாடல்களுமே வீதிகளில் இசை பொருந்தப் பாடத்தக்கன. தாசிகள் நடனமும் அதற்குரிய மேளதாளங்களும் உபயோகித்தல் ஆகாது. தீவட்டிகளும் மத்தாப்புக்களும் வாணங்களும் குறைவின்றி நிகழத்தக்கன. 20 தீவட்டிகளுக்குக் குறையக் கூடாதென்பது எனது அபிப்பிராயமாகும். ஆள்தூக்கிச் செல்லும் வாஷிங்டன் லைட்டுகள் சுடுகாடு சென்று வருவனவாகவே சென்னையிற் காணப்படுதலால் அவற்றுளொன்றும் உபயோகித்தல் கூடாது. இருப்பிடத்திலே மயூரவாகன பரமன் படத்தைப் பூமாலைகளால் அலங்கரித்து விடியும் வரையிலும் சண்முக சகச்சிர நாமார்ச்சனை செய்தலோடு ஸ்ரீமத்-குமார சுவாமியத்திலுள்ள அசோகசாலவாசமும் படித்தல் வேண்டும். அருட்பெருங்கடலின் மகிமைகளைக் குறிப்பாக வெடுத்துச் சொல்லும் இதுபடியாமல் இந்தத் திருவிழா நடைபெறுவதில்லையாதலின் படித்தல் அவசியமாம். அடுத்த தினம் ஆண்டவனடியவர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் நல்ல அன்ன ஆகாரமும் பால் கலந்த மதுரபானமும் குறைவில்லாமற் கொடுத்து உபசரித்தல் வேண்டும். பணவருவாய் அதிகமேற்பட்டாற் சொல்லியுள்ள பரம காரியங்கள் ஏற்புடைமையிற் பல தினங்கள் செய்தலும் ஏற்புடையதே. திருவிழாக் காலத்திற் சபையார் அன்பர் அனைவருமிருந்து அவ்விழாவைச் சிறப்பித்தல் கடன்மையாம். பகவானை முன்னிட்டுப்

பகவானைப் பூஜிக்கும் ஞான பூஜையை அனுசரித்து நடப்பனவே இக்காரியங்களென யாவரும் எண்ண வேண்டும். எண்ணி இந்தத் திருவிழாவைப் பெரிதும் அபிமானித்து நடந்து நாளை ஒப்புக்கொடுப்பர் என்னையும் என்னை யாட்கொண்டருளிய குமாரபகவானையும் நன்றாக நம்பினவராகிறார் ஆதலின் அவர்களுக்கு எல்லா நன்மையும் உண்டாகும்படி இறைவனருளைச் சிந்திப்பவனாயினேன்.

இங்ஙனம்:
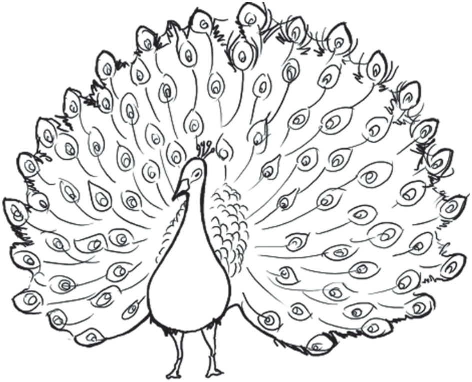
குமரகுருதாச சுவாமிகள்.